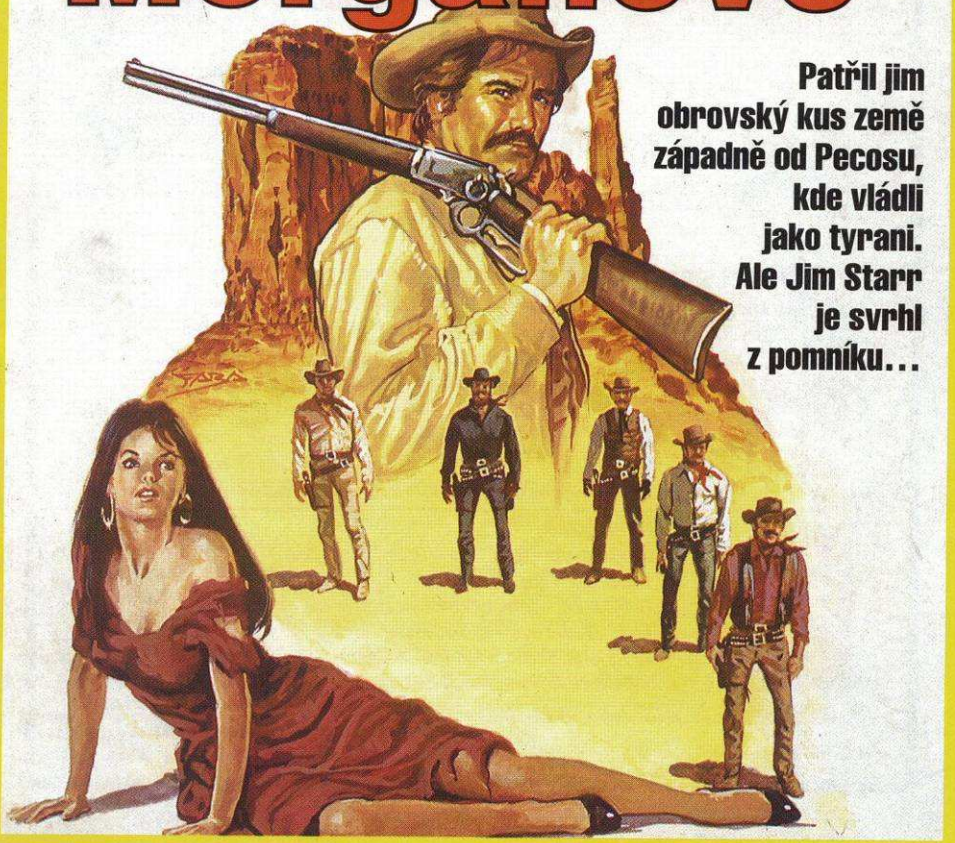
Kč 12,90 / Sv. 032
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Bratři Morganové

Patřil jim obrovský kus země západně od Pecosu, kde vládli jako tyrani. Ale Jim Starr je svrhl z pomníku...

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 6–94

MOBA BASTEI MOBA
G.F. UNGER
JEHO VELKÉ WESTERNY

Bratři Morganové

Morganové vjeli do brodu a zastavili se. Oči se jim divně leskly.

„Dobrý den, pane Starre,“ řekl uštěpačně Virgil Morgan. „Pěkné, klidné pozdní odpoledne, což? Takové pokojné. Zítra to bude jinak! Zítra poženeme přes průsmyk a přes váš pozemek své stádo, Jime Starre. A jestli nám zítra pořád ještě bude stát v cestě vaše stádo, vezmeme ho prostě s sebou. Odeženeme odtud pryč všechno, co se nám dostane do cesty. Dost dlouho jsme už čekali.“

Zmlkl a tím ještě více vynikl výhružný tón jeho posledních slov.

Jim Starr se na něj podíval a dobře si všiml podrážděného jiskření v temných očích Virgila Morgana. S klidným a vyrovnaným výrazem ve tváři mu odpověděl: „Žente si kdy chcete a jak chcete, ale nepřibližujte se k mému stádu. A jestli vám bude stát v cestě, tak se mu velikým obloukem vyhněte.“

V očích Virgila Morgana se zablýsklo. Byl to člověk, který velice rád vyhledával hádky. Odvážné honičky a riskantní souboje, to vše patřilo k jeho životu. A kdykoliv narazil na člověka, který se mu zdál něčím pozoruhodný, neměl pokoj, dokud sobě i tomu člověku nedokázal, že on, Virgil Morgan, je schopnější a silnější...

„Už jsme ti velice nablízku, Jime Starre," řekl Virgil.

Jeho bratr Ike se jízlivě ozval: „Jen ho nech, Virgu! Tenhle chlapík je miláčkem celého kraje. Všichni ho uctívají a málem ho vynesli na trůn. Je to veliký Jim Starr, který přinesl do Pecosu zákon. Tím se stal pro všechny ctihodné a usedlé občany dobrodincem. Jen ho nech na pokoji, Virgu. Však on už si cestou i se svým stádem pořádně užije."

Po těchto slovech se Ike Morgan obrátil rovnou na Jima Starra: „Pane, tady v kraji jste sice někdo. Jenže po cestě o to své stádo přijdete. Vsadíme se?"

Jim Starr se na něj chvíli zamyšleně díval.

„Přitáhli jste sem do kraje s dost ostrými hochy. A neustále vyhledáváte spory. Pořád jsme museli některé drsné hochy z vaší party umravňovat. Vaše způsoby se mi hned od počátku nezamlouvaly. A teď už zase vedete takové vyzývavé řeči. Táhněte k čertu, povídám vám! A vyhýbejte se mi!"

Vyslechli to a zalapali po dechu.

Přišli na tyto pastviny, aby si je svým drsným způsobem podmanili. Vůbec by jim nepřipadlo zatěžko, kdyby vyhnali z kraje všechny zdejší drobné farmáře. Jenže Jim se jim hned od počátku postavil.

„Jen počkej, ty nádivo," zasípal Virgil Morgan. „Jen počkej, až budeme mimo hranice tohoto kraje. Tady je soudce i šerif tvým přítelem. Jen počkej, hochu! Ještě ti ukážeme, jaký jsi ve skutečnosti bezmocný! Kdyby bylo po mém, hned teď bych tě stáhl ze sedla a utopil tě tady v potoce jako kočku."

„To neuděláš, Virgu," ozval se Ike Morgan s divokým vztekem. „Protože on se ještě musí rozloučit se svou ženuškou, než zítra vyrazí se stádem. Nemůžeme přece nevinnou ženu připravit o poslední noc s jejím miláčkem. Ačkoliv – on už se někdo najde, aby jí ho nahradil. Když ..."

Dál se Ike Morgan nedostal.

Jim Starr už měl dost a pochopil, že by ho provokovali tak dlouho, dokud by je to bavilo.

A tak se rozhodl jednat, protože mu připadlo, že střet je neodvratný a slova Ika Morgana v něm najednou probudila prudký

vztek.

Ike Morgan se zastavil na koni vpravo od něj.

Spatřil levačku Jima Starra příliš pozdě. Smetla ho ze sedla mohutným úderem. A tak začala smůla. Protože zůstal viset ve třmeni, jeho kůň nervózně vyrazil vpřed a vlekl ho divoce potokem přes kamení a oblázky. Protože Ike Morgan visel hlavou dolů, málem se utopil a podřel si ruce o kamenité dno potoka.

Jenže to už Jim Starr neviděl. Teď byl plně zaměstnán Virgilem Morganem, který seskočil ze sedla a vrhl se na něj oběma rukama.

Oba se svalili a začali se bít v mělké vodě brodu. Virgil Morgan byl rychlý a mrštný jako panter. Pral se divoce a s plným nasazením. Podařilo se mu dostat Jima Starra pod sebe, chytit ho oběma rukama za krk a strčit mu hlavu pod vodu.

Jim byl skutečně v nesnázích. Podařilo se mu ovšem rázným vzepjetím dostat ze sevření Virgila Morgana a přitáhnout koleno. Odstrčil soupeře od sebe. Sevření Virgila Morgana povolilo, ale Jim pocítil na krku prudkou bolest. Vyskočil. Voda mu sahala až po kolena. A Virgil Morgan znovu zaútočil. Ano, byl neuvěřitelně rychlý a obratný. Jim ho zadržel prudkou ránou pod bradu a levačkou ho praštil do žeber. Vrhl se za ním do vody a dvakrát ho udeřil zleva a zprava do hlavy. Pak dopadl Virgil Morgan pozpátku na veliký balvan. Jim se vrhl na něj, dostal ho pod sebe a pak mu už nedal sebemenší šanci.

Vzápětí však svůj prudký vztek ovládl. Zvedl takřka již omdlelého muže z vody, zvedl ho nad hlavu a mrštil jím na břeh. Pak se ohlédl po Iku Morganovi.

Ike se vypotácel z křoví, do kterého jej odvlekl jeho kůň. Zvíře pořád ještě stálo v křovinách, a tak měl Ike Morgan dost času vyndat z pouzdra u sedla pušku. Kolt ztratil v potoce.

Ovšem k jeho záměrům postačovala i puška.

Šaty měl rozervané a byl mokrý jako myš. Z tržných ran a škrábanců mu tekla krev.

Byl téměř pominutý vzteky. Pomalu zvedl pušku a namířil na Jima Starra. Dal si celkem na čas, protože i Jim Starr ztratil zbraň v potoce a byl naprosto neozbrojený.

„Vlastně jsme tě nechtěli zmlátit dnes," řekl udýchaně. „Jen jsme

z tebe chtěli ještě předtím, než poženeš, vymlátit tu tvou pýchu a sebedůvěru. Jenže teď teprve dostaneš, co ti...“

Najednou zmlkl, takže to vypadalo, jako by se ulekl svých vlastních slov.

Opět spustil pušku. „Ne, teď ne. Teď ještě ne, hochu,“ řekl udýchaně. „Vzal jsem to trochu zdivoka a ztratil jsem hlavu. Starre, můžu počkat ještě pět set mil. Tady, kde jsou soudce a šerif tvými přáteli, tady ne!“

Odešel ke svému bratru Virgilovi, který ležel nehybně na břehu. Poklekl u něj a prohlížel ho.

Jim Starr se otočil, zahlédl v mělké vodě svůj kolt, zasunul si ho do pouzdra a zamířil ke svému koni, který na něj trpělivě čekal.

Pomalu nasedl.

Pocítil teď všechen vztek a nenávist Morganových.

Jaksi ho to překvapilo a udivilo. Ale když pak zase klidně seděl na koni, pochopil, proč jej Morganovi tak nenávidí.

Ano, byly s nimi problémy od té doby, co sem přitáhli a co tady honili stáda dobytka. Vždycky jim vymezoval hranice a držel je zkrátka. Šerif a soudce stáli na jeho straně. Morganové se museli vždycky podvolit a ustoupit.

Chránil před nimi malé rančery a osadníky. A s šerifovou pomocí vyřídil několik nejdrsnějších jezdců.

Ano, od samého počátku byl proti jejich zájmům, které směřovaly k tomu, že se silou zmocnili obrovských pastvin a že se vedle ranče Starra a Willowa stali největšími rančery v kraji. Rozdmýchávali věčné spory o pasoucí se potulná stáda, a především vyvolávali problémy a nepřátelství, protože je nenechal hnát stáda, která čekala za průsmykem, přes své pastviny, dokud sám se svým stádem nevyrazil. To musel udělat, protože jeho vlastní stádo stálo v údolí na úpatí průsmyku.

Obrovské stádo bylo snadné v údolí kontrolovat a držet pohromadě. Kdyby se Morganovo stádo dostalo přes průsmyk, obojí dobytek by se smíchal. Nežádal od Morganů nic jiného, než aby tři dny počkali. Jenže to oni nechtěli.

Ne, už se nedivil, proč ho tolik nenávidí. Byl pro ně po celé ty měsíce komplikací, překážkou, kterou nemohli jen tak ignorovat.

Pomalu projel potokem a zastavil u Ika Morgana, který byl pořád ještě sehnut nad svým bratrem.

Mlčky na něj pohlédl a Ike Morgan chladně jeho pohled opětoval.

Nepadlo ani slovo. Bylo by naprosto zbytečné.

Jim Starr pak pokračoval dál.

Slunce ještě nevyšlo, ale muži již seděli v sedlech. Jen kuchař ještě nebyl hotov. Pete Stammer ještě umýval nádobí.

Jim Starr pokynul mužům.

„Takže vyrazíme, hoši! Poženeme teď stádo do Kansasu!“

Víc neřekl. Muži vyjeli z tábořiště. Rozdělili se podél celého stáda.

Jim se obrátil Ike kuchaři. „Pete, dokud bude dobrá cesta a pokud to dovolí počasí a budeš-li mít odvahu nechat stádo za sebou, pojedeš daleko před námi a cestou na nás počkáš s jídlem. Bude-li to možné, měli by chlapi dostat najíst kolem poledne.“

„V pořádku, šéfe,“ přikývl Pete.

Jim kývl na oba další muže, kteří měli kuchaře doprovázet a řídit vůz. Pak otočil svého vraníka a vyjel z tábořiště.

Projel kolem výběhu pro koně, který hlídali mladí kovbojové. Celé stádo (koní čítalo téměř 150 kusů. Nebylo to mnoho pro takové množství honálků, kteří musejí často střídat koně několikrát denně.

Jim Starr vyjel na kopec a tam se zastavil.

Na východě se nad rozlehlou plání šplhalo slunce vzhůru.

Jim Starr se podíval na stádo. Dole bylo shromážděno na deset tisíc dlouhorohých krav. Dávno vycítily, že se něco chystá. Bučely a byly nervózní a podrážděné.

Největšího býka odváděli dva jezdci na sever. Mohutný býk Old Sam byl veliký takřka jako buvol a měl ohromné rohy. Celé měsíce ho krotili a učili ho vést stádo. Teď jako by už přesně věděl, že má dovést na sever 10 000 svých druhů.

I jeho zabučení bylo hlasitější než řev celého stáda.

Jim Starr se rozhlédl dokola. Všude byli rozmístěni jezdci a čekali

na povel.

Dal jim ho. Zvedl klobouk z hlavy a zamával jím.

„Jipíií. Jáá. Hijáá!“

Jezdci zachytili jeho ostrý výkřik.

A pak se všechno hnulo! Texasané se změnili v ječící ďábly. Začali povykovat jako divoký indiánský kmen. Švihání jejich bičů práskalo jako výstřely z revolverů. – Tu a tam se ozvaly kolty. Najeli až těsně ke stádu a začali ho formovat. První krávy se už vydaly za Old Samem. Přibývalo jich. Vydali se za nimi další vůdcové menších stád. Celé mohutné pole rohatých hlav se zavlnilo. Nad kostnatými hřbety se mrskaly oháňky jako by to byli mrštní hadi.

Jim Starr zamířil se svým koněm z pahorku dolů. Vzal z hrotu sedla těžký kravský bič a pustil se do práce jako každý jiný honák.

Objevil se u něj Jesse Willow, jeho společník. Jeho tmavá indiánská tvář byla pokřivená výrazem divoké, odvážné radosti.

„Teď už nás nic nezadrží! Hoj, Dodge City!“

Toho dne urazili osm mil a večer přebrodili Pecos River.

Za svítání zase stádo zvedli a hnali ho deset mil podél řeky.

Pak přišla celá řada dní, které byly jeden jako druhý: trucovitý a zpola zdivočelý dobytek, prach, horko, nepřetržitá práce v sedle – od ranních červánků do noci.

Stádo Morganových táhlo za nimi a každým dnem se jim o jednu či dvě míle přibližovalo. Jejich stádo postupovalo rychleji. Bylo naprosto jasné, že Morganové chtějí stádo Starra a Willowa dohonit.

11. května zůstali Jim Starr a Jesse Willow v táboře a stádo nechali putovat dál.

Zanedlouho přijeli oba Morganové se čtyřmi dalšími průvodci. Seděli na nádherných koních, které si přivezli z Arizony. Ledabyle se blížili k tábořišti, zastavili a rozhlédli se. Chvíli zírali na Jesse Willowa, který se opíral o svého koně a pokývl na ně. „Ahoj, přátelé,“ řekl Jesse, „jestli jste si chtěli dát ke snídani dobrou kávu od Starra a Willowa, měli jste si trochu pospíšit. Je mi líto, že už tak

milým hostům nemám co nabídnout.“

V jeho hlase zněla docela jasná jízlivost. I on měl s Morganovými v posledních měsících tu a tam konflikty a nepříjemnosti. Tuhle bandu, která přitáhla do kraje kolem Pecosu z Arizony, prostě neměl rád. A když Jesse Willow někoho nemá rád, vždycky se chová trochu jízlivě nebo více či méně vyzývavě.

Oba Morganové na něj zlostně pohlédli. Ale na jeho slova neodpověděli. Obrátili se k Jimu Starrovi. Chvíli se dívali také na něj, až i on ucítil přímo fyzicky nenávist, která z nich vycházela.

Pak řekl drsně Ike Morgan: „Ženete ty vaše krávy, jako by ani neměly nohy. Vlečete se jako slimáci. Dnes vás doženeme. Nevyhneme se vám obloukem. Odežeňte své stádo stranou, abychom kolem vás mohli projet. Rozumíš, Jime Starre? Udělejte nám místo! Odežeňte svůj dobytek do bočního údolí a počkejte tam, dokud neproženeme kolem vás.“

Jim Starr na chvíli uvažoval.

„A když to neuděláme?“ zeptal se pak docela mírně.

Ike Morgan a jeho bratr Virgil se ušklíbli.

„Pak vás prostě odtlačíme,“ řekl Virgil hrubě.

„Jen to zkuste!“ zvolal ostře Jesse Willow z druhé strany. „Ohromně by se mi zamlouvalo, kdybyste se nás pokusili vytlačit!“

Morganové si ho ovšem nevšímali. Ani se na něj nepodívali. Upřeně hleděli na Jima Starra, protože věděli, že hlavním honákem je tady on.

A Jim Starr se zatím rozmyslel. Musel zvážit mnoho věcí, velmi mnoho. Také stádo Morganových je značně velké. I ono čítalo na deset tisíc kusů. Protože Morganové také lovili se svými lidmi celé měsíce divoký skot.

Jim Starr tedy musel zvážit mnoho věcí. A pak mu bylo jasné, že Morganovo stádo nesmí pustit před sebe. Před sebou totiž mají dlouhé vyschlé úseky s několika napajedly. Deset tisíc Morganových krav by vypilo i to málo vody a spáslo všechnu stepní trávu na vyschlých pastvinách. Museli by pak hnát velikou oklikou.

Pochopil, že tady jde o přežití stáda. A za vlastní stádo pocítil větší odpovědnost, než za cizí. Pokud někdo bude muset hnát oklikou, on tím člověkem být nechce.

Zvedl paži a řekl Morganovým:

„Jestli nás dohoníte, uděláme vám místo. Jenže vy nás nedohoníte. Těch šest dní jsem schválně hnal pomalu, takže našim kravám zbývá dost sil. Jenže vy jste své stádo pořád mlátili, abyste nás za každou cenu dohnali, a to byla chyba. Měli jste hnát ještě pomaleji než my Odstup tří nebo čtyř dní by pro vás byl lepší.“

„Tak si ten odstup dodržuj ty,“ zaburácel Ike Morgan. „Tak někde ty čtyři dny počkej.“

Najednou seskočil ze sedla, odepjal si přezku opasku s koltem a přehodil ho přes hrot sedla.

„Ještě ti něco dlužím, Jime Starre,“ řekl drsně. „Tehdy u potoka jsi měl strašnou kliku. A to ti asi dodalo odvahy. Myslíš si teď, že jsi bůhvíjak veliký a silný. Jenže to byla jen hloupá náhoda, rozumíš? Jen hloupou náhodou jsem zůstal viset za třmen. To jsem ti teď chtěl vysvětlit, aby sis to navždycky zapamatoval. Hochu, smeteme tě i s tím tvým stádem z cesty. A hned s tím začnu. No tak pojď, Jime! Musíme se ještě vyrovnat za tu záležitost tam u potoka.“

Jim Starr pomalu vydechl. A teď tedy konečně věděl, proč Morganové přijeli. V Ikovi Morganovi hlodala ona porážka u potoka celé dny jako červ. Jistě musel co chvíli myslet na to, že on i jeho bratr podlehli jedinému člověku – jedinému!

A to teď chtěl napravit. Tak to cítil. Byl to muž, který nesnesl porážku. Chtěl znovu obnovit pevnou víru v sebe a ve svou nepřemožitelnost.

Když přistoupil blíž, zahlédl Jim Starr v obličeji Ika Morgana spoustu šrámů a jizev. Kůň ho tehdy, když ho vlekl potokem a po břehu, pořádně zřídil.

„Ty blázne,“ řekl Jim trpce. „Od první chvíle jsi vyhledával jen hádky a souboje. Nikdy ses nepokusil chovat se jako rozumný soused. Pořád jsem tě musel odkazovat do příslušných mezí. No tak dobrá, hochu, tak pojď! Dnes si to tedy rozdáme!“

Také si odepjal opasek se zbraněmi a zavěsil ho na větev stromu za sebou. Pak se podíval na Ika Morgana, který se pomalu blížil. Ike Morgan řekl: „Měl jsem to udělat hned první den, co jsem tě spatřil.

Protože už tenkrát jsem vytušil, že mi budeš stát v cestě. Dávej pozor. Teď tě odmrštím stranou! Pozor!“

Jen co to dořekl, zaútočil.

Byl to veliký chlap, těžký, drsný a houževnatý a velmi rychlý. Vážil přes sto deset kilogramů a byl zvyklý všechny překážky překonávat silou. Patřilo to k jeho způsobu života, protože se řídil svými vlastními pravidly.

Byl to jeden z oněch pirátů, kteří se podvolí jedině větší síle.

Jim Starr nebyl menší než on, ale vypadal štíhlejší. Jistě také vážil alespoň o deset kilogramů méně.

A přece se útočníkovi vrhl vstříc. Tvrdě do sebe narazili, stáli těsně u sebe a neustále do sebe bušili pěstmi.

Jim Starr pak přece jen musel ustoupit, protože Ike Morgan byl silnější a chtěl za každou cenu zvítězit. Jim Starr kryl mohutné rány jak to jen šlo. Pak dostal prudkou ránu, po níž se zapotácel a zakopl o kořen stromu. Spadl na zem a bleskurychle se převalil na bok.

A to bylo jeho štěstí, protože boj to byl divoký, tak jak bylo tady na hranici zvykem. Nebylo to zápolení dvou džentlmenů, kteří i přes veškeré nepřátelství dodržují jistá pravidla. Takhle se mezi muži v tomto kraji nebojuje, je tvrdý vůči všem, kdo v něm žijí. Kdo se chce prosadit, musí se naučit bojovat tvrdě a nemilosrdně.

A tak se teď vedlo i Jimu Starrovi. Musel se bít, aby si uhájil život.

Když se pak převalil na bok, jen stěží se stačil zachránit před kopanci, které mu chtěl uštědřit Ike Morgan. S prudkým škubnutím se převalil na bok, obepjal Morganovy nohy a opřel se do nich. Tak dostal toho hromotluka na zem.

Vyskočil pak na nohy o chvilku dřív než on. Když se Ike Morgan zvedal, Jim Starr ho vší silou zasáhl do brady. Zasadil mu prudký spodní hák, takže Iku Morganovi zvrátil hlavu dozadu, až se napjal a rozmáchl paže, aby udržel rovnováhu. Ike Morgan byl teď naprosto nekrytý.

Jim Starr ho dvakrát udeřil a pak ještě potřetí s ohromnou silou. Když se Ike Morgan bolestí zkroutil dopředu, zasadil mu Jim Starr druhý spodní hák.

Tentokrát úspěšně. Hromotluk se zhroutil na zem. Ike Morgan upadl na záda a udeřil se hlavou o pařez. Zůstal několik vteřin nehnutě ležet s roztaženými pažemi. Kdyby teď Jim Starr pokračoval

dál ve stylu Ika Morgana a kdyby byl stejně jako Morgan posedlý touhou ničit, mohl by mu nyní oplatit stejnou měrou jeho krutost.

Téměř všichni v tomto kraji by to udělali. Protože všichni muži tady žili v nemilosrdné době, museli se prosazovat a nemohli mít s nikým soucit, protože ani s nimi se nikdo nemazlil.

Jenže Jim Starr, oddychujíc, čekal, až se Ike Morgan postaví, Zde, pod stromy opuštěného tábořiště, bylo ticho. Do něj se ozval pronikavý hlas Virgila Morgana:

„No tak, Iku, dělej, brácho! Postav se a nandej mu to! Iku, vždyť tě sejmul na zem! Postav se, nebo ho zabiju!“

Chtěl sáhnout po koltu, ale tu se ozval hlas Jesse Willowa. Pronesl ostře:

„Jestli někdo sáhne po zbrani, sestřelím ho z koně!“

Jezdci se po něm ohlédli. Doposud soustředěně sledovali souboj. Na všechno ostatní zapomněli. A byl to ostatně souboj, který vyprovokoval Ike Morgan. Teď si všimli, že Jesse Willow vytáhl kolt. Poodešel od koní a zastavil se u rozložitého stromu.

„Střílet se tady nebude,“ řekl jim. „Jestli chce někdo střílet, začnu taky. Ike Morgan se chtěl pobavit. Takže má, co chtěl. A nikdo ty dva džentlmeny nebude rušit.“

Než mohl kdokoliv něco pronést, začal se Ike Morgan napřimovat. Pohledy jeho bratra a ostatních chlapů se upřely opět s nadějí na něj.

Ike Morgan se sice postavil, ale pořád ještě nebyl v pořádku. Jeho první kroky byly velice nejisté. Vypadalo to, jako by Jima Starra ani neviděl, protože zamířil zprvu nesprávným směrem.

„Hej, tady jsem, Iku,“ řekl Jim Starr ostře.

Ike Morgan zaslechl jeho hlas. Pak teprve Jima Starra spatřil a zamířil k němu.

„Tos udělal dobře,“ zasípal. „Ale teď už štěstí mít nebudeš!“

Opět sehnul hlavu, předklonil se a zaútočil. Jenže tento útok byl pomalý a neohrabaný. Všem mužům už bylo jasné, že Ike Morgan je se silami v koncích. Udeřil se velmi silně hlavou o pařez.

Jim Starr mírně uhnul a pak na něj tvrdě skočil z boku a několikrát ho prudce udeřil. Ike Morgan se pokusil ho obepnout a zachytit ho, jenže Jim Starr mu odstrčil paže stranou a zasáhl ho

potřetí spodním hákem.

Ike Morgan se opět ocitl na zemi na zádech. Jeho divoký bratr Virgil vyrazil prudký výkřik a zkroutil se v sedle, jako by onen bolestivý úder dostal on.

„Iku! Vstaň, Iku!“ zařval najednou.

Ike Morgan se vysoukal na kolena a opřel se rukama o zem. Zvedl hlavu a vzhlédl k Jimu Starrovi, který stál před ním zeširoka rozkročen.

Jim Starr byl celý udýchaný. Pěsti ho bolely a bolest pronikala až do paží a ramenou. Jeho jindy tak klidná tvář byla zkřivená a vyjadřovala současně vztek a vyčerpání. Po celém těle cítil tam, kde ho zasáhly pěsti Ika Morgana, palčivou bolest. Podivil se, že vůbec stojí na nohou.

Podíval se na Ika Morgana. Ten se pokoušel vstát, ale nedařilo se mu to. Tu se po čtyřech připlazil k Jimu Starrovi. Když byl u něj, vzepjal se a rukama se zachytil Jimova opasku a vytáhl se nahoru.

Když konečně stál těsně vedle Starra, poodstoupil tápavě o krok dozadu a pomalu a namáhavě zvedl pravačku, jako by jeho pěst vážila celý metrák. Obličej měl přitom zkřivený bolestí. Zalapal po dechu.

„Ty blázne,“ zasípal Jim, „proč už toho nenecháš?“

Tu udeřila Morganova pěst. Zasáhla ho rovnou doprostřed obličeje. Jenže to bylo jen unavené plácnutí bez jakékoliv síly. Ike Morgan se zapotácel směrem k němu, opět se přidržel a vyrazil sípavý vzlyk.

Tu ho od sebe Jim odstrčil. Ike Morgan se odpotácel o tři kroky dozadu a pak upadl na zem. Ještě jednou se převalil a zvedl se na všech čtyřech. Pak ho náhle opustily síly. S roztřeseným vzdechem upadl a zůstal ležet na zemi na břiše.

Jim Starr se pomalu otočil. Když zvedl ruku, aby si otřel z obličeje krev a pot, také mu připadala nesmírně těžká.

„Odneste ho,“ zasípal. „Tak už si ho konečně někam odneste! Jinak se bude pořád pokoušet bít dál. Nepřestal by, dokud bych ho nezabil. Odneste si ho pryč!“

„To si ještě odpykáš!“ zvolal pronikavě Virgil Morgan.

Jim Starr na něj udiveně pohlédl. Pak se pohnul a přiblížil se k

Virgilovi až na vzdálenost jednoho yardu. Pohlédl na něj a pomalu zavrtěl hlavou.

„Co si odpykám, Virgu? To, že jsem ho zmlátil? K čertu, kdo tenhle souboj začal? Dej si pozor, ty divochu! Už toho mám tak právě dost. Pochopte už konečně, že mě jen tak nedostanete! Měli byste mě už konečně začít respektovat a jít mi z cesty! Protože už vás začínám mít plné zuby. Jestli se ještě jednou budete snažit mě vyprovokovat, začnu střílet. Poslyš, chci dopravit své stádo do Kansasu. A jestli máte náhodou tentýž záměr, pak vám přeju hodně štěstí. Ale kliďte se mi z očí! Nepokoušejte se mi zkřížit plány nebo mi vnutit svou vůli!

Žeňte si, kudy chcete. Já si poženu svou cestou. Dejte mi pokoj! Tohle je poslední varování!“

„A moje taky!“ nechal se slyšet Jesse Willow. „Já už vás mám taky dost, vy piráti! A jestli kujete nějaké plány proti nám, tak na ně honem rychle zapomeňte! Slyšíte? Zapomeňte na ně! Brzy budeme mít co dělat s bandity, buvoly, Indiány a spoustou dalších problémů. Zapomeňte na všechno, co jste nám chtěli vyvést. Nebo se nikdy se svým stádem do Kansasu nedostanete, vy blázni!“

Virgil ta slova zaslechl. Ale neodpověděl na ně. Obrátil se ke svým kumpánům.

„Naložte Ika na koně a odvezte ho zpátky,“ řekl sklesle. A pak sám odjel pryč.

Jim Starr poslouchal píseň jednoho z honáků. Pak usnul. Nespal ovšem dlouho. Brzy mu někdo zatřásl ramenem. Byl to jeden z hlídačů stáda.

„Šéfe, blíží se Morganovo stádo,“ řekl ten muž. „Morganové své stádo nezastavili. Blíží se k nám!“

Jim Starr rychle vstal a s ním se z přikrývek vyklubalo hned několik mužů. Všichni naslouchali.

Zpočátku slyšeli jen své vlastní stádo, které nervózně a neklidně podupávalo a bučelo.

Jenže pak zaslechli z jihu další zvuky. Bučení a řev deseti tisíc krav, které byly hnány dopředu nemilosrdnými údery bičů. Bylo slyšet mnohohlasý řev a dusot čtyřiceti tisíc kopyt. A neustále se ozývalo švihání a práskání bičů, ochraptělé povykování honáků a dokonce i výstřely z revolveru.

Morganova parta byla skutečně velice drsná a neúprosná. Morganovi měli své jezdce plně v ruce a bezpečně je ovládali. Stádo hnali od svítání celý den a ani teď mu nechtěli dopřát odpočinek. Morganové nedali stádo za setmění zastavit. Hnali svých deset tisíc krav dál.

A teď se tedy hrnou! Na obloze svítil měsíc a hvězdy, které zaplavovaly prérii mdlým světlem. Protože terén k jihu stoupal vzhůru, Jim Starr a jeho lidé snadno rozpoznali temný klín, který se odtamtud valil.

Jesse Willow se postavil vedle Jima a řekl suše: „Ten jejich dobytek bude za chvíli jen kost a kůže. Krávy budou vyčerpané a vyzáblé jako králíci po dlouhé zimě. Jime, oni se chtějí za každou cenu dostat před nás. Co uděláme? Kdyby mělo být po mém, měli bychom hnát dál, aby se nedostali před nás ...“

Jim Starr přerušil svého přítele a společníka. Protože už o všem dost dlouho přemýšlel.

„Ne,“ řekl, „v tom nejedu. Je to šílenství zbavovat dobytek všech sil. To se jednoho dne škaredě vymstí. No dobrá, necháme Morganovy jít dopředu. Uvolníme jim cestu.“

Obrátil se a zavolal na celý tábor: „Do sedel, hoši! Odeženeme stádo stranou, aby mohli Morganové projet kolem a aby se dobytek nepomíchal. Pustíme je před sebe! Odežeňte stádo na západ, aby mohlo Morganovo stádo projet a nemuselo dělat okliku! Rychle, hoši!“

Poslechli ho v okamžení. Během minuty seděli všichni v sedlech a mířili ke stádu. Vzápětí se pustili do stáčení stáda směrem k jihu.

Byl nejvyšší čas, protože Morganovo stádo se blížilo.

Nejprve se objevili Morganové s několika jezdci. Pak oba jejich vozy a stádo koní. A poté se objevil mohutný býk – vůdce stáda – za nímž následoval dlouhý klín krav. Ten klín byl na dvě míle dlouhý a vzadu dosahoval jistě šířky celé míle. Pomalu se šinul mezi stádo

Starra a Willowa a jejich tábořiště.

Vzduch byl za chvíli plný prachu, bučení, dusotu a dunění kopyt a bylo slyšet, jak se zvířata o sebe otírají srstí, znělo cvakání dlouhých rohů. Právě toto tisícinásobné vzájemné narážení rohů bylo jedním z typických zvuků hnaného stáda.

Jim Starr a jeho jezdci odháněli menší stáda a skupinky, které se oddělily od Morganova hlavního stáda a chtěly se přidat k druhému. Morganovi jezdci se občas dostali až těsně k lidem Starra a Willowa. Tu a tam bylo slyšet pokřikování.

Trvalo to přes hodinu, než se Morganovo stádo převalilo. Zadní jezdci pak popohnali několik opozdilých kusů a přivedli je ke stádu. Byla to slabší a vyčerpaná zvířata.

Jim Starr a Jesse Willow odjeli do tábořiště.

A když tam dorazili, nenašli tam nic potěšujícího.

Pete Stammer a dva další muži seděli bezmocně uprostřed zmatku. Když Jim zastavil koně, spustil Pete Stammer naříkavě:

„Přehnali část stáda přes naše tábořiště, šéfe. Dva vozy ty krávy sice nepřevrátily, ale jinak rozdupaly všechno na padrť.“

Jim Starr neodpověděl. Sesedl a pomalu procházel zničeným tábořištěm. Pete Stammer opravdu nepřeháněl. Všechno, co leželo na zemi, bylo rozdusáno více než tisícem kravských kopyt. Mimo jiné i přikrývky a spací pytle Starrových a Willowových jezdců. I škopek na mytí nádobí, hrnce, obě holandské pece a barel na vodu. Pryč byli i koně, kteří táhli vůz a byli dočasně umístěni v ohradě z lan. Jedna z postranic vozu byla nalomená a v celém tábořišti to páchlo kravským trusem.

Zatímco si to všechno Jim Starr prohlížel, vracelo se sem stále více jeho jezdců. Do tábora se vrátili všichni kromě těch, co hlídali stádo. Zastavili koně, zůstali v sedlech a prohlíželi si tu spoušť.

Jim Starr věděl, že na něco čekají. A protože nic neříkal a nedal jim příkaz, na který čekali a který si přáli, řekl Jesse Willow vyzývavě: „No, Jime! Tak už konečně vyrazme a splaťme jim to i s úroky! Vyjeďme už konečně! Zaplatíme to těm zatraceným pacholkům i s ...“

Jim Starr ho přerušil a jeho hlas přitom zněl velmi klidně a stroze: „Nepojedeme za nimi! Překousneme, co nám provedli. Zítra si dáme

celý den odpočinek. Každý si dá do pořádku své věci, jak jen to nejlíp půjde. Skoro všechno se dá opravit, vyklepat, umýt a spravit tak, aby mohly věci sloužit dál. Nepojedeme za nimi. Jeden den si odpočineme.“

Když to řekl, zavládlo ticho. Pořád ještě seděli všichni v sedlech. A každý se nad slovy Jima Starra zamyslel.

Byli to všechno drsní chlapi. Někteří z nich byli dobří, jiní špatní a mnoho z nich se už celé roky pohybovalo na hranici zákona. Ale drsní a tvrdí byli všichni. A všichni také měli svou hrdost. Všichni patřili alespoň v jednom ohledu ke stejnému typu lidí: uměli se bít. Od útlého mládí byli zvyklí každou ránu, kterou utržili, vracet. A jejich přikrývky a věci na spaní, rozdupané kravskými kopyty a zaneřáděné kravským trusem, tak jak je teď našli v tábořišti, byly pro ně výzvou.

Když se dostatečně dlouho zahloubali nad slovy Jima Starra. Promluvil za ně Pat O'Connor. A řekl přesně to, co všichni chtěli slyšet – nebo téměř všichni. Protože řekl vztekle:

„K čertu, Jime Starre! Vypráví se o tobě spousta legend, které tě popisují jako odvážného bojovníka, který si nenechá beztrestně zkřivit jediný vlásek. Ale teď to vypadá, jako bys měl z Morganových strach. To tě Ike Morgan před pěti dny tak strašně zřídil? Ale nemusíš se bát, Jime. Ted jsme tady s tebou my – tví hoši.“

Odmlčel se a pak dodal: „Jinak pojedeme sami a vrátíme to těm lumpům i bez tebe!“

Jim Starr si povzdechl. Bylo to slyšet docela zřetelně. Byl to ztrápený povzdech. Pak řekl klidně: „Sesedněte z koní! Dejte tábořiště zase do pořádku! Sesedat, hoši!“

Všichni se ovšem zdráhali, všichni! Pak jako první uposlechli bratři Sloanové. A dalšími jezdci, kteří sesedli, byli Jack Lamm a Pete Loke. Ostatní následovali jejich příkladu. Někteří sice rozzlobeně bručeli a vrčeli, ale uposlechli. Každý z lidí Jima Starra se cítil jako svobodný muž, a ne jako voják. Přesto ho poslechli, protože ho velmi dobře znali a vážili si ho. Byl si jist jejich poslušností a jejich věrností.

Pat O'Connor a asi tucet dalších jezdců zůstali v sedlech. Byli to

noví jezdci, kteří byli protentokrát najati jako výpomoc.

Pat O'Connor se divoce rozhlédl kolem sebe, vyrazil opovržlivý výkřik a uplivl si.

„Morganové nám naplili do tváře," řekl divoce. „A vy, chudáci, si to necháte líbit, protože šéf dostal strach. Je to už jen stín své bývalé slávy! K čertu, já tady končím! S takovými padavkami a pod takovým šéfem dál nejezdím!"

Popohnal svého koně kupředu a zastavil se před Jimem Starrem.

„Končím tady. Vyplať mě na místě. Dostanu mzdu za dva měsíce. Nezůstanu už s takovými babami, co si nechají rozdupat tábor a ještě to berou, jako by to byl nějaký dárek! Slyšíš, tady končím! A to svinstvo, co nám vaří tenhle umělec, už taky dál nehodlám jíst!"

Jim Starr se na něj podíval. Nechal Pata O'Connora vymluvit. A když rusovlasý syn irského přistěhovalce skončil, řekl mu:

„Zrzku, tohle je odepření poslušnosti během cesty!"

Řekl to ostře a suše, jako by jen prostě konstatoval. A když to dořekl, začal jednat.

Jeho ruce bleskurychle obepjaly O'Connorovu nohu a strhly toho těžkého, zavalitého chlapíka mohutným trhnutím ze sedla.

Pat O'Connor dopadl s divokým výkřikem na zem. Jim Starr mu ovšem nedal šanci. Musel to udělat, pokud chtěl, aby měl mezi muži i nadále patřičný respekt. Byl tady jako kapitán na širém moři. Musel své mužstvo držet pod kontrolou a odbojné jedince usměrnit tak přísně a nekompromisně, aby nebylo pochyb, kdo je zde šéfem a kdo tady rozkazuje.

Nenechal O'Connora, aby se pořádně narovnal. Několikrát ho oběma pěstmi zasáhl zleva i zprava. Pak ho přitáhl k sobě a zvedl toho bezmála stokilového chlapa do výšky a mrštil jím doprostřed houštiny bodláků.

Udýchaně pak vyčkával. Když už mu to připadalo příliš dlouhé, zvolal:

„No tak, pojď ven, hochu! Pojď ven! Protože jsme ještě neskončili. Teď to bude ještě veselejší! Pojď, ty zrzku, já ti ukážu, kdo je tady šéfem a jestli si můžeš skončit, kdy se ti zlíbí! Pojď, chlapče, ať i ostatní hlupáci pochopí, že během hnaní stáda prostě nikdo jen tak nemůže praštit s prací, odejít a nechat mě tady na

holičkách s takovým ohromným stádem! No, však já už ti ukážu, jak se máš chovat!“

Pat O'Connor se vypotácel z křoví. Jim přistoupil k němu a přitáhl si ho k sobě.

A tu Pat O'Connor, sotva popadaje dechu, řekl: „To stačí, šéfe! Stačí! Už jsem si své užil. Ty bodláky mě setsakramentsky popíchaly. Přestaň s tím, šéfe! Už mám dost. Přestaň!“

Jim Starr vyrazil rozhořčený povzdech. Pustil Pata O'Connora a ten se svalil na kolena. Jim se obrátil a rozhlédl se kolem. Muži kolem něj ve velikém kruhu buď stáli, nebo seděli na koních. Dívali se na něj a byli jako přimražení.

„Ještě někdo tady skončil a chce pryč?“ zeptal se.

Téměř všichni muži zavrtěli hlavami. Chet Sloan řekl:

„Pár hochů, jako třeba chudák Pat, tě ještě dobře nezná, Jime. Ale cesta do Kansasu je ještě dlouhá, že? Brzy tě budou všichni znát jako my, tví staří jezdci. No, asi nás před chvílí trochu všechny přemohl vztek, a proto jsme byli tak nespokojení. Strašně jsme si přáli to Morganům oplatit. Ale uznáváme, že rozkazy může dávat jen jeden.“

Po těch slovech napětí polevilo.

Jim se otočil k Jessemu, který stál mlčky vedle něj.

„Promiň, i já jsem vztekem ztratil hlavu,“ zamumlal Jesse. „I já jsem divoch, který nedokáže myslet dál než za špičku nosu.“

„O tebe starost nemám,“ zabručel Jim a odešel.

Dalšího dne odpočívali. Strávili se stádem klidnou noc a příštího dne hnali dál. Klid pomohl nejen jezdcům, ale i stádu.

Daleko před sebou viděli celý den obrovský oblak zvířeného prachu. Ten způsobilo stádo Morganových, které teď bylo asi deset mil před nimi. Drželi se poněkud východněji od stopy, kterou vyšlapaly Morganovy krávy.

O dva dny později, 20. května, se suché a horké počasí změnilo. Nejprve přišly jen drobné přeháňky, ale během dne se rozpršelo jako z konve.

Celou noc pak nepřetržitě lilo. Když se následujícího rána muži vyhrabali ze svých přikrývek a povoskovaných celt, byli promoklí do poslední nitky.

A opět se Pete Stammerovi podařilo ještě toho večera připravit alespoň horkou kávu. Každý dostal do hrnku s kávou pořádnou dávku whisky, protože upršené ráno bylo pořádně chladné. Prudký vítr jim pronikal promoklými šaty.

Ole Rings, asi nejstarší muž z celé skupiny, od půlnoci nepřetržitě kašlal.

V prudkém lijáku všichni chroupali sušenky a studené maso, škaredě nadávali na déšť a zahřívali se horkou kávou a whiskou.

Déšť po celé tři dny ani na vteřinu neustal. Prérie se proměnila v bažinu, kterou se dobytek i koně brodili jen s velkou námahou. Ledový vítr ze severu občas prudce bičoval poryvy deště všechno živé, co se mu postavilo do cesty.

Když po další studené noci a bez teplého jídla chtěli 24. května opět vyrazit, Ole Rings zůstal zachumlaný ve své přikrývce a nezvedal se z ní.

Jesse Willow k němu poklekl a zalomcoval jím. Pak se sehnul ještě blíž k němu a na chvíli se zarazil. Když se narovnal, smekl klobouk a zůstal stát v prudkém lijáku s obnaženou hlavou.

„Hoši – hoši, myslím, že Ole je mrtvý.“

Muži se shlukli kolem nehybné postavy. Jim Starr poklekl a ještě jednou Oleho prohlédl.

Když vstal, pokývl hlavou a také sundal klobouk. Všichni muži následovali jeho příkladu.

„Byl z nás nejstarší,“ řekl Jim. „Nechtěl jsem ho už vůbec brát s sebou, ale povídal, že chce ještě jednou vidět železnici a že jinak by jel do Kansasu sám. Chtěl železnici vidět na vlastní oči, protože nevěřil, že vlaky netahají koně, ale parní stroje.“

„Tihle lidé z Haggerty County,“ zamumlal čísi roztrpčený hlas, „sami pořád lžou, ale jiným nikdy nevěří.“

„Ale jednomu přece jen uvěřil,“ řekl Jesse Willow nahlas. „Věřil tomu, že všichni lidé z Haggerty County se dostanou do nebe. Určitě si to myslel až do samého konce. A tak mu asi rozloučení s tímhle slzavým údolím nepřišlo ani moc zatěžko. Měl jsem Oleho docela

rád.“

„Amen,“ řekl čísi hlas.

Pak se všichni asi na minutu odmlčeli a každý myslel na to, že Ole byl fajn chlap, starý, protřelý, s velkými zkušenostmi s dobytkem a koňmi a náramný dobrák.

Jim vydal několik pokynů.

Stádo dnes vyrazilo na cestu asi o dvě hodiny později než obvykle.

A pod osamoceným stromem, který rozprostíral do široka své větve, zůstal hrob.

V navršené hromadě zeminy byla zapíchnutá deska, na níž byla vyryta slova:

OLE RINGS
+ 24. 5. 1869
chtěl vidět železnici

Ike Morgan zastavil se svým bratrem Virgilem na břehu řeky a podíval se na druhou stranu. Pozorovali jednoho ze svých jezdců, který se brodil vodou.

Už tady nebyl žádný brod, protože Colorado se pořádně rozvodnilo a valily se v něm přívaly vod. Ten muž měl co dělat, aby se s koněm dostal dopředu. Zvíře muselo pořádný kus cesty plavat a proud ho odnesl kus dál. Bratři Morganové viděli, že muž se na druhý břeh dostal o půl míle dál po proudu. Podívali se na sebe.

„Pustíme se do toho, Iku?“ zeptal se Virgil.

Ten pohlédl k nebi. V dešťových mracích se tam objevily první trhliny. Tu a tam už mezi mraky probleskovalo slunce. Občas se přehnala sprška deště, ale pořád ještě vanul ostrý a chladný severní vítr.

„Řeka bude ještě aspoň dva až tři dny stoupat a déle než týden bude mít určitě vyšší stav než dnes,“ odvětil Ike Morgan. „Bud musíme na druhou stranu teď hned, nebo tady zůstaneme přes týden.

A zítra sem dorazí Jim Starr se svým stádem. Virgu, chci, abychom před ním měli za každou cenu veliký náskok. Chci, abychom se od něj dostali natolik daleko, aby nás neměl neustále na dohled. Chci od něj získat odstup minimálně šesti dní.“

Virgil Morgan přikývl. „Tak to musíme s dobytkem na druhou stranu.“

Zvedl ruku a přejel si po více než dvacetidenním plnovousu. Když se během hnaní nedělají několikadenní přestávky, nikdo se neholí. A tak Virgilovi narostl pěkný plnovous.

„Hnali jsme dobytek dost zprudka,“ řekl. „Za stejnou dobu urazily naše krávy o třicet mil více než dobytek Starra a Willowa. Naše krávy jsou strašně vyčerpané, brácho.“

Ike Morgan otočil svého koně a ohlédl se zpátky za stádem, které se táhlo po dlouhém úbočí. Jeho honáci tvrdě dřeli. Všiml si, že i první zvířata, která byla z celého stáda nejsilnější, se chtěla každou chvíli zastavit, ale zadní krávy je sunuly dál. Honáci nemilosrdně krávy mlátili a poháněli vpřed. Jezdci po obou stranách stádo neustále stlačovali. Takže byla jediná cesta – vpřed. Bylo slyšet táhlé, naříkavé bučení.

Morgan se ale vyzývavě zasmál a dlaní plácl o hrot sedla.

„Možná že o dvě tři stovky krav přijdeme,“ řekl. „Ale já chci za každou cenu na druhou stranu. Až tam budeme, můžeme si dopřát den odpočinku. To už si pak budeme jisti, že stádo Starra a Willowa se za námi může vydat až nejdříve za týden. Přebrodíme Colorado, bratře! Rychle, objeď stádo a řekni to hochům. Jako první ať se přebrodí koně.“

Virgil se na něj několik vteřin mlčky zadíval. Pak přikývl. Měl neotřesitelnou víru v rozum, schopnosti a štěstí svého staršího bratra. Když se Ike do něčeho pustí, byl Virgil naprosto přesvědčen o tom, že to dopadne dobře.

„No dobrá,“ řekl pak rozhodně a odjel.

Ike zůstal u řeky sám. Díval se na vodu, pečlivě zkoumal dravý proud a všiml si také spousty vírů.

Pozoroval, jak několik jezdců nahnalo koně do vody. Zvířata chtěla pořád z řeky zpátky na břeh, ale nakonec se vzdala, ponořila se do vody a začala plavat. Proud je unášel dál a i jezdci, kteří seděli

na svých koních, měli brzy plno práce sami se sebou. Kovbojové jsou jen zřídkakdy také dobrými plavci. Velké stádo více než sto padesáti koní se uprostřed proudu dostalo do velikého chumlu. Mnohá zvířata se na několik vteřin potopila a pak vyplula o kus dál břichem nahoru.

Ike Morgan zaklel. Věděl, že tady ztratí minimálně tucet koní.

Jenže ani to pro něj nebylo dostatečným varováním. Když spatřil, jak zvířata asi o míli dál dosáhla druhého břehu a jak postupně vylézají na souš, obrátil opět svého koně a podíval se ke stádu.

To už bylo velice blízko. Mohutný býk vpředu nespokojeně bučel, ale hnaly ho nemilosrdné rány.

Ike Morgan vzal ze sedla veliký bič a rozjel se.

„Žente ty bestie do řeky!“ zvolal přeskakujícím hlasem. Tady vpředu bylo asi tucet jeho jezdců. A těm se skutečně podařilo nahnat první várku do vody. Zezadu pak se valil zbytek stáda, které vyvíjelo stále větší a větší tlak.

První krávy musely začít plavat mnohem dříve než koně, protože měly kratší nohy. Plavaly ovšem výborně. Tyto dlouhorohé krávy byly zpola divoké a žily v divočině. Byly zvyklé se postarat o sebe stejně jako mustangové. A tak instinktivně plavaly. Vznášely se šikmo proti proudu a ten jim pomáhal. Samozřejmě je unášel proud, ale pomáhal jim směrem k druhému břehu. První krávy tak vytvořily špičku nebo hlavu dlouhého hada, který se vlnil ve vodě. Dobytek úžasně bučel. Občas se do sebe zaklesly rohy sousedních krav.

Doposud šlo ale všechno dobře. Špice stáda se propracovala až do poloviny řeky a asi o půl míle dál po proudu dorazila k druhému břehu.

Ovšem na tomto břehu se už do vody tlačily další krávy. Řídily se pouze svým stádním instinktem, který jim neumožňoval nic jiného, než aby následovaly první býky stáda. Jezdci Ika Morgana se pokoušeli ten nápor poněkud zmírnit, ale stádo se vrhalo do řeky ve stále širší frontě. Brzy bylo roztažené do šířky pěti set yardů, proud je strhl a unášel dál. Slabší zvířata se potápěla. Mnoho z nich rozdupaly další krávy. Začaly se odehrávat první potyčky mezi zvířaty, která si začala všude překážet.

Panika ovšem zatím nepropukla. První krávy už níže po proudu

dorazily k protějšímu břehu. Tam je zachytili jezdci a odháněli je od řeky.

Svítilo slunce a déšť konečně na chvíli ustal. Na tomto břehu ovšem nával ještě více zhoustl. Ike Morgan začal tušit, že se nerozhodl správně. Nikdy v životě ovšem tak veliké stádo nehnal přes rozvodněnou řeku.

Stádo se mezitím roztáhlo do široké fronty, kterou už jezdci nedokázali stlačit. Zpočátku jen tenký proužek krav, z nichž bylo vidět jen bučící rohaté hlavy, se neustále rozšiřoval. Tam, kde krávy měly pod nohama ještě dno, bylo vidět, jak se hromadí.

Collorado bylo vzápětí plné několika tisíc krav. Asi tisícovka se už dostala na druhý břeh. Drtivá část stáda byla ve vodě a zbytek krav se s bučením hnal do vody, jako by jejich životy závislý na tom, aby se včas ocitly v řece jako jejich předchůdkyně.

A možná že by všechno opravdu dopadlo dobře. Možná by se to Morganovu stádu podařilo a ztratilo by skutečně jen dvě tři sta slabších zvířat.

Jenže tu se přivalil po proudu obrovitý kmen.

Ike Morgan ho zahlédl jako první, když se podíval proti proudu. Byl to obrovitý strom, z něhož trčely vysoko nad hladinu mohutné košaté větve i celá spleť kořenů. Někde nahoře se zřejmě do vody zřítil podemletý břeh, na němž tenhle obr stál.

Kmen se valil proudem dolů. Občas se větvemi a kořeny zachytil o okraj koryta. To se pak za ním začala hromadit voda a její nápor pak strom opět strhl dál po proudu.

Zahlédly ho i krávy. Jejich bučení zesílilo a bylo teď docela divoké. Krávy začaly ve vodě kroužit. Neplavaly už teď tak klidně a rozumně, jak jim to velel instinkt, a přestaly využívat proudění vody, která je unášela ke druhému břehu.

Ne, teď vypukla panika. Ve vodě nastal neuvěřitelný zmatek. Ztřeštěné bučení zvířat, která byla ohrožena jako první, zdivočil celé stádo.

Ike Morgan se podíval na pohupující se kmen a divoce a prudce ho proklel. Jeho ruka dokonce sjela k pažbě koltu, která mu vyčnívala z pouzdra u kolena. Jenže to bylo jen bezmocné vzteklé gesto. Tenhle kmen není přece malé zvíře, které by bylo možné

zlikvidovat jedním výstřelem z pistole.

Ike Morgan chraptivě zasténal, když se kmen vklínil do středu stáda. Několik zvířat vzápětí stlačil pod hladinu. Jejich rohy se zahákly do větví. Celé stádo teď zachvátila panika a ve vodě panoval bezmezný zmatek.

Ike Morgan si přejel rukou po tváři. Bylo mu jasné, že tady dnes ztratí obrovské množství dobytka.

Popohnal svého koně a zamířil po proudu kolem řeky.

Všude ve vlnách viděl, jak se převalují a zápasí krávy. Spousta z nich se už nevzpamatuje, protože ztratily hlavu. Už nesledují vedoucího býka, který mířil ke druhému břehu. Krávy se teď chovaly docela bezhlavě, zmateně a nevěděly, kam se mají dostat. V celých stovkách se převalovaly v divokých vlnách.

Po dvou mílích se Ike Morgan dostal k velikému ohybu řeky. A nemusel ani dlouho čekat. Brzy se kolem něj v proudu prohnaly první krávy stáda a voda je vyplavila na jeho straně na břeh.

Ike Morgan svěsil hlavu, až se mu brada dotýkala prsou. Jeho široká ramena poklesla dopředu a on chvíli zůstal sedět unavený a zhroucený v sedle.

Pak k němu najednou přicválal Virgil a pár jeho jezdců. Už ani nenadávali. Jen se na něj podivně dívali a on věděl, že v jejich očích selhal. Poznal v jejich tvářích výraz značných pochyb.

„Zachraňme, co se zachránit dá," řekl jim.

O dva dny později, tedy 28. května, shromáždil Ike Morgan všechny krávy, které přežily, na svém břehu. A když se onoho odpoledne podíval na své stádo, bylo mu jasné, že Colorado ve svých vlnách pohřbilo na tři tisíce krav. Tři tisíce! A ty teď bude voda vyplavovat odtud až do šest set mil vzdáleného Austinu na břeh. A některé z nich možná odnese proud až do Mexického zálivu, kde je sežerou žraloci.

Tři tisíce kusů dobytka!

Ike Morgan na to myslel už mnoho hodin takřka každou vteřinu.

A musel si přiznat, že udělal chybu. Prostě selhal. Protože tu paniku zavinil nejen onen veliký strom.

Následujícího dne, 29. května, když jeho stádo, které se teď smrsklo na necelých sedm tisíc kusů, opět vyrazilo, zůstal Ike se svým bratrem Virgilem u řeky.

Protože chtěl vidět, jak si s ní poradí Jim Starr a Jesse Willow. Utěšilo by ho velice, kdyby i Jim Starr a Jesse Willow přišli v řece o mnoho krav. Vrátilo by mu to zpátky jeho sebevědomí a pak by se už nepokládal za špatného šéfa.

I Virgil Morgan se cítil velice špatně. Zdráhal se podívat na staršího bratra a Ike neustále cítil, že jeho mladší bratr poprvé zapochyboval o něm i o jeho velikosti. Jaksi vytušil, že pro Virgila už není schopným nepřekonatelným bratrem, protože ho přemohl Jim Starr a tady ztratil třetinu svého stáda. To byly dvě velice jasné porážky.

A dnes, 29. května, se stalo ještě něco.

Morganové přihlíželi tomu, jak Jim Starr dostal své stádo na druhý břeh.

Bylo jasné, přívětivé odpoledne. Slunce svítilo. A tak byla dobrá viditelnost.

Morganové dobře viděli, jak se to dělá. Ačkoliv řeka ještě více stoupla, protože všechny její přítoky byly plné vody z předchozích lijáků, stádo Starra a Willowa se, sice ne bez námahy, ale přesto docela bezpečně a bez zvláštního ohrožení, dostalo na druhou stranu.

Bylo to ovšem tím, že k řece se krávy jejich stáda nedostaly v jednom sevřeném celku.

Bylo to více než tucet menších stád.

Jim Starr a jeho jezdci rozdělili velké stádo na několik menších již několik mil před řekou. A pak jezdci přiváděli vždy sotva tisícová stáda k vodě, nahnali je do řeky a dohlédli na to, aby krávy přeplavaly řeku v úzké dlouhé řadě za sebou. A i když se i tentokrát po vodě přivalily po řece kmeny, panika nenastala. Krávy totiž

plavaly v řadě za sebou.

Ike a Virgil Morganovi se na to všechno nějakou dobu dívali. Došlo jim, že přeplavání řeky bude takto rozkouskovanému stádu Starra a Willowa trvat jistě dva dny. Jenže si zároveň uvědomovali, že se přitom neutopí ani stovka krav.

A pak se Virgil poprvé po několika hodinách podíval na svého staršího bratra. „Takhle se to dělá, Iku," řekl trpce. „Vypadá to, že Jim Starr umí hnát stádo, ale ty ne. Možná že bys ho měl požádat o radu, pokud se před námi ještě někdy vyskytnou nějaké nebezpečné překážky."

Po těch slovech se rozjel za stádem.

Ike Morgan ovšem zůstal u řeky až do západu slunce.

A neustále se v duchu ptal: „Copak je Jim Starr skutečně lepší než já? Copak jsem proti němu nula?"

A neustále si na tu otázku odpovídal: „No, však já mu ukážu! Však já ho nakonec přece nějak dostanu! Postarám se o to, aby to jeho štěstí jednou skončilo!"

Když pak konečně odjížděl, měl hlavu plnou myšlenek. Spřádal plány, zase je zavrhoval a kul další.

Tu a tam ovšem pocítil něco jako zahanbení.

Jistě, nenáviděl Jima Starra z celého srdce. A přesto měl kdesi hluboko ve svém nitru pocit hanby. Začal tušit, že Jima Starra nenávidí ani tak proto, že mu stojí v cestě. Tušil, že začíná Jima Starra nenávidět proto, že Jim je lepší než on!

Jim Starr opět nařídil den odpočinku. A byl to velmi přívětivý a klidný den. Svítilo sluníčko a jídlo bylo náramné.

Jezdci si vyprali věci, usušili je na slunci a dobře a dosyta se najedli. Zapomněli už na drsnou cestu mrazivým deštěm. Kovbojové už jsou takoví. Nikdy nevzpomínají na špatné dny.

A pořád se hodně mluvilo o tom, že Morganové ztratili v řece spoustu dobytka. Jezdci Jima Starra sjeli dost daleko po proudu řeky a všude viděli mrtvé a utonulé krávy, které v zátočinách vyplavila na

břeh voda. Všude po proudu se to ha březích řeky hemžilo hyenami, vlky a kojoty.

A jelikož Jim ztratil ze svého stáda jen několik krav, jeho respekt mezi muži ještě více vzrostl. I jeho Texasané sami se teď považovali za schopné mužstvo.

O dvacet dní později – 28. června, přebrodili Brazos a asi sto mil severně od Fort Worthu narazili v ostrém úhlu na Chisholmskou stezku, širokou cestu, po níž hnali v loňském roce stáda Jesse Chisholm a jiní.

Věděli, že Morganovo stádo je před nimi dva dny cesty.

Kdesi na severovýchodě před nimi ležela Wichita. 30. června narazili na armádní oddíl, který se k nim přiblížil ze severu. Byl to poručík, civilní stopař a dvanáct jezdců jezdectva Unie.

Jim Starr a Jesse Willow zajeli k nim a mladý poručík nechal svou jednotku zastavit.

„Jak to vypadá na severu, poručíku?“ zeptal se Jim Starr klidně po krátkém přivítání.

Poručík a jeho stopař si ho prohlédli. Pak poručík na stopaře kývl a řekl: „Řekněte mu to, Sagebee.“

Stopař, oblečený do kožené bundy a kalhot, si přehodil dlouhou nohu přes hrot sedla.

„Buvoli,“ řekl stroze. „Milion buvolů odtud až po Red River. A za Red River jsou jich jistě dva miliony. A spousty Indiánů. Komančové! Jenže ti loví nejen buvoly. Přepadli několik karavan vozů, zničili pár osad a přerušili poštovní linku. Každému stádu, které někdo žene na sever, ukradnou koně a pak zdivočí buvoly. Hoši, nedávám vám moc šancí, že stádo doženete až do Kansasu. A mezi Canadian a Cimarronem se potulují celé hordy bílých banditů a od každého stáda z Texasu chtějí dost veliké mýtné. V Kansasu pořád ještě nejsou Texasané v oblibě, protože se zatím nezapomnělo na válku proti vzbouřencům. Budete to mít dost těžké, chlapi.“

Jim Starr a Josse Willow přikývli. Jessovy temné indiánské oči se zablýskly. „Ale Chisholmovi lidé a chlapi od Brazos Riveru to vloni dokázali, že?“

Stopař přikývl. „Kdo se umí bít, má vždycky šanci,“ řekl.

„Mohl byste nám dát radu?“ zeptal se Jim Starr.

Tu se stopař usmál. „Před vámi je ještě jedno stádo,“ řekl. „Jenže ti se mě na radu neptali, a tak jsem se jim nevnucoval.“

Odmlčel se, podíval se na Jima a Jesse ještě jednou a řekl:

„Když se buvoli rozdivočí, je to zlé, ale uprostřed nich se dá stádo ukrýt a udržet pohromadě, takže je mezi nimi ukryto v bezpečí jako jadérko uprostřed plodu. Když se splaší, nejsou krávy o nic pomalejší než buvoli. A krávy se buvolů nebojí, pane. Klidně můžete stádo hnát do jejich středu. Nevyhýbejte se jim a nepouštějte se do vyjednávání s Komanči. Prostřílejte si cestu. To je má rada.“

„Díky,“ přikývl Jim.

1. července prohnali Morganové své stádo Wichitou. A když pak v čele svých krav nechali za sebou pozvolné svahy Wichita Valley a vyjeli do širé prérie, spatřili před sebou všude buvoly, nic než buvoly, kteří pomalu, velmi pomalu táhli k severu. Ale všude se pásli v těsných stádech. Tráva tady byla dosti vysoká a všude se na ní pásli obrovití buvoli. I všechna napajedla a bažinaté prolákliny jich byly plné. A jezdce, koně i krávy teď začali obtěžovat velicí buvoli ovádi.

Tenhle hmyz byl dost dotěrný. V Evropě se jim říká koňská hovada, jenže ta jsou menší a podstatně krotší. Jenže v Americe jsou tyto bestie veliké a každého živého tvora notně potrápí.

Proto se dokonce i statní buvoli váleli ve velkých kalužích bahna a obalovali se silnou vrstvou bláta.

„Och, k čertu!“ zvolal Virgil Morgan roztrpčeně a plácl se do týla, protože se mu tam usadil mohutný ovád. Zabil ho sice, ale krk mu natekl, jako by ho bodla včela. „Och, k čertu s těmi zatracenými buvoly. Ike, vždyť oni nám docela odříznou cestu. Přece se stádem nemůžeme k severu přes ně.“

Ike Morgan ještě uvažoval. Zatáhl za svůj knír a neustále se oháněl po ovádech. Jeho kůň také nervózně poskakoval, protože ho obtěžoval dotěrný hmyz.

Ike Morgan byl jistě zkušený muž. V koních a v dobytku se vyznal velmi dobře. Jenže dosud nikdy ještě nehnal stádo územím

buvolů. S buvoly neměl zkušenosti. Ocitl se teď ve stejné situaci jako spousta jiných předáků ženoucích stáda: nastal problém. A opět si vzpomněl, jak u Colorada zklamal a jak ho to stálo tři tisíce krav. Možná proto mu chyběla sebedůvěra a odvaha.

Řekl: „Snad někde mezi těmi buvoly bude' nějaká skulina. Takže stádo zatočíme a budeme tu skulinu hledat.“

Morganovo stádo zahnulo k východu. Následujícího dne dorazilo k pásmu hor, které se táhlo na sever. Byly to žluté kopce z pískovce a i jejich předhůří bylo písčité, kamenité a téměř bez jakékoliv vegetace. Proto zde, podél kopců, už žádní buvoli nebyli.

Tady Morganovo stádo opět zamířilo na sever a k večeru dorazilo na vyprahlé odpočívadlo bez jediného stébla trávy.

I druhý den hnali těsně podél kopců, ale teď už to bylo těžší. Dobytek zavětřil na západě dostatek šťavnaté trávy a jistě i napajedla. Krávy se neustále snažily uhnout na západ.

Jenže tam byli buvoli, jichž se Morganové obávali. „Brzy se krávy splaší!“ zvolal Virgil na svého bratra. „Ještě den a ty rohaté bestie se rozběhnou na západ a vběhnou rovnou mezi buvoly. Zatraceně, Iku, musíš něco vymyslet!“

Ike Morgan se podíval na bratrovu tvář popíchanou od ovádů. „Však už to nějak zvládneme,“ odpověděl nakonec. „Dnes v poledne jsem si vyjel trochu napřed. Pět mil před námi je mezi těmihle pískovcovými kopci průrva. Můžeme dobytek zahnat na druhou stranu hor.“

Když to řekl, ještě jednou se zadíval na horní okraj nekonečně dlouhé bariéry kopců.

A tu spatřil něco, co mu neudělalo pražádnou radost.

Nahoře, na dlouhém, nepravidelném hřebeni pásma kopců se objevil další hřeben. A byl to hřeben dost zvláštního druhu. Byli to jezdci. Stáli jeden vedle druhého na neosedlaných koních.

„Komančové,“ řekl Ike Morgan spíše sám pro sebe.

„Och, k čertu, tyhle rudé opice nám tady ještě scházely!“ zvolal divoce Virgil Morgan.

A svým hlasitým výkřikem vlastně vyslovil to, co si myslel jeho bratr Ike i ostatní jezdci, kteří byli rozděleni podél stáda. Protože ti všichni teď spatřili onen hrůzný obraz nahoře na kopcích.

Byla to dost pestrá a skutečně divošská podívaná. Vraní koně, pestrobarevné přikrývky, na nich zářivé válečné barvy, péra, všelijaké ozdoby, třpytící se ostří kopí, vlající hřívy a ocasy koní. Odhadoval jejich počet a bylo mu jasné, že je jich asi na dvě stovky.

Odpoledne stádo urazilo pět mil směrem ke kopcům a nahoře na jejich hřebeni pomalu přejížděly dvě stovky Komančů. Každý z Morganových mužů měl už celé hodiny možnost prohlédnout si tu divokou válečnickou hordu do posledního detailu. Byla to skutečně působivá demonstrace síly. Bílí honáci už totiž jen stěží dokázali udržet své krávy, aby nevyrazily směrem na západ, odkud sem vanula lákavá vůně trávy a vody. Pach buvolů, který se ve vzduchu rovněž vznášel, kravám nijak zvlášť nevadil. Zdálo se, že buvoli nejsou pro ně ničím jiným, než neškodnými vzdálenými příbuznými.

Stádo tedy pozdě odpoledne dorazilo k průrvě v pásmu kopců. Když do ní chtělo zamířit, zastoupily mu cestu dvě stovky Komančů, kteří sjeli z hřebene kopců.

Ike Morgan, jeho bratr Virgil a tucet mužů vyjelo dopředu. Od stáda se oddělily i oba vozy. Pak ale dal Ike zastavit. Zjistil, že Indiáni k němu vyslali tři muže.

Nu, Ike Morgan měl pro strach uděláno. V Arizoně a v Mexiku často bojoval proti Apačům a proti jejich blízkým příbuzným – Yaquiům. Apačové by mu proto dělali ještě méně starostí, protože se v nich moc dobře vyznal.

Teď měl ovšem před sebou Komanče. A Komančové platili všeobecně za vůbec nejlepší jezdce mezi Indiány. Byl to skutečně národ rozených jezdců.

A na to teď pomyslel muž, který chtěl ubránit takřka sedm tisíc napůl už zdivočelých krav a svůj skalp.

Ike Morgan tedy dal zastavit. Otočil se v sedle a zeptal se:

„Zná někdo z vás jazyk těchhle rudých lumpů?“

Jeden z jeho lidí popohnal koně a přijel k němu: „Já, Iku! Já se narodil v týpí, protože má máma byla běloška, kterou unesli Komančové, a stala se třetí ženou jednoho z jejich válečníků.“

Ike Morgan si toho muže prohlédl. Byl to jezdec, kterého nepřivedl s sebou z Arizony, ale jehož najal až tady, v Texasu. Ten muž se jmenoval John Caddo a vypadal jako běloch. Až dosud Ike

Morgan netušil, že John Caddo je míšenec.

„Tak dobrá," řekl.

Zatím se už tři Indiáni dost přiblížili a zastavili. Ike, Virgil a John Caddo rovněž popojeli o kus dopředu, až se dostali k rudochům na necelých pět yardů.

„Zeptej se jich, co chtějí, Caddo," zabručel Ike Morgan. A pak i s Virgilem poslouchali, jak John Caddo začal mluvit hrdelním hlasem. Netrvalo to dlouho a Johnu Caddovi bylo všechno jasné. Bratrům Morganovým řekl asi toto:

„Tohle jsou hoši Tatanka Tanka," řekl John suše. „Tatanka Tanka znamená Velký Buvol. Říkají, že jejich veliký náčelník by se rád stal naším přítelem. Ale Tatanka Tanka chce důkaz i z naší strany. Ten rudý lotr žádá tři pytle mouky, pytel cukru, pytel soli, bednu nábojů, dvacet dobrých přikrývek, kávu a malou tik-tak medicínu – to myslí hodinky. Žádá padesát dobrých koní, tucet rudých vlněných podvlékaček a spoustu jiných věcí, na které si už nevzpomínám. Ike, ti nás chtějí dočista oškubat."

Ike Morgan přikývl.

Pak se obrátil a pohlédl na stádo. To už bylo velice blízko a stále více zpomalovalo. Jeho jezdci teď už jen s námahou dokázali krávy zadržet. Ike Morgan pochopil, že stádo co nevidět vyrazí směrem na západ.

A z toho měl veliký strach. Bylo mu jasné, že pokud se stádo dostane mezi divoké buvoly, je ztraceno. Nemohlo být ani řeči o tom, že by se jim pak ještě podařilo sehnat stádo dohromady. Iku Morganovi bylo jasné, že se průrvou mezi kopci musí dostat na druhou stranu hřebene.

Zaskřípal zuby. Měl teď dvě možnosti. Buď shromáždí své jezdce a zaútočí na rudochy. Jenže by pak nechali stádo bez dozoru, a to by se jim vmžiku ztratilo.

A nemůže stádo držet pohromadě a současně napadnout rudochy, protože ti by pak útok opětovali. Nedokázal by se svými lidmi vzdorovat a i on sám by byl velice rychle synem smrti. Každopádně – tak to alespoň Iku Morganovi připadá – o stádo v obou případech přijde.

A tu začal uvažovat o třetí možnosti. Před několika vteřinami byla

pro něj tato možnost naprosto vyloučena. Ted se jí ovšem držel ze všech sil, protože měl velice špatné karty a nedokázal vytáhnout z rukávu žádný trumf.

Zaskřípal zuby a řekl: „Caddo, řekni těm zatraceným lumpům, že jim zaplatíme, co budeme moct. Řekni jim, aby nám a stádu uvolnili cestu přes kopce. Až budeme na druhé straně a rozbijeme tam tábořiště, ať ti rudoši pošlou svých šest lidí. Dáme jim všechno, co budeme moct postrádat, z přátelství a protože chceme mír."

John Caddo se na něj užasle zadíval. A Virgil zaúpěl vztekem. Dříve ovšem, než mohli cokoliv říci, vyjel na ně Ike Morgan:

„Co se vám nezdá?! Nemáme přece jinou možnost, nechceme-li přijít o stádo! Musíme splnit požadavky těch rudých lotrů. Kdybychom stáhli lidi od stáda, uteče dobytek na západ mezi buvoly. A když Indiánům nezaplatíme, napadnou nás. Tak co máme dělat?"

Virgil Morgan a John Caddo přikývli. Ani oni si nevěděli rady. Tu se John Caddo opět obrátil k Indiánům a promluvil k nim hrdelním a štěkavým hlasem.

Tři Indiáni nakonec přikývli, otočili své koně a odjeli zpět. Brzy nato horda bojovníků uvolnila průchod kopci.

Morganovo stádo se dalo opět do pohybu. Všichni jezdci zabrali jako otroci.

Do příchodu tmy se jim to podařilo. Východně od kopců už nebyli buvoli. Bylo tady dokonce i trochu trávy a v prolákline i malé jezírko.

Ike Morgan byl rád, že své stádo zachránil. Objel ho a ostrým zrakem vyhlížel Indiány. Jenže ty nebylo nikde vidět. Z východu se pomalu přikrádaly stíny noci. Ohně tábořiště ukazovaly Iku Morganovi cestu. Protože rozdělil polovinu mužstva kolem stáda, pasoucího se a odpočívajícího kolem prolákliny, čekal ho zbytek mužstva v táboře. Všichni se už rozmístili, měli v rukou pušky a nablízku osedlané koně. Uprostřed tábora stála skupina stromů. V ohradě z lan bylo velké stádo koní.

Ike Morgan zastavil a seskočil ze sedla. Obrátil se ke svému kuchaři a k jeho pomocníkovi, kteří se starali o proviant a výstroj.

„Vytřiďte věci, které bychom mohli postrádat," zavrčel. „Chci to s těmi rudými lumpy zkusit po dobrém. Dáme jim polovinu z toho,

co žádali. Jestli budou chtít víc, dostanou žhavé olovo.“

Trvalo asi hodinu, než z noci přicválalo několik rudochů a zastavilo na okraji tábora.

„My – dary – pro Tatanka – Tanka – přijít odnést,“ řekl hrdelní hlas neohrabanou angličtinou.

Ike Morgan vystoupil dopředu a ukázal na pytle, bedny, přikrývky a rance, které ležely poblíž ohniště naskládané na hromadě.

„Tady!“ řekl drsně.

Indiáni se na ty poklady zadívali. Pak seskočili ze svých vyzáblých koní. Trvalo asi jen dvě minuty, než všechny ty věci naložili na dvoje malé sáně, které s sebou přivezli.

A pak se vynořili ještě další tři rudoši. Jeden z nich seděl na velikém koni a měl bederní pás z černé vlčí kožešiny. Byl to ošklivý chlap se zjizveným tělem. Uctivě se usmál od ucha k uchu, až to vypadalo, jako by vlk otevíral tlamu.

Ze svého koně se podíval na Ika Morgana a pak řekl hrdelním basovým hlasem: „Já Tatanka Tanka! Teď od tebe dostat tik-tak médicina!“

Předklonil se v sedle. Ano, seděl v sedle jezdectva Unie – a natáhl dlaň.

„Nemám hodinky,“ řekl Ike Morgan nakvašeně. „Dal jsem ti, co jsem mohl.“

Velký Komanč pomalu přikývl.

Pak něco řekl ve své řeči, John Caddo to přeložil a řekl: „Ike, chce stovku koní. Protože nedostal hodinky, žádá o sto koní více.“

„Může jich dostat deset. Pověz mu to!“

John Caddo opět přeložil. Ale rudoch jen zavrtěl hlavou a ukázal dvakrát deset prstů.

„Dvacet,“ řekl John Caddo vztekle. „Dej mu je,“ řekl Ike Morgan. Několik z jeho jezdců škaredě zaklelo, ale odešli k ohradě z lan vzdálené necelých padesát yardů od tábořiště a vyvedli z ní dvacet zvířat. Indiáni si je vzali. A vzápětí zmizely ve tmě sáně i koně.

Napětí v tábořišti poněkud polevilo. Ike Morgan řekl s nadějí v hlase: „Nakonec byli dost skromní. Vsadím se, že se boji vyhnuli stejně rádi jako my.“

Otočil se k Johnu Caddovi a zeptal se ho rozzlobeně: „Ty přece ty

své polobratry znáš líp, Caddo. Nechají nás teď v klidu jít svou cestou?“

John Caddo se na něj upřeně zadíval. „Neříkej, že jsou to mí polobratři, Iku. Moje matka byla běloška a dcera plukovníka. Nenávidím ty rudé lotry jako nic jiného na světě.“

„No dobrá, Caddo,“ zabručel Ike Morgan. Ten se zřejmě trochu uklidnil. Pak řekl klidně:

„Nikdy se nedá předvídat, co Indiáni udělají. Možná že nás nechají na pokoji a budou rádi, že bez boje dostali pár věcí, které jsou pro ně tak vzácné. Ale možná, že nás teď budou považovat za zbabělce a že nás brzy napadnou. Nikdy se nedá vypočíst, co se odehrává v hlavě Indiánů.“

„Budeme dávat pozor,“ odvětil Ike Morgan.

V noci bylo všude ticho. Hlídky u stáda nezahlédly jediného Indiána a stádo strávilo klidnou a spokojenou noc v travnaté proláklině kolem mělkého jezera.

Když brzy ráno rozdělával kuchař oheň, hlídači koní už hnali velké stádo koní k jezeru. Všech sto padesát koní muselo dostat pořádně napít, aby mohli vydržet další dlouhý a namáhavý den.

Každý z jezdců si několikrát denně bral ze stáda čerstvého koně, protože dobytek sice urazil třeba jen deset mil, jezdec ovšem musel zvládnout minimálně šedesát.

Honáci bez koní by tedy byli prakticky vyřízení.

Tu ovšem nastalo peklo. Morganovi lidé před pár dny utrpěli porážku, která pro ně znamenala více než ztráta tří tisíc kusů dobytka. Dnes přišli o celé stádo koní.

Tři hlídači koní se se svými zvířaty nedostali ani k jezeru. Z prérijních křovin, které tu všude kolem rostly, najednou vyskočily desítky Indiánů. Stalo se to naprosto neslyšně.

Pak mlhavým ranním vzduchem prolétlo asi na dva tucty šípů. Tři hlídači koní byli rázem mrtví, ještě než pochopili, co se stalo.

A pak se najednou vyřítily ze všech stran směrem ke stádu koní na tucty Komančů. Vyšvihli se na neosedlané koně a seděli na nich jistěji než kovbojové v sedlech. Po celé generace byli Indiáni zvyklí jezdit na koních bez sedel a bez jakékoliv jezdecké výstroje. Okamžitě ovládli celé stádo.

Komančové tady předvedli mistrovský kousek. Znalci je ne nadarmo považovali nejen za nejlepší jezdce, ale i za nejschopnější zloděje koní na světě.

Dva hlídači stáda zpozorovali, co se děje.

Odjeli od odpočívajících krav a řítili se sem s výstřely a pokřikem. I v táboře bylo teď už všechno na nohou. Indiáni, kteří byli až dosud naprosto nehluční, začali najednou divoce povykovat a ječet.

Byl to divoký, pronikavý a posměšný pokřik.

Ike a Virgil Morganové vyhnali své jezdce do sedel, protože jejich koně, které měli chlapi i po nocích nablízku, nebyli samozřejmě s ostatními v ohradě.

Asi dva tucty jezdců se vydaly za bratry Morganovými. Od stáda sem přicválalo ještě několik dalších jezdců. A ti se vydali pronásledovat unesené stádo koní, které zmizelo na východě mezi kopci.

Když Morganové a jejich jezdci urazili asi dvě míle a když se už stádu koní velmi přiblížili, tu zaslechli od tábora výstřely a křik několika stovek Komančů.

„Jiiijaaa! Jiiijaaa!“

A tu věděli, že rudoši přepadli tábořiště.

Všechno bylo skvěle naplánováno. Únosem koní byla odlákána většina mužstva. Na západ od tábořiště na tu chvíli ovšem čekala další skupina válečníků.

Ike Morgan strhl svého koně, zastavil ho a trpce a divoce zaklel. Věděl, že se teď musí vzdát pronásledování zlodějů koní.

Jeho jezdci se opět vydali za ním.

Ještě než dojeli do tábora, spatřili dva hořící vozy. Ve stádu teď také nastalo peklo. I odtamtud se ozývaly pronikavé výkřiky rudochů. Třeskly výstřely. Ike Morgan věděl, že několik hlídačů, kteří zůstali, tam teď ze všech sil bojuje o holý život. A ještě jedno mu došlo naprosto jasně: Je poražen! Porazil ho Jim Starr, pak Colorado a teď Komančové!

Tři porážky pro Ike Morgana, pro muže, který se považoval za úžasně silného, velikého, nepřemožitelného a chytrého! Pro něj, který se chtěl postarat o to, aby se stádo Starra a Willowa nedostalo k

cíli!

A tato třetí porážka z dneška bolela dvojnásobně, ba trojnásobně.

O tři hodiny později už Ike Morgan věděl, jak veliká je doopravdy tato třetí porážka.

Nezbyly mu žádné vozy, ani jídlo, ani výzbroj. Kuchař, jeho pomocník, tři hlídači koní a šest hlídačů stáda byli mrtví. Celkem tedy jedenáct mužů!

Stádo koní bylo pryč.

Dobytek se splašil a zmizel kamsi na sever.

Takto vypadala porážka Ika Morgana.

Byl vlastně docela zlomený člověk.

Stál uprostřed zničeného tábora, v kruhu svých lidí, kteří ještě zčásti seděli v sedlech. Nikdo nic neříkal. Jen se na něj dívali.

Cítil jejich pohledy přímo fyzicky. Vedle něj stál jeho bratr Virgil a i ten na něj upřeně hleděl.

Tyto pohledy byly příčinou obrovského spalujícího žáru, který v sobě Ike Morgan pocítil. Onen vnitřní oheň mu sžíral sebevědomí, hrdost a víru v sebe sama. Ozvaly se i mučivé pochybnosti ve vlastní schopnosti. A všechno se to slilo do pocitu hanby.

„K čertu," řekl chraptivým hlasem, „udělali jsme, co jsme mohli. Měli jsme prostě smůlu. Ale ať jsem proklet, jestli nedostaneme většinu našeho stáda do Dodge City. Rychle, pochytáme je!"

Udělil ještě pár příkazů. Jeho lidé je splnili. Pohřbili mrtvé. Pak ve zničeném tábořišti posbírali věci, které se jim ještě zdály být k upotřebení. Každý si přivázal k sedlu ubohý raneček. Nebylo toho mnoho, co zbylo. Teď se z nich stali docela obyčejní trampové, bez jakékoliv výbavy. Zbyli jim už jen osedlaní koně a zbraně.

Ike Morgan je všechny pozoroval a neušlo mu, že ho poslouchají jaksi neochotně a vzpurně. Pochopil, že dokonce i jeho bratr Virgil už mu nevěří. Bylo mu jasné, že všichni jeho chlapi už ztratili víru v jeho velikost. V jejich očích jako šéf selhal a ačkoliv by to jistě nikdo nebyl zvládl lépe, ztratil v jejich očích respekt.

Když byli zase v sedlech, postupně si je všechny prohlédl.

„Jedeme za stádem," řekl. „Někde se přece musí zastavit."

Mlčky vyjeli za ním.

Myslel teď jen na jediné: Bude mít Jim Starr více štěstí? Dokáže to Jim Starr lépe? Je on, Morgan, skutečně horší než Jim Starr?

Strašně rád by věděl, jak by se na jeho místě zachoval Jim Starr.

Kdyby teď byl Ike Morgan o deset mil západněji, mohl by se podívat, jak to dělá Jim Starr.

Protože ten jel v čele svého stáda rovnou mezi pasoucí se buvoly, kteří se klidně posunovali směrem k severu.

Napravo a nalevo jelo několik z jeho mužů. Když začali střílet z koltů, buvoli se před nimi rozestupovali napravo a nalevo. Brzy se vytvořila mezera široká na celou míli. A do ní se jako živý klín vsunulo stádo dlouhorohých krav.

Po obou stranách byla obrovitá stáda buvolů, ale cesta na sever byla volná. Buvoli stále více ustupovali před čelem stáda krav a dokonce trochu popoběhli, stejně jako to dělají chodci, když zaplní vozovku a pak se rozestupují před kolonou vozů. Bylo to jako zázrak. Jimu Starrovi a jeho mužům to připadalo příšerné a nepochopitelné. A přece to bylo náramně jednoduché. Jakýsi instinkt přinutil buvoly (k tomu, aby tomuto semknutému stádu svých skvrnitých druhů uvolnili cestu. A neměli vůbec strach, stejně jako ho neměly ani krávy, když se přiblížily k jednotlivým buvolům nebo menším stádům. Ani jezdců se buvoli nebáli.

„Jde to líp, než jsem si myslel," řekl Jim Starr Jesse Willowovi. „Ten armádní stopař nám poradil dobře!"

„Taky jsi ho o to požádal a nebyl jsi příliš pyšný," odvětil Jesse a zářivě se usmál. „Co se stane, když se tyhle statisíce buvolů dají z nějakého důvodu do divokého úprku: Co potom? No, náčelníku?"

„To zjistíme," zabručel Jim Starr. „Dnes bychom neměli rozbíjet tábořiště a odpočívat. Musíme zůstat v pohybu třeba celou noc. Tak dlouho, dokud se přes ty buvoly nedostaneme. Myslím, že nám

uvolní cestu jen tehdy, pokud budeme hnát v takto sevřeném stádu. Rozestupují se před námi jako voda před kýlem lodi. A krávy ještě nikdy nebyly dobrovolně tak pohromadě jako teď. Vidíš, jak jsou ty rohaté teď poslušné a jak se umějí chovat jako holčičky, co jdou na procházku. Však my už to zvládneme!“

Naděje Jima Starra se vyplnila.

Museli ovšem hnát celou noc a následující den až do poledne.

Před nimi teď začal terén klesat k Red River. Buvolů už teď bylo podstatně méně. Jejich hlavní část dorazí k Red River teprve zítra nebo pozítří, protože postupují mnohem pomaleji než krávy.

Bylo 4. července.

Jim Starr poslal jednoho jezdce k brodu, který buvoli používali už od nepaměti. Voda v brodu sahala koni po kolena.

„Zaženeme ještě stádo na druhý břeh,“ řekl Jim Starr předním jezdcům u stáda. „Voda unavený dobytek trochu osvěží. Na druhé straně si den odpočineme. Poženeme na druhý břeh!“

Když pozdě večer nechali stádo odpočívat a rozbili tábor, připravil Pete Stammer se svým pomocníkem slavnostní hostinu z buvolích jater, buvolí svíčkové a steaky z antilop. Jako zákusek se podávaly sušenky s medem divokých včel.

Muži byli toho dne nadmíru spokojení. Teď už se buvolů nebáli. Když bylo počasí takto mírné, ti zavalití obři pokojně putovali směrem na sever.

Jenže kdo by se odvážil hnát krávy rovnou mezi buvoly?

Ike Morgan se toho neodvážil. A ani spousta dalších šéfů stád k tomu nenašla odvahu. Jim Starr ano – a měl štěstí.

Následujícího dne stádo odpočívalo, v táboře si jezdci dávali do pořádku své věci a postupně se všichni vykoupali v řece. Jim Starr a Jesse Willow pozdě odpoledne opustili tábor a jeli prozkoumat terén směrem na sever.

Nemuseli jet příliš daleko, aby zjistili, že na severu na ně čekají jisté nepříjemnosti.

Asi po dvou mílích narazili na Morganův dobytek. Byl roztroušen v malých stádečkách všude po okolí.

O něco později narazili na jezdce z Morganova mužstva, který zaháněl krávy na východ. Zajeli k němu a navázali krátký rozhovor.

Byl to John Caddo.

„Co je s vámi?“ zeptal se Jesse Willow.

Muž si ho chvíli prohlížel. Byl to chlapík s tvrdými rysy a pichlavýma očima, šlachovitý, hubený a houževnatý.

„Měli jsme smůlu,“ řekl ten muž. „Indiáni! Nejprve nám ukradli koně. Pronásledovali jsme je, abychom ty koně dostali nazpět, jenže rudoši pak přepadli náš tábor a zničili nám vozy, proviant a všechnu výstroj. Ten jejich řev splašil naše krávy, nakonec pobili naše hlídače stáda. Přišli jsme o jedenáct lidí. Většinu skalpovali. Naše stádo uteklo k Red River a docela samo se přebrodilo na druhou stranu. Teprve tady se krávy uklidnily. Teď je sháníme dohromady. Uvidíme, co se nám podaří najít.“

Zatrpkle se odmlčel a udělal rukou unavené gesto. Pak to opět v jeho očích zajiskřilo zájmem.

„A co vy?“ zeptal se. „Taky jste se museli vyhnout buvolům?“

„Ne,“ řekl Jim Starr. „Buvoli se vyhnuli nám. Zahnali jsme krávy rovnou mezi ně a ti nám pak udělali místo.“

Jezdec sebou lehce škubl. V jeho očích se nedůvěřivě zablýsklo. Jenže pak poznal, že si z něj Jim Starr neutahuje.

„Buvoli vám udělali místo?“ zeptal se chraptivě. „K čertu, to už jste věděli předtím?“

Jim Starr a Jesse Willow přikývli. „Buvoli se před sevřeným stádem krav rozestupovali jako voda před kýlem lodi. Náš tábor je támhle – deset mil jižně po Red Riveru. Kovboji, jestli chceš přikrývky, tabák nebo něco dalšího, pojeď s námi a vezmi si to. Máme ještě dost zásob a ...“

Zmlkl, protože v dálce teď třeskly výstřely. Byl to dost prudký souboj revolverů a pistolí. Zvuky sem doléhaly z kopců na východě, tam, kde se Red River velkým obloukem stáčela na sever, aby pak po několika dalších zátočinách zamířila opět k jihovýchodu.

Tři muži naslouchali. Pak zaslechli docela slabě bojový povyk Indiánů.

Morganův kovboj na chvíli zaváhal. „Ike Morgan nás až dosud nevedl moc dobře,“ řekl pak váhavě. „A teď už jsou chlapi zase v bryndě. Musím tam! Zatraceně, ti rudí lotři nám nedají pokoj! Ale až vyřídí nás, přijdete na řadu vy! Na to se spolehněte!“

Po těchto slovech chtěl muž nasadit svému koni ostruhy. Jenže Jim Starr ho ještě jednou zadržel.

„Kolik Indiánů to bylo?!“

„Tatanka Tanka s asi dvěma stovkami těch svých opičáků!“ vykřikl zuřivě muž.

Jim Starr se rozhodl v mžiku. „Pojedu s tebou, brácho! A ty, Jesse, přiveď naše chlapy! Jesse, musíme Morganovým lidem pomoct!“

Jesse Willow souhlasně zavýskl. Pak otočil koně a vyrazil po svých vlastních stopách zpět.

Jim Starr se vydal za Morganovým kovbojem.

Cestou se muž v sedle otočil a zavolal na Jima:

„To je od tebe zatraceně fér, že nám chceš pomoct, Jime Starre! To bych nikdy nečekal – když navíc jsou oba Morganové tví nepřátelé a měli by strašnou radost, kdybys cestou přišel o stádo a kdybys šel k čertu! To je od tebe ohromně fér, Jime Starre!“

„S těmi dvěma Morganovými blázny je i pár ohromných chlapů. Bylo by škoda, kdyby je Indiáni skalpovali!“ zvolal Jim Starr.

Terén pak byl stále drsnější. Museli vynaložit veškerý svůj jezdecký um, aby se dostali dopředu co nejrychleji.

Když projeli mezi dvěma kopci, spatřili před sebou širokou pánev. Nad ní stál malý lesík. A v něm zaujalo obranné postavení mužstvo Morganových.

Jim Starr a kovboj se zastavili. Dívali se, jak Morganovi muži právě odrážejí útok rudochů. Neustále se ozývala střelba z pušek a revolverů. Komančové, kteří chtěli proniknout do lesíka ze všech stran, se opět stáhli zpět. Shromáždili se na severním okraji lesíka a vytvářeli teď zmatený, pohybující se roj, který se ovšem velice rychle uklidnil. Z dostřelu bělochů odtáhli své mrtvé a raněné.

Kovboj zaskřípal zuby.

„To je ono,“ řekl chraptivě. „Rozbili jsme si tam tábor. A pak jsme se rozjeli na všechny strany, abychom sehnali dohromady dobytek. Já se od tábora vzdálil nejvíce. A proto jsem asi nezpozoroval hrozící nebezpečí. Ostatní hoši se ještě včas vrátili do tábora. Jenže nemají výzbroj. Každý z nás má jen tu munici, kterou měl u sebe, když Komančové spálili naše vozy. Ještě dva další útoky

a hoši nebudou mít čím střílet.“

Trpce pohlédl na Jima Starra.

„Já jedu k nim. Počkáš tady na své lidi?“

Jim Starr zavrtěl hlavou. Pohlédl směrem k Indiánům, kteří utvořili na sever od tábora hustý roj, který tu a tam objel jejich náčelník. Z pohybů náčelníkových paží bylo poznat, že k nim promlouvá. Jistě svým bojovníkům dodává odvahy a burcuje je do nového útoku.

Jim Starr pečlivě odhadoval vzdálenost k táboru a k hordě rudochů. Pak přikývl a řekl: „Mohlo by se nám to podařit, brácho. A já pojedu s tebou. Jesse Willow a ostatní budou vědět, kde mě najdou. Pojď, brácho!“

A vyrazili. Rychle vystartovali a tryskem vyrazili z úkrytu stromů a keřů, které tady v proláklině mezi kopci rostly. Řítili se rovnou k táboru.

A Indiáni je ihned zaregistrovali.

Komančové neváhali dlouho. Od hlavního roje válečníků se oddělila silná skupina a pokoušela se jim odříznout cestu. Ovšem i Morganovi lidé pochopili, že ti dva jezdci míří k nim.

Z lesíka začalo střílet několik pušek, jakmile se Indiáni dostali na dostřel. Dva jezdci a tři koně padli jako podťatí a Indiáni prudce zatočili. Vzdali se záměru odříznout těm dvěma bělochům cestu.

Poslední yardy ujeli Jim Starr a kovboj už klidným krokem. Zajeli pod stromy, zastavili se, uvázali koně k ostatním zvířatům a vzali z pouzder u sedel pušky.

Když se Jim Starr otočil, stáli před ním oba Morganové. Ike a Virgil Morganové drželi v rukou pušky a užasle na něj zírali. Pak Ike Morgan namířil ústí hlavně na Jima a řekl drsně:

„Ty všiváku, jestli tady hledáš bezpečí, tak jsi tady na špatné adrese! Tady bezpečí nenajdeš, hochu! Rychle nasedni a odjed z našeho tábora! Zmiz! Tady pro tebe není místo!“

A jeho bratr Virgil zasyčel: „Správně, tady jsi se ocitl na nesprávné adrese. Poslyš, Jime Starre, tohle jsou Morganovi lidé. Tady jsi nesprávně! Honem zase zmiz!“

Lesík nebyl příliš velký. Byl to jen malý ostrůvek v celé široké pánvi. Všichni Morganovi muži, kteří se ukrývali za stromy a za

svými mrtvými koňmi, otočili hlavy a sledovali ty tři. Většina z mužů byla dost blízko, aby mohla slyšet každé slovo.

Kovboj, s nímž Jim Starr přijel, najednou přistoupil k němu. Pevně se zadíval na Ika Morgana a řekl ostře: „Nemusel se mnou jezdit, Iku! Klidně si mohl odjet ke svým lidem, jenže on se vydal se mnou. A přijel sem, aby nám pomohl. Poslal Jesse Willowa k Red Riveru, aby sem přivedl své lidi. Jestli se nám podaří vydržet dost dlouho, dostaneme posilu. Jesse Willow přivede jejich lidi. A Jim Starr sem přijel proto, aby nám pomohl. K čertu s tím tvým osobním nepřátelstvím, Iku! Jde o životy nás všech! O naše skalpy! A když chceš něco vědět, připadá mi to od Jima Starra ohromně šlechetné!“

Na několik vteřin zavládlo ticho.

Morganové hleděli na Jima Starra jako na zjevení. Bylo na nich vidět, jak se diví a jak jim pracují mozky. Muselo jim teprve dojít, že Jimu Starrovi vůbec nehrozilo nebezpečí a že k nim neutekl, ale přijel sem proto, aby jim pomohl bojovat proti Indiánům.

Jim Starr přikývl.

„Odlož tu pušku, Iku,“ řekl klidně. „A zapomeň na svou nenávist vůči mně. Jste v bryndě, o všechno jste přišli. A přijdete i o své skalpy, když vám nepomůžu.“

Mohutná postava Ika Morgana se poněkud zachvěla.

„K čertu a proč nám chceš pomoct zrovna ty?“ zeptal se skřehotavě.

„Až si to Komančové vyřídí s vámi, přepadnou nás,“ odvětil Jim. „Jsme dvě party, které chtějí dopravit stáda dobytka do Dodge City. Teď musíme držet spolu a probojovat si cestu. Copak kdybychom se dostali do bryndy my, ty bys nám nepomohl?“

Ike Morgan nerozhodně pohnul hlavou. V jeho žlutých lvích očích byl pořád ještě nerozhodný výraz.

„Jsem tvůj nepřítel a ty moc dobře víš proč, Jime,“ řekl hrdelním hlasem.

„Celou dobu jsi byl blázen,“ odvětil Jim Starr klidně. „Nasadil sis do hlavy bláznivou myšlenku. Myšlenku na tvrdý, drsný souboj. Vím, že všechno mělo být jinak. Měl jsem cestou přijít o stádo a nikdy se nedostat do Dodge City. Chtěli jste docela zlikvidovat náš ranč a zmocnit se vlády nad celým krajem. Jenže teď už s tím

bláznovstvím přestaň. Tyhle záměry prostě musíš nechat plavat. Mohu vám pomoct. Měli byste se z toho poučit. Ike, ty prostě nemáš na to, abys uskutečnil svůj sen o velikém dobytčím království.“

Ike Morgan to slyšel a sklopil mohutnou hlavu. Sklopil i hlaveň své pistole. Slova Jima Starra se ho krutě dotkla.

Copak na to vážně nemám? ptal se v duchu. Copak opravdu nebudu mít štěstí proti Jimu Starrovi? Copak mu vážně budu muset být vděčný za to, že já a moji lidé zůstaneme naživu a že budeme moci do Dodge City přihnat alespoň část z našeho stáda?

To jsou trpké myšlenky, které ho v těch chvílích napadaly.

Podivně na Jima Starra pohlédl a jeho sebedůvěra ho zasáhla jako obrovitá síla. Současně v sobě samotném pocítil nesmírnou únavu.

V nitru ovšem cítil opět úžasnou zášť. Zkřivil obličej. Najednou ho docela ovládla nenávist vůči tomu člověku, který byl lepší a měl více štěstí.

A Ike Morgan se pojednou změnil v muže, který by raději upsal duši ďáblu, než aby se vzdal svých podlých záměrů a nechal si pomoci od člověka, kterého nenávidí.

Opět zvedl ústí hlavně a namířil ji na Jima.

„Od tebe nechci žádnou pomoc,“ řekl. „Ještě zdaleka nejsem v koncích. Poradím si i bez tvé pomoci. Koukej nasednout a padej odtud, Jime! A pěkně rychle! Kliď se z našeho tábora!“

Jim Starr jen pokrčil rameny. Rozhlédl se kolem sebe. Vedle něj řekl ostře John Caddo:

„Iku, jestli s tímhle hned nepřestaneš, ztratíš své lidi ještě dřív, než Indiáni zase zaútočí. Dobře si to rozmysli, Iku! Pořádně to zvaž!“

Tu se ohlédl i Ike Morgan.

Udělal to i jeho bratr Virgil. Viděli, že jejich muži už neměli pušky namířené směrem na Indiány. Více než půl tuctu mužů ukrytých za stromy a křovím se otočilo a mířilo teď zbraněmi na malou mýtinu, na níž stáli Morganové, Jim Starr a John Caddo.

Sego Talbot, vysoký chlapík z Pinal County, který jezdil pro Morganovy už hodně dlouho a měl v Arizoně a Mexiku dost špatnou pověst, řekl ze svého místa naprosto suše:

„Vážně si to dobře zvaž, Iku! Jim Starr je podle nás náramně fér! K čertu s tvou nenávistí! Jim Starr je fajn. Tady jde o skalpy. A jestli

sem přijde na pomoc i Jesse Willow se svými chlapy, dokážou, že i oni jsou fajn! Jsou to príma chlapi, kteří se nám zamlouvají.“

Ike a Virgil Morganovi si to vyslechli a pochopili, že je to první varování.

Ike Morgan ovšem věděl ještě více:

Opět utrpí porážku. Jim Starr se s ním dvakrát bil a dvakrát ho přemohl. Pak přišel Morgan u Colorada o třetinu svého stáda. Tady ztratil koně a výstroj a jeho dobytek je roztroušen v okolí dvaceti čtverečních mil.

A on sám teď vězí v bryndě. Indiáni co nevidět znovu zaútočí.

To všechno je moc zlé, ale není to nic proti dalšímu faktu, který teď Ike Morgan zjistil: Ztratil své lidi. Jeho jezdci se zastali Jima Starra. A budou Jima Starra bránit.

Toto poznání bylo pro něj jako bodnutí nožem.

Většina z jezdců je u něj už mnoho let. Vždycky plnili jeho příkazy. Na všech jejich cestách je docela s úspěchem vedl. Byl vždycky hrdý na to, že velí tak drsné partě. Tahle moc byla přesně to, co potřeboval, aby se cítil spokojen. Rád byl velitelem tak drsné party.

A teď už ho najednou neposlouchají. Postavili se proti němu na stranu Jima Starra.

To ho velmi těžce zasáhlo. A plně se ho zmocnil divoký vztek. Bleskurychle nabil pušku, namířil na Jima Starra a zmáčkl spoušť.

Teď ovšem zasáhl jeho bratr Virgil. I Virgil se jaksi vnitřně zbavil nutnosti následovat svého bratra všude na jeho cestách a považovat za správné všechno, co chce Ike.

Virgil Ikovu pušku srazil k zemi a kulka se zavrtala do hlíny.

A pak se ozval výkřik jednoho z mužů: „Už zase jedou! Hééj, ti rudí lotři zase útočí! Dávejte pozor, hoši! Jedou!“

Muž sotva zvolal své varování a tu se ozval burácející řev Komančů.

Muži v lesíku zapomněli na svou při. Teď museli myslet na to, aby si pokud možno co nejdéle uchovali své skalpy.

Tatanka Tanka a jeho rudí hoši teď zaútočili ze všech sil. Bylo to vidět z toho, jakým způsobem přijížděli. Byl to už jejich třetí útok. Dvakrát byli odraženi a museli za to zaplatit značně vysokou cenu.

Věděli, že ve stanech jejich vesnice bude znít spousta nářků. A proto se chtěli za každou cenu domů vrátit s vítězstvím – s mnoha mrtvými sice, ale přece jen s vítězstvím.

Divoce a odvážně se blížili v semknutém šiku. Sami si dodávali odvahy bojovným pokřikem.

Když se ozvaly výstřely honáků, Indiáni se rozdělili na dvě skupiny, odbočili napravo a nalevo a rozestupovali se do půlkruhu. Tu a tam dostal někdo z nich zásah a spadl z koně. Ale kruh se už uzavřel a Indiáni strhli své koně a zamířili k lesíku.

Blížili se tedy. ze všech stran.

Morganových lidí už bylo jen dvaadvacet. Jim Starr byl třiadvacátým.

Odhodil pušku a začal střílet z koltu. Vedle něj pálili Ike Morgan, Virgil Morgan a John Caddo.

Na jejich straně se rudoši přiblížili až na deset yardů, dál ne, protože pak je zadržela palba z revolverů těchto čtyř mužů. Na opačné straně lesíka měli ovšem Indiáni štěstí. Přiblížili se až těsně ke stromům a seskočili z koní. Morganovi lidé se je tam pokoušeli zadržet. Jejich revolvery vypálily, ale postupně padal jeden muž po druhém mrtev k zemi.

Zatím Ike, Virgil, John Caddo a Jim znovu nabili revolvery a proplížili se lesíkem. Byl tam i Sego Talbot a dva další ostří hoši. Jejich kolty nemilosrdně likvidovaly Komanče, kteří už pronikli do poloviny lesíka.

Morganovi lidé vlastně neměli sebemenší šanci. Tu a tam se odehrávaly souboje muže proti muži. A stále více Komančů seskakovalo z koní a vrhalo se do lesíka.

Najednou ovšem zaslechli cosi v dálce. A protože zřejmě měli lepší sluch, najednou všude umlkl divoký řev a pronikavé vytí. Všichni běloši i Indiáni na několik vteřin zmlkli.

A tu to zaslechli docela jasně a zřetelně.

Dunění koňských kopyt! Divokým tryskem se blížila mohutná skupina jezdců!

Ale to ještě nebylo všechno. To přijížděli Texasané. Dokonce i Komančové věděli, oč jde, když zaslechli ostrý pokřik bývalé texaské brigády. Tento pokřik se zrodil onoho 2. července 1861 u

Bull Runu necelých čtyřicet kilometrů od Bílého domu ve Washingtonu. Tehdy vedl proti oddílům Unie texaskou brigádu texaský generál Jackson, zvaný Stonewell Jackson. A tito Texasané se s oním bojovným pokřikem na rtech vřítili do palby massachusettských pluků a zvítězili nad nimi.

A od toho dne se rozléhal ten bojový pokřik, kdykoliv Texasané útočili.

Znali jej i Komančové.

„Hijejáá!“

Byl to divoký, ostrý a rozvášněný pokřik. To se blížili hoši z Texasu a byli odhodláni rozdat si to třeba i s ďáblem.

Většina Morganových lidí byla z Arizony, Utahu nebo Nevady. Ale naplněni novou nadějí se teď také radostně rozkřičeli jako Texasané.

Komančové se najednou ulekli. Bojovníci, kteří sesedli z koní, rychle utíkali k okraji lesíka, vrhli se na koně a připojili se k druhé polovině, která ještě na koních seděla a shlukla se kolem Tatanka Tanky, který seděl zakrvácený a celý pokřivený na svém valachovi. Odjeli z dostřelu zbraní bělochů a pak se zastavili. Chtěli se nejprve podívat, co se děje. A brzy to zjistili.

Za terénní vlnou se vynořil Jesse Willow s třiceti Texasany. A tihle Texasané nezaváhali ani na vteřinu. Jen trochu změnili směr, takže projeli kolem lesíka a zamířili rovnou na Komanče.

Jesse Willow zaútočil. Nezaváhal ani na chvíli a hned se svými Texasany zaútočil na takřka čtyřnásobnou přesilu Komančů. Rozhodující totiž byl „mister Samuel Colt“.

Tento pán vynalezl bubínkový revolver, s nímž dovedl každý kovboj mistrně zacházet.

A to Komančové věděli.

Kromě toho už měli dost veliké ztráty a zakusili také, co dokážou Morganovi lidé sami. Těchhle třicet Texasanů by bylo samosebou také nutno porazit. Ale než budou všichni mrtví, zabili by jistě alespoň na šedesát Komančů.

A tuto cenu nebyl Tatanka Tanka ochoten zaplatit.

On i jeho jezdci se rozloučili s rozzlobeným řevem. Strhli své koně a zmizeli za nejbližší terénní vlnou. A jak to měli ve zvyku,

odváželi si s sebou i své mrtvé a raněné.

Jesse Willow dostal ještě posilu. V lesíku bylo ještě několik živých koní. Když se Jim Starr vyhoupl do sedla a připojil se ke svým lidem, vydalo se za ním asi deset lidí. Byli mezi nimi i oba Morganové, protože jako všechny ostatní chlapy je teď naplňovala divoká zášť vůči Indiánům.

Pronásledovali Indiány asi pět mil.

Pak už koně Starrovy a Willowovy party nemohli dál. Jesse Willow a Texasané jeli celou cestu divokým tryskem. Téměř své koně uštvali, už když dorazili k lesíku a zaútočili na Indiány.

Teď museli zastavit, protože jejich koně už prostě nemohli dál. Všichni jezdci sesedli a začali se starat o unavená zvířata.

A jako by se pojednou všichni probrali z podivného opojení, utvořily se dvě skupiny.

Proti sobě najednou stála Morganova parta a skupina Starrových a Willowových lidí. Ale nebylo mezi nimi nic nepřátelského.

Ike Morgan zaslechl, jak za ním Sego Talbot říká:

„Iku, tihle texasští hoši byli náramně šlechetní. Zapomeň na všechno, co máš proti Jimu Starrovi a Jesse Willowovi. Rychle na to zapomeň, Iku! Nebuď tak tvrdohlavý, pyšný a zaslepený! Popros je o všechno, co potřebujeme! A potřebujeme toho dost, protože máme raněné. Popros ho, Iku! Popros ho, jestli nechceš ztratit všechno, co bys ještě mohl zachránit. Poděkuj a popros! Jim Starr na to má právo. Ike, budeš vyřízený, jestli teď propaseš 1 tuhle poslední šanci. Skloň se!“

Ike Morgan to slyšel a bylo mu jasné, že Sego Talbot mluví z duše všem jezdcům jeho party.

Otočil hlavu a podíval se na Virgilla. Výraz jeho tváře byl neproniknutelný a v jeho očích jako by bylo prázdno a mrtvo.

„Jo, poděkuj a požádej o pomoc, bratře!“ zamumlal pak Virgil bezbarvým hlasem a upřel tupý pohled na Jima Starra a Jesse Willowa, kteří stáli před svými lidmi.

Jenže jeho pohled nezůstal tupým a bez výrazu na dlouho. V očích se najednou objevily poskakující plamínky. Pevně sevřel rty a námahou polkl, jako by mu v hrdle uvázl knedlík.

Ale neřekl nic. Všechno, co se odehrávalo v jeho nitru, zůstalo

navenek pečlivě skryto.

Ike Morgan měl teď už dost času, aby vše zvážil. Několikrát se ztěžka nadechl, pak zvedl ruku a udělal děkovné gesto.

„Jime," řekl pomalu, „zachoval ses ke mně šlechetně a slušně. Děkuji ti, Jime Starre, vážně ti děkuji. Ale je mi velice zatěžko žádat tě o pomoc. Poslední dobou jsem měl strašnou smůlu. A osud mi uštědřil nejednu tvrdou lekci. Prostě tě nedokážu poprosit o pomoc."

Sklopil hlavu a pohled. Nechtěl, aby Jim Starr zahlédl zlý záblesk jeho očí. Cítil nesmírný vztek a nenávist vůči Jimu Starrovi.

Pak slyšel, jak Jim Starr řekl:

„Nemusíš prosit, Iku, jestli sis ty lekce osudu uvědomil. Cestou do Kansasu jsme na sebe navzájem všichni odkázaní. Každý má nárok na pomoc. Protože každá parta může mít smůlu. Pošli pár jezdců do našeho tábora, Iku. Dostanou, co potřebujete. I koně. Dáme vám všechno, co budeme moct postrádat."

Ukázal za svá záda k severu, kam zmizeli Indiáni.

„Budeme si držet ty rudochy na očích. Nedáme se už překvapit. Deset z našich jezdců U vás dva dny zůstanou a pomohou vám sehnat dohromady vaše stádo. A pak se vydejte po naší stopě. Do čela se teď dostane stádo Starra a Willowa."

1. července dorazilo Starrovo a Willowovo stádo k severnímu rameni Red River a přebrodilo se na druhý břeh. Pozdě večer pak dorazilo i Morganovo stádo, ale zůstalo na druhém břehu.

Celé Morganovo stádo teď čítalo pět tisíc kusů a ze tří tuctů mužů, s nimiž 3. května Ike Morgan vyrazil, zbylo naživu jedenadvacet. Mnoho z nich bylo zraněno.

Ano, až sem, k severnímu rameni Red River, museli přijet zaplatit krutou daň. Před nimi ležela Washita.

Celá země byla zase plná buvolů.

Všude se tady prohánělí Indiáni. V dálce bylo neustále vidět kouřové signály. Na jihu duněla bouřka.

Jim Starr a Jesse Willow dnes drželi v sedlech mnoho jezdců. K

poledni Jim svého přítele vystřídal.

Ještě chvíli jeli na koních vedle sebe, rozhlíželi se po okolí a naslouchali.

„Před námi jsou dva miliony buvolů," zabručel Jim. „Jestli umíš nějakou modlitbu, tak ji odříkej. Já sám zázraky nedokážu. A jestli se ty bestie dají do úprku, jsem se svým umem v koncích. Na osud toho našeho stáda už nemáme pražádný vliv."

„Pomodlil jsem se už všechno, co znám," zamumlal Jesse Willow. Chtěl se rozjet, když tu zahlédl, jak se k nim od řeky blíží jezdec. Ten za chvíli zvolal: „Je tam Jim Starr?"

„Tady!" ozval se Jim. Brzy na to před nimi onen muž zastavil. Byl to John Caddo z Morganovy party.

„Buvoli začali na naše stádo tlačit," řekl Caddo suše. „Všichni buvoli na jihu se dali do pohybu. Musíme v noci přes řeku. A vy nám máte udělat místo. To ti mám vyřídit od Ika Morgana. Jinak se naše stáda pomíchají."

Jim Starr a Jesse Willow se zaposlouchali směrem k jihu. Na hladině řeky se blyštělo světlo hvězd. Ale dlouho to tak nebude. Černá stěna na jihu se stále více přibližovala. Tu a tam se za hlavním ramenem Red River objevil blesk.

Bylo naprosté bezvětří. A na druhé straně řeky bučely krávy. Ještě víc na jihu se ozývalo docela tiché a velice vzdálené dunění. Zpočátku by se dalo považovat za dunění bouřky, jenže neustávalo.

Jim Starr otočil hlavu a zaposlouchal se směrem k severu. Věděl, že je tam spousta buvolů. Pokrývali celý kraj až po Canadian, pásli se ve vysoké prérijní trávě a pomalu se posouvali k severu. Ať naslouchal Jim Starr jakkoliv, na severu bylo ticho. I jeho vlastní stádo bylo ještě relativně klidné.

Tu se otočil k Johnu Caddovi a řekl: „Vyřiď Iku Morganovi, že mu nemůžeme udělat místo! Rozumíš? Nemůžeme! Nemohu v noci zahnat deset tisíc krav mezi buvoly. Tahle noc bude co nevidět temná, že nebude vidět ani na tři yardy. Stádo bychom mezi buvoly neudrželi pohromadě. Kromě toho počítám, že se buvoli dají do úprku. To bych pak se svými kravami nechtěl být uprostřed toho milionového stáda. Zůstaneme tady na břehu jak jen nejdéle budeme moci. A kdyby se vaše krávy promísily s našimi, bylo by to menší

zlo. Tohle vyřiď Iku Morganovi!“

„To se mu nebude moc líbit,“ zamumlal John Caddo, otočil koně a odjel.

Jim řekl Jessemu: „Zajeď do tábora a zvedni hochy do sedel. Dnes nebude snídaně. Ať zapřáhnou vozy a zajedou na místo, odkud budou moci dobře vystartovat. Může to trvat ještě hodinu, než to vypukne, ale povídám ti, že pak nastane hotové peklo.“

Sotva to dořekl, z jihu sem dorazil první závan vzduchu. Byl to poryv velice horkého vzduchu. Najednou se udělalo nesnesitelné dusno.

„Jo, to něco zažijeme,“ protáhl Jesse Willow. A pak odcválal k tábořišti.

Jim Starr se opět zaposlouchal do všech směrů. Ale zatím se ještě nic nedělo. Na severu, na západě i na východě bylo zatím ticho a klidno. Na jihu se teď Morganovo stádo spouštělo do řeky. Bylo to jasně slyšet.

Daleko na jih od Red River – možná až nad Wichitou – se neustále blýskalo. Kdesi už jistě dusala splašená stáda buvolů. A brzy zdivočí všichni buvoli mezi Wichitou a Washitou až ke Canadian.

A několik stád dobytka na honácké cestě do Kansasu se k tomuhle obrovskému buvolímu úprku bude muset rovněž přidat.

Kůň Jima Starra se nervózně ošíval. Jezdec se v sedle předklonil a poplácal ho po krku. Když mu přejel po hřívě, zapraskalo to statickou elektřinou. Jim Starr prudce odtáhl dlaň. Velice se polekal. Pro člověka roku 1869 to bylo něco nevysvětlitelného.

Nad stádem se zablýsklo. A tu spatřil další zázrak. Na špičkách kravských rohů se roztančila namodralá světélka. Jim Starr nemohl tušit, že to je přírodní úkaz vyvolaný statickou elektřinou. Námořníci na širých oceánech takové úkazy často viděli. Existovaly pověry o namodralých světélkujících stožárech.

A tady svítí plaménky na špičkách rohů dobytčího stáda.

Jeden z hlídkujících jezdců zamířil k Jimovi. „Šéfe, co je to?“

„To sám nevím,“ odvětil Jim klidně. „Ale souvisí to nějak s bouřkou. Objeď stádo, Charly! Řekni hochům, ať krávy ještě více stlačí dohromady a ať bedlivě hlídají. Jesse přivede zbytek chlapů z

tábora. Přes řeku se sem valí Morgan a spojí se s naším stádem. Budeme držet dobytek pevně pohromadě, dokud se buvoli nedají do běhu. Pak nám buvoli uvolní cestu na sever. Řeka za námi buvoly trochu pozdrží. Jsme rovnou mezi dvěma velikými stády. A to je naše jediná šance. Nesmíme však být rychlejší než buvoli před námi, ale ani ne pomalejší než zdivočelé stádo za námi. Vyřiď to hochům, Charly! Důrazně jim to vysvětli.“

Texasan se zhluboka nadechl a pak klidně řekl: „Jasně, šéfe!“ Nato odjel.

Jim Starr se rovněž rozjel. Zamířil k řece. Minul ještě tři hlídače stáda a všem vysvětlil další postup.

Když přicválal k řece, narazil na skupinu jezdců, kteří zrovna vyjížděli před stádem z vody. Všimli si Jima Starra a hned na něj vyjel Ike Morgan:

„K čertu, jestli se naše stáda promíchají, potrvá to nejmíň týden, než zvířata zase podle značek roztřídíme.“

A jeho bratr Virgil se zlobně zeptal: „Jime Starre, je to snad trik, jak nás zbavit našeho stáda? Mají se snad naše krávy schválně promíchat s vašimi, aby ses stal i naším šéfem, abychom tě poslouchali a byli na tobě závislí?“

„Jste blázni,“ odvětil Jim Starr, „budu rád, když za týden budeme mít vůbec co hnát, když nepřijdeme o všechny krávy. Ale je jasné, že teď bude moci na nějakou dobu velet jen jediný člověk. A to budu já! A teď poslouchejte, co vám povím: Ať se obě stáda spojí. Vaši jezdci se přidají k mým lidem. Spojená stáda pak stlačíme dohromady a vytvoříme klín, jehož hrot bude směřovat na sever. Brzy se splaší buvoli a pak se poženou před námi k severu. Tak nám uvolní místo. Buvoly za námi poněkud zadrží řeka. A naše stádo poběží mezi oběma stády buvolů. To je naše jediná šance. Nesmíme krávy hnát příliš rychle, ale ani příliš pomalu. Nesmíme ztratit kontrolu nad stádem. Jestli se se stádem dostaneme mezi buvoly, budeme moct těch svých patnáct tisíc krav hledat mezi dvěma miliony buvolů jako jehlu v kupce sena. To je všechno! A teď do práce!“

Ovšem, oba Morganové své koně nepopohnali. Mlčeli. Pak Ike Morgan chraptivě zaskřehotal:'

„On už teď poroučí! Ohó, ten mi už dává rozkazy, jako bych byl

poslední honák!“

„Tak je to,“ řekl Jim Starr drsně, „Teď jsem šéfem já! Řekněte svým hochům co a jak a udělejte, co jsem vám řekl!“

Ike Morgan se chtěl rozkřičet. Ale tu najednou promluvil jeho bratr Virgil:

„Iku, on ještě během celé cesty nepřišel ani o jedinou krávu. Až doposud hnal stádo s mnohem větším úspěchem než ty. Udělám, co chce! Ale až bude po všem, pěkně zase dobytek vytřídíme. A pak zjistíme, co tím skutečně sleduje. Pojď, Iku!“

Ten ještě zaváhal. Několik vteřin se ještě zastavil u Jima Starra a zatlačil svého koně dokonce až těsně k jeho zvířeti a naklonil se ze sedla až k Jimovi.

„Hochu,“ řekl drsně, „velice špatně nesu, že vedle tebe jsem vždycky o něco menší! To se jen tak zdá! Mám holt teď smůlu. Ale dávej si pozor! To tvé štěstí taky nepotrvá věčně. Jednoho dne bude i můj stín větší než ty sám. Už na to čekám.“

Po těch slovech odjel i on.

Stádo se divoce a s bučením nořilo z řeky. Na druhém břehu se už teď rozbučeli i buvoli. Chtěli se pustit za stádem do vody.

Třesklo několik výstřelů z revolverů. Pak najednou vzplálo pár ohňů. Hořely těsně u řeky. Brzy se v krátkých odstupech rozžehly podél břehu v délce půl míle.

Jim Starr spokojeně přikývl. To, co nařídil Iku Morganovi, bylo správné. Nechal několik svých jezdců zapálit řadu ohňů. Ty měli na chvíli zadržet valící se buvoly.

Jim Starr se zadíval k obloze. Černá hradba mraků se přiblížila. Brzy zastíní hvězdy nad řekou. Noc na jihu byla černá jako inkoust. A neustále se tam blýskalo. Bouře se přibližovala.

Krávy z Morganova stáda se ustavičně valily na druhý břeh. Mačkaly se a vrážely do sebe. Polekaně bučely. Jejich rohy do sebe narážely. Ve svitu hvězd mohl Jim Starr všechno dobře sledovat. Když se otočil v sedle, spatřil, jak se proud Morganových krav spojuje s jeho vlastním stádem. Jezdci se prohánělí kolem stáda. Jesse Willow už jistě dovedl i zbytek jejich lidí a rozdělil je podél stáda. I jezdci obou part se teď promísili. Museli teď dohlédnout na celkem patnáct tisíc krav. Bylo to obrovské stádo, které i namačkané

těsně pohromadě zaplňovalo velikou plochu.

V dálce se najednou po obloze rozlila rudá záře. Prérijní požár! K zemi tam sjelo několik blesků. Jistě zabily pár buvolů a podpálily vyschlou trávu. Déšť se tam ještě nedostal. Byla to prudká bouře s blesky valícími se od Jihu. Vzduch byl nabitý elektřinou, která se každou chvíli vybíjela v mohutných záblescích. Déšť přijde mnohem později, až za větrem z prérie.

Šířil se úžasně rychle. Na Jihu teď musel být hotový uragán. Smolně černá noc se brzy rozzáří rudými plameny. Jim teď zaslechl mohutné dunění buvolích kopyt. Bylo to více než milion kopyt a už několik mil před nimi se země otřásala.

Ono dunění bylo předzvěstí divoce se řítícího splašeného stáda. Buvoli prchali před požárem. A do pohybu se najednou dali všichni buvoli, kteří byli vzdáleni od ohně třeba i dvacet mil.

Ohýnky na břehu u brodu byly ve srovnání s požárem směšnou překážkou. Buvoli na druhém břehu se jí už nebáli a navíc je tlačila další zvířata, která se řítila zezadu.

Jasně se rýsovaly jejich obrysy proti záři ohně v pozadí. Jim Starr se díval, jak se přibližují. Zaslechl mohutný řev a ohlušující dunění kopyt.

Přivalili se k řece jako temná záplava, rozdupali ohně na břehu a vrhli se do vody. Valili se tokem namačkáni na sebe tak těsně, že se najednou voda začala hromadit.

Teď se ozval dusot kopyt i na severu. Do pohybu se dostaly i ony dva miliony buvolů mezi severním ramenem Red River a Washitou.

Všechno, co bylo před spojenými stády krav, najednou uhánělo na sever.

Krávám z Texasu se najednou otevřela cesta. A nečekaly ani vteřinu. Vzápětí vyrazily a sledovaly stopu buvolů. Zavládl ohlušující rámus. Země se chvěla a třásla. Bučení znělo, jako by se otevřely brány pekel.

Jim Starr se vydal za stádem, za vozy i za stádem koní jako poslední.

Zdivočelá stáda se hnala Arapahoeskou prérií a buvoli i krávy teď utíkali jako rychlí zajíci. Kočí na vozech bičovali koně k ještě prudšímu trysku.

A honáci se drželi těsně po bocích uhánějícího stáda, oháněli se těžkými biči a stříleli na každé zvíře, které chtělo uhnout. Bylo štěstí, že měli v zádech onen ohromný požár. Ten poskytoval dostatek světla, takže jezdci dobře viděli.

Když urazili patnáct mil, oheň začal pohasínat. Jenže zdivočelá stáda pořád uháněla dál k severu. Buvoli i krávy byli jako stroje – běželi a běželi dál. Déšť na jihu už dorazil k ohni a uhasil ho. Ale prchající stádo se ne a ne zastavit.

Černočernou tmu projasnily blesky. Jejich oslňující šípy se neustále snášely k zemi. A blesk tu a tam sjel i mezi buvoly a krávy. Napravo a nalevo od Jima ležela na zemi rozdupaná zvířata.

Daleko na východě se objevilo první mdlé světlo probouzejícího se dne. Kůň Jima Starra pod jezdcem zasténal. Jednou zakopl o jakousi překážku, vzepjal se, zaržál a pokračoval dál. V nazelenalém světle blesků Jim pořád po obou stranách viděl buvoly a krávy. Byla to zesláblá zvířata, která už nemohla dál.

Pokračoval.

A pak dorazila bouře k nim. Z oblohy se spustilo krupobití. Jim Starr vykřikl bolestí a vztekem. Kroupy jako holubí vejce jistě pozabíjely všechna drobná zvířata, která se nestačila schovat.

A pak se krupobití změnilo v průtrž mračen. Voda se snášela z oblohy v tak hustých proudech, že Jim Starr občas zalapal po vzduchu, jako by tonul.

Jel poslepu a jen nazdařbůh.

Připadalo mu, že jede celou věčnost a že to nebere konce. Ale daleko na východě najednou problesklo slunce. Déšť pomalu polevoval. Od východu se projasňovalo. Černá hradba mraků na obloze uháněla dále na sever.

Bylo po všem.

Napravo a nalevo (kolem Jima běžela menší buvolí stáda. Postupně zpomalovala. A mnoho zvířat už docela stálo.

Před sebou Jim spatřil stádo koní. Nebylo už tak velké jako předtím. Odhadoval, že ztratili asi čtyřicet koní.

Tři z hlídačů koní byli ještě v sedlech. Když přijel až k nim, spatřil jejich tváře otlučené kroupami. Ale usmívali se na něj. Sabe Ringo, hoch z Brazosu, chraptivě zvolal: „Každé peklo jednou

skončí. Jen když člověk dost dlouho vydrží v sedle!“

Jim na ně zamával. Dorazil k oběma vozům. Pete Stammer měl také tvář ošklivě zřízenou krupobitím. I on se ale usmál a zvolal:

„Báječní koníci! Báječné vozy! Přejeli jsme alespoň stovku mrtvých buvolů a krav. A nezlomilo se jediné kolo, a dokonce i sud na kvašené těsto zůstal celý. Jime, to jsme se dostali z pěkného pekla.“

Jim mu opět pokynul, projel kolem a dostal se až na konec stáda. Věděl, že krávy mají za sebou alespoň padesát mil. Poznal to i na svém koni, který pod ním stále více pokulhával a sténal. Padesát mil! A stádo se zmenšilo.

Krávy už teď šly jen co noha nohu mine. Za těch pár hodin dobytek pořádně vyhubl. Bylo to s nimi jako s maratónskými běžci, kteří během také ztrácejí na váze.

Dobytek byl vyčerpaný, unavený a docela se silami v koncích. Velké stádo se pořád ještě drželo těsně pohromadě. Jenže to už během posledních dvaceti mil nebyla zásluha honáků. Stádo se drželo pohromadě jen díky instinktu a stádnímu pudu. Dobytek se teď pomalu zastavil. Honáci se zformovali. Několik hodin nebude třeba stádo vůbec kontrolovat. Krávy byly natolik vyčerpané, že se nehnou z místa. Stále více si jich lehalo na zem. Brzy odpočívalo celé stádo.

Kolem Jima se shlukovalo stále více jezdců. Přijel Jesse Willow a odvážně se usmíval.

„Měli jsme z pekla štěstí,“ zvolal nahlas. Všichni ostatní se usmáli s ním. Vytvořili dokonalou změť – jezdci Morganovy i Starrovy a Willowovy party. Zapalovali si cigarety.

Pomalu přijížděli Ike a Virgil Morganovi. I oni se zastavili. Ike Morgan se hned zeptal: „Ještě stále vydáváš rozkazy ty, Jime Starre? Nebo můžu taky něco říct já?“

Nečekal na odpověď, ale hned oslovil všechny shromážděné:

„Morganova parta ke mně!“

Jeho jezdci pomalu poslechli. Podíval se na ně a spočítal je.

„Kde jsou Bill Rhiley a Butik Whitacker?“ zeptal se nakonec.

Nikdo mu neodpověděl. Ale bylo jasné, že tihle dva jezdci jsou mrtví.

Také Jim Starr a Jesse Willow mezitím zjistili, že chybějí tři z jejich lidí. „Ty už nenajdeme. Byli to dobří hoši. Nám se zdá hrozné a úděsné, že už tady s námi nejsou, ale možná, že je jim teď líp. Možná jsou spokojení. Pokud jsou na onom světě dobrá místečka, určitě je dostali."

Když zmlkl, zvedl se v celé své velikosti na kozlíku vozu Pete Stammer a začal se nahlas modlit otčenáš.

Když pak doznělo amen, popojel dopředu Ike Morgan a řekl:

„Teď roztřídíme dobytek! Rychle, nechci už ztrácet ani vteřinu! Chci, abychom rozdělili krávy!"

Jim Starr se na něj chvíli díval a věděl, že Ike Morgan se opět chce dostat z jeho stínu, Ike Morgan se chce opět stát pánem svých lidí. Tuto pózu potřebuje k životu stejně jako vzduch, který dýchá. Musí být mezi všemi ostatními ten nejsilnější a nedokáže být ve stínu někoho jiného.

Ale Jim zavrtěl hlavou.

„Za námi jsou buvoli," řekl. „Na rozdělení stád od sebe budeme potřebovat čtyři dny. A buvoli by nás dohnali. I před námi jsou buvoli, jenže ti jsou unavení a malátní. Mají za sebou divoký úprk a dva tři dny nebudou nebezpeční. Mohli bychom je zahnat stranou bez nebezpečí, že zase zdivočí. A tu šanci si nedám ujít. Blíží se jasná měsíčná noc. Odpoledne a celou noc pak poženeme dobytek dál. Před námi leží Washita. Možná, že dál už žádní buvoli nebudou, nebo možná nebudou až za Canadian. Dál se buvoli touhle roční dobou určitě nedostali, alespoň ne veliká stáda. Hnaní přerušíme, až budeme mít za sebou ta obrovská buvolí stáda. Ne dříve, Iku Morgane! Teď záleží na každém dni. Chci mít ty buvoly za sebou, než se zase zotaví z toho trysku a než budou znovu nebezpeční. Až potom necháme stádo na několik dní odpočívat. A než dorazíme do Dodge City, krávy zase dost přiberou. A to je moje poslední slovo, Iku!"

Ike Morgan svěsil hlavu. Pak ji zvedl a podíval se na Starrovu a Willowovu partu. Měla třiatřicet mužů.

Podíval se přes rameno na své lidi. Těch už bylo jen dvacet. A věděl, že by nebojovali. Alespoň ne proti Jimu Starrovi, Jesse Willowovi a jeho jezdcům.

Pomalu tedy vydechl, pokrčil svými mohutnými rameny a těžce zamumlal: „No tak dobrá!“

1. srpna přebrodilo veliké stádo severní rameno Canadian River. Nechali za sebou obrovské buvolí stádo a krávy už teď byly vyhublé až na kost.

Široká stopa, kterou v minulém roce táhl Jesse Chisholm a další stáda, se před nimi rýsovala naprosto jasně a zřetelně. Večer stádo dorazilo k Rabbit Ear Creek, překročilo ho a zastavilo na široké louce chráněné skupinou kopců.

„Zítra rozdělíme stáda,“ řekl Jim Iku Morganovi. „Dnes jsem potkal jednoho armádního stopaře. Říkal mi, že do Camp Supply už to není daleko. Je to pevnost a v její blízkosti vznikla osada. Je tam prý jakási obchodní pobočka, a dokonce i hotel s vanou. Odjeď do Camp Supply a opatři si tam výstroj, Iku.“

„Nemusíš mi pořád říkat, co mám dělat, veliký náčelníku,“ odvětil Ike Morgan hrdelním hlasem. „Ale protože ses pasoval na chůvu mých krav, můžeš je se svými lidmi do zítřka ještě pohlídat. Vezmu totiž do Camp Supply i své lidi.“

Po těch slovech kývl na svého bratra. Několik mužů, kteří stáli opodál a všechno slyšeli, vyrazilo nadšené pronikavé výkřiky. Brzy se všude v obou partách rozkřiklo, že Morganovi lidé pojedou všichni do Camp Supply a že si tam vyrazí z kopýtka. Netrvalo dlouho a všichni Morganovi muži se ocitli v sedlech a vyrazili za svými šéfy.

V táboře nastalo podivné ticho. Ačkoliv Pete Stammer dnes navařil obzvlášť dobré jídlo, nikdo neměl valnou chuť. Jezdci ze Starrovy a Willowovy party byly stále více nakvašenější.

Jim je docela chápal. Byli na cestě už tři měsíce. Zažili jen samé útrapy a žádné rozkoše, jaké občas drsní jezdci mají rádi. Celou tu dobu trávili v sedlech, v horku, prachu, dešti a zakoušeli žízeň a únavu. Prošli potyčkami s Indiány, měli za sebou dlouhé noční hlídky, nedostávalo se jim spánku a zažili spoustu problémů s

dobytkem.

Pat O'Connor řekl po jídle:

„Bože můj, určitě jsem ti způsobil nemálo radosti. Ani kapku whisky, žádný hazard, žádné holky a žádný hřích. Texas jako by ležel tisíc let daleko. Mám dlouhé vousy a jen vzpomínám na mládí. Hoši, povězte mi, co je to whisky? Já už to docela zapomněl."

A pár dalších promluvilo podobně.

Jesse Willow a Jim Starr se opírali o zadní stěnu vozu s výstrojí. Drželi v rukou plechové hrnky, ze kterých upíjeli kávu.

A věděli, že jejich jezdci se teď cítí ukřivděni. Morganova parta si odjela za radovánkami, náramně se pobaví a na pár hodin na všechny trampoty zapomene.

Starrovi a Willowovi lidé nechtěli zůstat pozadu. Domnívali se, že si po tom dlouhém a namáhavém hnaní stáda také zaslouží podobnou odměnu.

Jestli Jim Starr své lidi nepustí do Camp Supply, jezdce by to velice popudilo. Tihle drsní hoši se dovedou chovat velice divoce a zarputile. Jim Starr odstoupil od vozu, odhodil plechový hrnek do kádě se špinavým nádobím. Udělal to se svěšenou hlavou. Teď už věděl, co Ike Morgan sledoval tím, že se ukázal svým lidem jako velkorysý a vzal je do Camp Supply s sebou. Bylo to docela jasné: Ike Morgan chtěl vzbudit ve Starrových a Willowých lidech nespokojenost.

Pomalu přistoupil k ohništi, kolem něhož seděli ve velkém kruhu všichni jezdci.

„Mrzí mě to, hoši," řekl. „Ale žádných radovánek si neužijete. Alespoň ne teď, během cesty. Až v Dodge City! Nedostanete volno. Camp Supply je odtud asi deset mil. A kdyby byly nějaké problémy se stádem, neměl bych vás hned po ruce. Volno nedostanete. Pete Stammer a jeden z vás, kterého si můžete vylosovat, odjedou zítra do Camp Supply vozem. Nakoupí tam, co nám chybí. Ale ne whisky! To je všechno, hoši! Jděte spát! Zítra budeme třídit stáda. A pak poženeme dál. Do Dodge City to jsou už necelé čtyři týdny. Tam se můžete dosytosti vydovádět. Každému jezdci k jeho mzdě vyplatím ještě tučnou odměnu. V Dodge City budete mít kapsy plné peněz a tam se můžete pobavit. Ale předtím ne, ne dříve, než bude stádo v

nakládacích ohradách.“

Když domluvil, všichni na něj nasupeně pohlédli. Téměř fyzicky pocítil, jak z nich vyzařuje zloba, nesouhlas a pobouření.

Pat O'Connor najednou vyskočil a ostře řekl:

„Už jednou si mě zmlátil, že, šéfe? A já tenkrát tu lekci vzal a nic jsem ti nevyčítal, protože bych na tvém místě nejednal jinak. Jenže teď se tě zeptám, Jime Starre, copak jsme si my, jezdci, nezasloužili lepší zacházení? Copak nejsme bezvadná parta, na kterou se můžeš spolehnout? Copak jsme nesplnili svou povinnost i přes všechno peklo, co jsme prožili? Proč jsi na nás k čertu tak tvrdý?“

„Chci dohnat stádo co nejdříve do Dodge City,“ odvětil klidně Jim Starr. „A teď už ani slovo! Nikdo od stáda neodejde. A za rozednění budete v sedlech. A teď dost! Zabalte se do přikrývek!“

Pár hlasů podrážděně zabručelo. Ale pak se ze dřepu zvedli Chet a Brack Sloanovi, Jack Lamm a Pete Loke.

„Šéf vždycky věděl, co je správné,“ řekl Chet Sloan nahlas. „Myslím, že počkám až do Dodge City.“

„Já taky,“ řekl ledabyle jeho bratr Brack.

„Bude tam jistě mnohem víc legrace než v tomhle Camp Supply,“ prohlásil klidně Jack Lamm.

„Takže jdeme spát,“ usmál se Pete Loke.

Pomalu se všichni zvedli, došli si pro rance přikrývek a uložili se ke spánku. Když pak nastalo ticho a ozvalo se chrápání prvních spáčů, ozval se z jedné přikrývky čísi hlas:

„Až budeme v Dodge City, tak se vykoupu v sudu rumu a vyhledám si nějakou blondýnku s modrýma očima. A pak zapomenu na celou tuhle zatracenou cestu, to vám přísahám!“

Pak nastalo ticho.

Také Jim Starr se opodál zachumlal do přikrývky. Díval se k obloze a prohlížel si hvězdy. Stádo dnes bylo velmi klidné. Ze vzdálených kopců vyli kojoti na měsíc. Občas, se ozval pronikavý křik nočních dravců.

Jim Starr myslel na svou ženu Joyce: Možná i ona se dívá na oblohu a posílá k ní své myšlenky.

V říjnu budu doma u Joyce, pomyslel si Jim Starr.

Mezitím odjel Jesse Willow ke stádu. Pomalu ho objížděl, zastavil se u každého z hlídačů a prohodil s ním pár slov. Všichni muži byli ovšem dost rozmrzelí a v nenáladě. I oni už se dozvěděli, že nikdo z nich nesmí jet do Camp Supply.

Jesse Willow pak odjel od stáda trochu dál a zamířil k jednomu z pozvolna stoupajících kopců. Ve stínu několika stromů zastavil koně a díval se na rudé oko táborového ohně.

A najednou si i on vzpomněl na ženu Jima Starra – na Joyce.

V duchu se ptal, zda i jeho potká takové štěstí jako Jima Starra. Doprovázel svého přítele na všech jeho cestách a našli teď pevné místo a vybudovali si solidní základ pro život. Rozhodli se, že vybudují něco nového, co je přežije. Jim měl svou rodinu. To je pro muže velíce důležité. Jesse už to dávno pochopil.

Jenže teď, tuto noc, na severním rameni Canadian, Jesse uvažoval, co může ještě od života očekávat.

Vtom zaslechl přijíždějícího jezdce. Zajel s koněm ještě hlouběji do stínu stromů a čekal.

Jezdec přijížděl po témže svahu, zastavil se nedaleko od Jesse Willowa na hřebeni a shlížel dolů na tábor, v jehož středu jako obrovité oko plál oheň.

Jesse Willow se na jezdce důkladněji zadíval. Věděl, že v temném stínu stromů ho muž nevidí.

Zdálo se, že onen jezdec není příliš urostlý muž. Vypadal spíše jako chlapec v šatech, které jsou mu veliké. Pořád shlížel na tábor, pak si sáhl do kapsy a otřel si obličej.

Jesse najednou zaslechl hlasitý vzlykot. A tu si už byl docela jist, že to musí být chlapec. Protože muž takhle nevzlyká. Nanejvýš tak žena.

Ale Jesse ani nenapadlo, že by to mohla být dívka nebo žena.

Jenže v nejbližších vteřinách na to přišel. Protože když vzlykot ustal, ozval se stísněný ženský hlas:

„Bože můj, stůj teď při mně! Protože už nevím, co dál.“

Pak se žena chystala vyrazit do tábora. Jenže tu Jesse Willow

pomalu vyjel ze stínu stromů a klidně se zeptal:

„Potřebujete pomoc, madam? Promiňte, že jsem tady poslouchal. Ale nemohl jsem tušit, že jste žena."

Zatímco k ní mluvil, dorazil jeho kůň až těsně k ní. Otočil koně a postavil ho těsně vedle jejího zvířete. Oba koně si tedy mohli ocasy ovívat uši. Jesse Willow si teď mohl ženu důkladněji prohlédnout.

V příliš velkém mužském oděvu vypadala hubená a křehká. Ale byl to do značné míry klam. Byla to opravdu žena. Protože měla vlasy stočené pod kloboukem, vypadala její tvář velmi úzká. Byla to jasná a souměrná tvář s vysedlými lícními kostmi a velikýma očima. Plná ústa vypadala trochu přísně. Jesse ji odhadoval na osmadvacet let a tušil, že to je žena, která už v životě leccos zakusila.

„Potřebujete pomoc, madam?" zeptal se ještě jednou. „Jmenuji se Jesse Willow. Mně a mému společníkovi patří támhle to stádo dole. Jsme z Texasu. A rádi pomůžeme dámě, která se dostala do nesnází."

Pomalu vydechla. Ale trvalo to ještě hodnou chvíli, než promluvila. Pak ovšem řekla s podivným klidem:

„Jsem z Camp Supply a chtěla bych do Dodge City. Bylo by možné, abych tam s vámi jela? Mohla bych vám být nějak k užitku a vydělat si nějak na jídlo."

Jesse Willow jí neodpověděl hned. Ještě více se v sedle předklonil a podíval se jí zblízka do očí. A teprve teď si v nich všiml zoufalství a úzkosti.

Opět se v sedle narovnal a řekl klidně: „S partou honáků, kteří už několik měsíců neviděli ženu? Madam, do Kansasu byste se mohla dostat snadněji a pohodlněji. Například poštovním dostavníkem. – Nebo snad nemáte peníze?"

„Ne," řekla a hlas se jí přitom mírně zachvěl. „Nemám ani cent. Tohohle koně jsem ukradla. Utekla jsem z Camp Supply. Nevěděla jsem si jiné rady."

Jesse Willow se na chvíli zamyslel. Pak seskočil z koně a přistoupil k ní a řekl: „Sesedněte, madam! Bude nejlíp, když mi v klidu všechno řeknete. Pojďte! Támhle dole pod stromy se dá pohodlně posadit. Prosím vás, svěřte mi, co se vám přihodilo. A pokud vám mohu pomoci, rád to udělám."

Pochybovačně na něj pohlédla. Jistě se na své životní pouti často

setkala se špatnými lidmi. Ale Jesse řekl ještě klidněji a pevnějším hlasem: „Jsem Texasan, madam! A vůči dámám jsme se my, Willowové, chovali vždy jako džentlmeni, i když jinak jsme vedli dost drsný život. Myslím, že byste mi měla vylíčit, co se vám stalo."

Tu přikývla. „Neměla jsem jinou šanci," zamumlala trpce. „Prostě jsem utekla a potřebuji ochranu a pomoc. Doslechla jsem se o stádu, které tudy ženete a věděla jsem, že Texasané nikdy nenechají ženu bez pomoci. Byla to má poslední naděje. Kdyby nevyšla, pak ..."

Nedokončila větu. Nechala ovšem Jesse, aby ji zvedl z koně a odvedl pod stromy. Kmen spadlého stromu vytvořil přírodní lavičku. Usadili se na ni. Willow si ubalil cigaretu a pak si o nehet škrtl zápalkou. Dříve než přiložil sirku k cigaretě, na několik vteřin podržel dřívko ve vzduchu. Malý plamínek jim osvětlil obličeje. Spatřil dlouhé tmavé vlasy, velké modré oči a jasný obličej. Jenže i ona si ho mohla důkladněji prohlédnout. Ne, Jesse Willow jistě nebyl žádný krasavec. Vypadal tak trochu jako Indián. Divoce, odvážně, drsně. Ale vycítila jeho mužnou hrdost a všimla si spolehlivého výrazu jeho tmavošedých očí.

A najednou měla dobrý pocit. Doslova z něj sálala spolehlivost.

„Jmenuji se Jenifer Stoneová. Můj muž byl za války důstojníkem u generála Leea. Ve válce přišel o ruku, ale já byla ráda, že vůbec zůstal naživu. Jako důstojník bývalé armády vzbouřenců nedostal žádnou penzi. Vrátil se z války jako zlomený člověk. Neměl už odvahu se do čehokoliv pouštět. Táhli jsme od jednoho města k druhému a čekali jsme, že dostane jako mrzák přece jen nějakou šanci. John byl dobrým důstojníkem, ale nic jiného neuměl. A tak se z něj čím dále tím více stával hazardní hráč. Žili jsme jen z jeho štěstí v kartách. Stěhovali jsme se od města k městu, od tábora k táboru, prolézali jsme salony a herny, ve kterých si pronajímal stoly. Byl stále drsnější, hrubší a divočejší. Občas, když měl štěstí, se nám vedlo náramně. Byl to poctivý hráč. A tahle poctivost ve hře byla jeho pýchou. Jenže párkrát se na něj přilepila i smůla. Stávalo se, že jsme pak neměli ani na chleba.

Pak jsem chodila po salonech já a vystupovala jsem jako zpěvačka. Byl to nuzný život a nikde nebyla sebemenší šance, jak z něj. S Johnem to šlo pořád z kopce. Jenže já jsem ho pořád velice

milovala. Věděla jsem, jaký byl dříve. Byli jsme ve St. Louis, pak v Kansas City a potom ještě v mnoha dalších městech a táborech. A od St. Louis nás pronásledoval Johnny Savage. Pronásledoval nás i do Camp Supply – kvůli mně. V Camp Supply se můj muž vážně roznemohl. Když zemřel, měli jsme všude dluhy. Abe Buchanan, kterému patří v Camp Supply veliký salon, za nás všechny dluhy zaplatil. Podepsala jsem mu směnky, protože jsem potřebovala peníze na doktora a na pohřeb. Po Johnově smrti jsem vystupovala v saloně jako zpěvačka. Zpívala jsem každou noc pro lovce buvolů, vojáky, povozníky, bandity, lupiče z prérie a pro všechnu spodinu z pohraničí, která se tam stahovala. Abe Buchanan mi platí dolar z den, jenže za to si strhává padesát centů za stravu a bydlení. A protože mu dlužím ještě šest set dolarů, musela bych pro něj zpívat celé roky. Mohla bych to ovšem udělat i jinak. To by ovšem bylo třeba vyhovět jeho přáním A jsou to docela jasná přání. Vím, že až by mě měl dost, strčil by mě mezi ty holky, které po nocích se všemi těmi divokými chlapy pijí, tancují a ...“

Nedokázala pokračovat, ale Jesse klidně řekl:

„Už je mi to jasné, madam. Znám ty darebáky. Takovíhle jsou ve všech divokých městech Západu. A všude jsou chudé dívky, které to jednoho dne už prostě nevydrží a vezmou si život. Většinou se otráví. To znám. Takže ten Abe Buchanan vás chce přinutit k tomu, abyste se stala jeho milenkou?“

„Ano,“ řekla drsně. „V jeho salonu je pár děvčat, která dříve byla jeho milenkami. Teď musí být po vůli každému ochmelkovi. Jenže já jsem měla na vybranou ještě jinou cestu. Mohla bych přijmout nabídku Johnnyho Savage. Ten by za mne Abe Buchananovi mé dluhy zaplatil, ovšem za to bych se stala jeho majetkem.“

„Copak by to Abe Buchanan připustil? Myslím, aby vás Johnny Savage od něj, takříkajíc, odkoupil?“ zeptal se Jesse Willow mírně.

Viděl, jak sklopila hlavu. „Ano,“ řekla. „Johnny Savage je obávaný pistolník. Zabil už spoustu lidí. Myslím, že je to jediný člověk v Camp Supply, jehož se Abe Buchanan bojí.“

„A vy Johnnyho Savage nemilujete, že, Jennifer?“

Opět k němu pozvedla tvář. Přes tmu pod stromy dobře rozeznal výraz jejích očí.

„Můj život s Johnem Stonem byl ke konci velmi nuzný," řekla. „Ale milovala jsem ho a byla jsem jeho ženou. Byl to mrzák a měl právo na to, abych zůstala s ním, dokud mě potřeboval. Johnny Savage je pistolník, karbaník a bandita. Udělal by si ze mě svou družku, jako má vlk vlčici. Jenže já nejsem vlčice. Toužím po nějakém klidném místě. A šla bych třeba i bosá a dělala bych i tu nejtěžší dřinu, jen kdybych za to mohla žít v bezpečí a klidu. Nežádám mnoho – jen čistotu a klid. Nechtěla bych skončit u lidí jako Abe Buchanan nebo Johnny Savage. Mám právo na slušný život: Jsem ještě mladá. Přála bych si domek s hodným mužem a pár dětmi. To všechno mi John Stone nemohl poskytnout. Roky utíkaly a nebylo pro mne nic, co by mě mohlo učinit šťastnou. Mám, jako každý jiný člověk, právo na trochu štěstí a na spokojené dny."

„Správně," zamumlal Jesse Willow mírně. „Tohle právo má na světě každý. Jeniffer, pomůžu vám z nesnází."

Vstal a pohlédl na ni. „Odjeďte do tábora," řekl. „Ptejte se na Jima Starra. Řekněte mu, že jsem vás poslal já a že jsem odjel do Camp Supply. Náš kuchař vám udělá místo na voze. V klidu a dobře se vyspěte, Jennifer. Já už dám všechno do pořádku. Jste svobodná a můžete jit kam chcete – třeba i s námi do Dodge City. A ani Abe Buchanan ani Johnny Savage vám v tom nezabrání."

Po těch slovech zamířil ke svému koni. Když se ovšem chystal nasednout, přiskočila k němu a zachytila ho za ruku.

„Půjdu těm dvěma lotrům dát za vyučenou," řekl klidně. „Jsem Jesse Willow z Texasu od Brazos River. A Willowové vždycky s darebáky zatočili. Nebojte se, Jennifer! Jeďte klidně za Jimem Starrem. Je to můj přítel a i on by na mém místě odjel do Camp Supply. Jenže ten má doma ženu a dítě."

„Nechci, Jesse Willowe, abyste se kvůli mně vystavoval nebezpečí. Camp Supply je nebezpečné místo plné banditů, pistolníků a vší té zběrbě. Osádka pevnosti zasahuje jen tehdy, když ti divocí chlapi začnou rvačku s vojáky. Jinak se velitel Fort Supply o šarvátky civilistů nestará. Jesse, pokud vy ..."

Ale ten už ji dál neposlouchal. Odtáhl se od ní, vyšvihl se do sedla a vyrazil.

„Jesse! Jesse!" vykřikla za ním. Oba se bezděky oslovovali

jmény, jako by se znali už odedávna.

Jennifer Stoneová teprve teď pořádně pochopila, co pro ni tenhle Texasan chce udělat.

Rychle se vyšvihla na koně a odjela do tábora. Musí si co nejdříve promluvit s oním Jimem Starrem, který je prý přítelem Jesse Willowa.

Když Jesse Willow dorazil do Camp Supply, byla asi hodina po půlnoci a i když až dosud jel velmi rychle, teď svého koně přibrzdil a jel krokem.

Před osadou byly odstaveny dvě řady vozů. U nich hořely veliké ohně. Zkušeným pohledem Jesse zjistil, že jedna řada vozů patří osadníkům. Druhou skupinu tvořily nákladní vozy. Těsně vedle nich byl veliký areál obchodní pobočky. Tam byly veliké ohrady, sklady a všelijaké budovy a přístřešky. Byl to dost veliký komplex.

A Jesse Willow čichem poznal, s čím se tady obchoduje především.

S buvolími kůžemi!

Projel kolem těch seřazených vozů a tábořišť a dostal se k prvním domům městečka.

Krátká ulice vyústila na náměstíčko s vysokými stromy. Bylo obklopeno několika velikými budovami. Dvě z nich Jesse Willow bez potíží identifikoval jako veliký salon a hotel s restaurací.

Pod stromy uprostřed náměstíčka se shromáždilo několik lidí. Na okraji davu zastavilo několik jezdců. Pozornost všech shromážděných byla upřena k salonu.

Tam, jak se zdálo, se strhlo boží dopuštění.

Jesse Willow se přidal k několika jezdcům, zastavil se a přihlížel. Okna i létací dveře do salonu už byly dávno zničené. Uvnitř salonu probíhala skutečná bitva. Pořád odtamtud vypadávali, potáceli se, nebo létali ven s řevem muži, padali na zem, zvedali se, zařvali pokaždé ještě hlasitěji a ještě divočeji se vrhali zase zpět dovnitř.

Byli to vojáci z pevnosti, lovci buvolů, povozníci a divocí hoši z Morganovy party.

Z horních oken salonu, které jasně zářila do tmy, se vyklánělo několik děvčat. Jejich pronikavé pištění přehlušovalo všechen křik a lomoz.

Jeden z jezdců kousavě poznamenal: „Holky mají strach, že jim tihle divocí hoši zboří celý salon.“

Jiný jezdec se krátce uchechtl a odpověděl: „Ti honáci se docela pominuli! To budou muset draze zaplatit! Velice draze! Protože armáda si to nedá líbit. Vsadím se o cokoliv, brácho, že z pevnosti se za chvíli vyhrne celá jednotka a všemu tomu řádění udělá přítrž.“

Jesse Willow popojel trochu dopředu, takže zastavil až vedle jezdce a řekl:

„Jak to začalo?“

Oba jezdci se na něj podívali. I několik mužů z davu se otočilo. Všichni si Jesse prohlíželi. Kdosi se zeptal:

„Kovboji, vy snad patříte k té divoké partě, co dnes přijela sem do městečka?“

„Já ne,“ řekl Jesse klidně. „To je Morganova parta. Já patřím k partě Starra a Willowa. A od nás není ve městě kromě mne nikdo.“

„Tak to musí být váš šéf velice rozumný člověk,“ odvětil čísi hlas. „Ti Morganovi hoši se od začátku chovali jako pominutí. Přiřítili se jako divoká horda Indiánů a chtěli si celé Camp Supply strčit do kapsy. Zdejším drsným hochům se to nezamlouvalo, ale přece jen se jistou dobu drželi zpátky.“

Muž roztrpčeně zmlkl. Ze salonu se ovšem ozvala obrovská rána. Po čtyřech se z něj vyplazil voják. Za ním se ovšem objevil vysoký muž, sehnul se a za nohy ho zase vtáhl do salonu. Pak se zevnitř vypotácela celá skupinka a každý z mužů se rval, seč mu síly stačily. Ze salonu se ozvaly opět výstřely z revolveru. Oknem ven vyletěly láhve.

Mezi domy na východním okraji osady se objevila sevřená jednotka jezdců.

„Armáda už jede,“ řekl jeden z přihlížejících. „Někdo už dal zprávu do pevnosti. A major sem poslal jednotku. Och, teď to pro ty Texasany dopadne náramně zle!“

„Jak to začalo?“ zeptal se znovu Jesse. Jeden z mužů k němu přistoupil. „Já jsem kovář,“ řekl ten člověk. „A po práci si zajdu na pivo Najednou se tam vřítila divoká banda, vytlačila všechny hosty od baru a všechno zabrala. Přitom ovšem ti chlapi překročili bílou čáru.“

„Jakou bílou čáru?“ zeptal se užasle Jesse.

„Salonem vede bílá čára,“ řekl kovář z Camp Supply. „Ta dělí salon na dvě poloviny. V pevnosti totiž není kantýna. A tak vojáci chodí pít ohnivou vodu a pobavit se sem. Jenže to vždycky vedlo k tahanicím a rvačkám s civilisty. A tak dal major v salonu namalovat na zem bílou čáru. Nalevo od ní patří salon hostům od armády. A napravo civilistům. Kdo tu čáru překročí, je zatčen pro narušování veřejného pořádku ve městečku. Ta bílá čára je náramně dobrá věc. Pak už takřka nedocházelo ke rvačkám. Jenže tihle rozdivočelí honáci na čáru vůbec nedbali. Obsadili i druhou část salonu. Několik hochů od armády se proti tomu ohradilo. No a pak nastalo peklo. Když jsem ze salonu odcházel, tekla už tam spousta krve. A teď jede z pevnosti celá jednotka.“

Kovář to řekl s patrným uspokojením v hlase.

Jesse Willow teď už tedy alespoň zhruba věděl, co se děje. Tiše ze sedla přihlížel, jak se armádní jednotka cvalem blíží k salonu. Ozvalo se několik úsečných povelů. A pak do salonu vrhlo více než šedesát vojáků.

„Nepotrvá to dlouho,“ řekl jakýsi hlas z davu. „Ani ne pět minut a bude po všem.“

A pak přihlížející zase zmlkli. V salonu lomoz pokračoval. Ne ovšem dlouho. Neuběhly ani dvě minuty a nastal klid.

Jesse Willow se teď díval, jak ze salonu vyvádějí Morganovy hochy. Dva až tři vojáci vlekli vždy jednoho muže z Morganovy party. A dávali jim přitom pořádně do těla. Několik jezdců a pár dalších civilistů vyvlekli ze salonu v bezvědomí. A všechny je odváželi směrem k pevnosti.

Za dalších pět minut bylo po všem. Ze salonu pomalu vyšel zavalitý poručík a dva seržanti a vydali se za vojáky.

Dav přihlížejících mlčel a nehýbal se.

Teprve po chvíli kdosi řekl: „Bože můj, už nemáme žádný salon. Vevnitř je to určitě všechno na cimpr campr. Viděli jste, jak vynášeli ty bezvládné chlapy? Jestli byli mezi vojáky nějací mrtví, stáhne major z těch honálků kůži.“

Jiný muž zvolal: „Ti zatracení kovbojové udělali náramnou chybu. Vyprovokovali potyčku s armádou. A to jim major neodpustí.

Civilisté si mohou klidně usekávat hlavy, to mu nevadí, ale když jde o jeho hochy, je tvrdý a nezná slitování. No, lidi! Pojďte! Podívejme se, co ještě zbylo z Buchananova salonu!“

Ten, který mluvil, se teď pohnul. Několik lidí se vydalo za ním. Většina se ovšem otočila a zamířila do svých domovů. Náměstíčko se rychle vyprázdnilo. I několik jezdců zmizelo směrem k vozům nebo k partám lovců buvolů, které tábořily za městem.

Jesse Willow opět pobídl svého koně a předjel před salon. Zprava se k němu přiloudal jakýsi muž, zastavil se a díval se, jak Jesse sesedá.

Ve světle vycházejícím ze salonu si mohl Jesse toho zajímavého' chlapíka prohlédnout docela dobře. A okamžitě pocítil varovné signály svého instinktu.

„Ahoj, kovboji,“ řekl ten muž mírným hlasem. „Vy taky patříte k té partě, co ji právě odvedli?“

„Ne,“ řekl Jesse a pořád ještě si toho muže prohlížel. Byl vysoký a hubený. Oblečen byl do tmavých šatů, měl velmi těsné jezdecké kalhoty a měkké holínky šité na míru, v nichž vězely dlouhé, mírně křivé nohy. Pod tvrďákem spatřil Jesse pohublý a bledý obličej. Zpod okraje klobouku se dívaly světlé, ostré oči, z nichž vyzařovala síla.

Muž měl dva těžké kolty s tmavými pažbami. Měl je zastrčené ve zkříženém opasku a pouzdra měl přivázaná ke stehnům. Pažby revolverů směřovaly od těla.

Jesse poznal, s kým má tu čest. Vytušil, že potkal buď člověka, který umí dokonale blafovat, nebo má před sebou skutečně nebezpečného pistolníka.

Jesse teď jasně věděl, že má před sebou jednoho z oněch pistolníků, kteří se považují za jakési polobohy, protože mohou rozhodovat o životě a smrti jiných.

Jesse Willow měl před sebou Johnnyho Savage.

„Ne,“ řekl ještě jednou. „Já k Morganům nepatřím.“

A pak se obrátil k Johnnymu Savageovi zády a chtěl se vydat do salonu. Zadržel ho ovšem pistolníkův hlas.

„Ještě moment, kovboji,“ řekl muž. „Ještě jsem vám nedovolil odejít. Pořád s vámi ještě mluvím.“

Jesse se opět otočil. „A kdopak jste, pane?“ zeptal se.

„Pan Savage! Pan Johnny Savage, kovboji.“

„No dobrá, pane Savage. A co dál?“

„Ze kterépak party jsi, kovboji?“

„Od Starra a Willowa.“

„A co tady v Camp Supply pohledáváš takhle sám?“

„Chtěl jsem se trochu pobavit,“ usmál se Jesse Willow. Udělal dlouhý, houpavý krok, postavil se těsně před Johnnyho Savage a řekl naprosto klidně: „Jen se trochu pobavit, pane! A vy se můžete dívat!“

Johnny Savage zvedl levačku a lehce ťukl ukazovákem do Jesseho hrudi.

„Opatrně,“ řekl. „Před pár hodinami mi ukradli koně – myslím, že to byla jedna holka. Neviděl jsi ji snad cestou?“

Jesse Willow na několik vteřin zaváhal. Díval se do jasných, jakoby stříbřitě lesklých očí toho muže. A jasně cítil závan smrtelného nebezpečí. Bylo to, jako by ho ovanul ledový dech.

Pak Jesse přikývl. „Je u nás, pane!“

Johnny Savage o krok ustoupil. „All right, kovboji! To jsem chtěl vědět. A teď se podívám, jak se tady bavíte.“

Jesse Willow byl chvíli nerozhodný. Pak se rázně otočil a vstoupil do salonu.

Několik žasnoucích mužů z města stálo nalevo a napravo ode dveří a dívalo se na trosky vnitřního zařízení. Byly tady zpřerážené židle, stoly, kulečníkové stoly, dlouhý výčepní pult, police a sklenice, láhve, zrcadla, plivátka, veliká železná kamna a všechno ostatní zařízení salonu.

Nic nebylo v pořádku.

Uprostřed trosek seděli tři muži. Zakrvácení, zbití, v roztrhaných šatech a naprosto vyčerpaní.

O převrácený výčepní pult se opíral mohutný muž a tiskl si na čelo navlhčený kapesník.

Za výčepním pultem seděli dva barmani na troskách police s láhvemi a také odpočívali. Na samém konci pultu se opíral vysoký a neforemný tlustý muž. Tiskl si se sténáním ruce na mohutné břicho a říkal s funěním: „Já si jdu lehnout do postele! Hoši, zavřete salon. Zítra vznesu nárok na náhradu škody!“

Muž pak chtěl rozbitými dveřmi vejít do vedlejší místnosti. Tu se

ovšem pohnul Jesse Willow a řekl hlasitě: „Vy jste Abe Buchanan?“

Veliký tlusťoch se zastavil a zpola se otočil. V jeho malých očkách se potutelně zablýsklo.

„Zase jeden z těch zatracených honáků,“ řekl. „Sullivane, vyhoď ho ven!“

Povel platil obrovi, který si tiskl mokrý kapesník na čelo. Hned ho odhodil, zadíval se na Jesse Willowa a zavrčel: „Mám tě vážně vyrazit ven, kovboji? Zmiz raději sám. Pan Buchanan už vás má dost, prokletí kovbojové. A já taky! Rychle vypadni, ty texaský pobudo!“

Jesse Willow pomalu vykročil dopředu.

„Musím si s Buchananem promluvit,“ řekl. „Jde o slečnu Stoneovou, Jennifer Stoneovou. Požádala mne o ochranu. Přijel jsem sem zrušit smlouvu, kterou má s tímhle salonem.“

Když jeho slova dozněla, zarazil se Abe Buchanan v rozbitých dveřích do vedlejší místnosti. Na místo toho se otočil a vrátil se o několik kroků zpět.

„Takže Jennifer utekla k bandě Texasanů?“ zeptal se prudce. A pak se zle usmál. „Má u mě dluhy a musí si je odpracovat. Jestli tady zítra nebude, nechám ji zavřít pro podvod. Nikdo mi neuteče, dokud nevyrovná své dluhy. Kovboji, vrať se ke své partě a vyřiď tam, že budete mít veliké problémy, jestli tu podvodnici budete bránit. Ať se ta zmije vrátí. A teď ho vyhoď, Sullivane!“

„Udělám, šéfe,“ řekl obr a zamířil k Jesse Willowovi. Ten se na něj zpříma zadíval a ani se nehnul. Když obr přistoupil až k němu a chtěl ho vyzývavě hrudí bouchnout do prsou, vymrštil Jesse koleno. Zasáhl naprosto přesně a ustoupil o půl kroku dozadu, přitom vytáhl kolt a praštil jím do hlavy vyhazovače, který se po úderu kolenem předklonil.

Sullivan se zaúpěním dopadl na prkna podlahy.

A Jesse držel v ruce kolt. „Takže k věci,“ řekl Abe Buchananovi. Ten stál docela tiše a se svěšenými rameny. Důkladně si prohlížel Jesse Willowa a odhadoval ho.

„Divoký Texasan,“ zavrčel pak. „To jí mám dát volno?“

„Jo,“ řekl Jesse stroze. „Dost dlouho se už dřela v tomhle salonu. Své dluhy už dávno vyrovnala. Dostávala příliš malou mzdu.“

Pomalu si zastrčil kolt do pouzdra.

„Pracovala šedesát dní za jeden dolar za večer," odvětil Buchanan. „Víc neplatím. A musí pracovat ještě pět set čtyřicet dní. Nebo zaplatit."

„Ne," řekl Jesse a jeho hlas už nezněl mírně. „Zpívala tady za deset dolarů za večer a je už s vámi vyrovnaná. Chtěl bych teď od vás dostat písemné potvrzení, že slečna Stoneová vám už nic nedluží."

„Ne!" řekl Abe Buchanan.

Tu Jesse Willow pomalu předstoupil před něj. Buchanan stál pořád ještě klidně a v jeho očích to drsně a chladně blýskalo.

„Přijdeš o skalp, kovboji," pohrozil mu. „Dej si pozor a nech toho."

Jesse postoupil ještě o krok dál a dupl mu podpatkem na nohu. Obepjaly ho mohutné pracky Abe Buchanana, ale Jesse se v nich svíjel jako úhoř, vyklouzl, zvedl ruce, uchopil Buchananovu hlavu, rychle se předklonil a pak těžkého muže přehodil přes sebe. Buchananovo sevření povolilo a pak odlétl doprostřed trosek stolů a židlí.

„Tak co teď?" zeptal se Jesse klidně a trochu zalapal po dechu. „Já ten salon definitivně zničím a tentokrát armáda nezasáhne, Buchanane. Přijel jsem sem, abych vyrval ženu z rukou zatraceného darebáka. A udělám to. Mám pokračovat, ty lumpe, nebo ...?"

„Vyhoďte ho ven!" zařval Buchanan na své pomocníky a barmany. Jenže ti se ani nepohnuli. Všichni byli značně zchváceni potyčkou s Morganovými lidmi a už se jim do další rvačky nechtělo. A možná dokonce stáli na straně Jennifer Stoneové.

Takže se ani nepohnuli. A i muži u dveří, ti občané města, kteří se sem přišli na tu spoušť podívat, se chovali klidně.

Pohnul se jediný muž. Byl to Johnny Savage. Stoupl si za Jesse a díval se. Teď se pohnul a řekl nahlas: „Nechej ty dlužní úpisy mně, Buchanane! Zaplatím ti za ně šest set dolarů! Dej mi je! Však já už si s tímhle texaským náfukou poradím. Dej mi, Abe, dlužní úpisy Jennifer!"

Tlusťoch se vyhrabal z trosek nábytku a zadíval se na Jesse a pak na Johnnyho Savage. Pak se mu oči zle rozzářily.

„Jasně, Johnny," řekl pomalu. „Prodám ti ty dlužní úpisy za šest stovek dolarů!"

Šťastně zafuněl. „Potom to všechno vyřídíme písemně."

Pak se chladně ušklíbl na Jesse Willowa.

„U mně od teďka nejsi na správné adrese, kovboji! Kvůli Jennifer Stoneové se teď musíš obrátit na pana Johnnyho Savage. Všechny dlužní úpisy obsahují doložku, že podepsaná si svůj dluh odpracuje ve službách věřitele. Takže slečna Jennifer Stoneová je nyní zaměstnána u pana Johnnyho Savage. Domluv se s panem Savagem, kovboji! Chachacha!"

Smál se hodně dlouho a byl to typický škodolibý smích člověka, který prostě dnes neměl štěstí a zaznamenal již druhou porážku.

Škodolibě se těšil na to, že se podívá, jak Jesseho Willowa vyřídí pistolník.

Jesse se otočil k Johnnymu Savageovi.

„No dobrá," řekl. „Tak budeme pokračovat! Mně je to jedno! Ať ti Buchanan dá ty úpisy. Ale stejně nemají žádnou cenu, rozumíš?"

„Uvidíme," ušklíbl se Savage a pohnul se. Pomalu a houpavě prošel kolem Jesse Willowa a zmizel s Buchananem v jeho kanceláři.

Jesse se zatím podíval na muže, kteří stáli napravo a nalevo ode dveří. „Co je tohle za město?" zeptal se. „Vypadáte jako muži. A přesto jste dopustili, aby Buchanan zneužil toho, že se žena dostala do nepříjemností a..."

„Co vy víte o Buchananovi a tomhle městě?" přerušil ho jeden z mužů. Otočil se a vyšel ven. Všichni ostatní se vydali za ním. Zbyli už jen barmani a vyhazovači. A na zemi pořád ještě ležel omráčený Sullivan.

Jeden z barmanů najednou řekl: „Kovboji, v tomhle městě je šéfem Buchanan. A kdyby Morganovi hoši tak neztloukli Buchananovy lidi, brzy bys to pochopil. Je tady na tucet holek, které jsou na Buchananovi stejně závislé jako ta Jennifer. Major z pevnosti zasahuje jenom tehdy, když se do nepříjemností dostanou jeho vojáci. Jinak nemá žádné pravomoci. Podléháme úřadům v Medicíně Lodge, a to je velice daleko. Raději odtud táhni, kovboji. Buchanan teď celou věc nechá na Johnnym Savageovi. A ten tě zastřelí."

Jesse Willow ovšem neodpověděl. Čekal. A nemusel čekat

dlouho.

Johnny Savage a Abe Buchanan vyšli z kanceláře.

Buchanan hned uhnul stranou, až se dostal ke svým barmanům za převalený nálevní pult.

Johnny Savage špičkami prstů přejel po pažbě koltu, ostře se na Jesse Willowa podíval a řekl chladně:

„Tak co teď, kovboji?“

„Dej mi ty dlužní úpisy, Savagi! Slečna Stoneová si svůj dluh u Buchanana dávno odpracovala. Dej mi je!“

„Ne,“ řekl Johnny Savage. „S těmihle úpisy budu Jenny pronásledovat kamkoliv. Teď má závazky vůči mně. Dám jí práci. A můžu ji nechat kdekoliv zavřít. Klidně si může jet s vámi do Dodge City. Budu tam už na ni čekat. A tamější šerif mi bude muset pomoct. Opatřím jí práci v salonu a ona buď tu práci začne dělat, nebo ji dám zavřít.“

„Ne,“ řekl Jesse Willow. „To je obchodování s lidmi!“

„Je to naprosto legální,“ ušklíbl se Johnny Savage. „Na těch dlužních úpisech je napsáno, že podepsaná se věřiteli zavazuje, že dluh vyrovná prací jakéhokoliv druhu. Tak je to. A teď, kovboji, zmiz!“

Jesse ovšem zavrtěl hlavou. „Jmenuji se Willow,“ řekl. „Black Jesse Willow! A ty, zatracený pistolníku, mi nesaháš ani po paty!“

Když Johnny Savage zaslechl ta slova, lehce sebou trhl. Protože už mu bylo jasné, že tenhle kovboj podobný Indiánovi pochází z Texasu. Věděl to moc dobře, protože jméno Black Jesse Willow bylo dost známé. Když se Jesse potloukal bezcílně světem s Jimem Starrem, dost nechvalně se proslavili.

Při výčtu nejlepších deseti pistolníků z Texasu by jistě nikdo nezapomněl ani na jméno Blacka Jesse Willowa.

A protože Johnny Savage nebyl opravdovým pistolníkem, ale spíše chvastounem, nenechal si ujít šanci, aby se proslavil ještě více.

Vytáhl kolty. Velice hbitě a pohotově. Bylo to jako kouzlo. A protože je vytáhl tak náhle a překvapivě, předstihl Jesse Willova o zlomek vteřiny.

Jesse dostal kulku do ramene, odpotácel se ke stěně vedle dveří a pak sám vystřelil. Když zmáčkl spoušť, dostal druhou kulku,

tentokrát do stehna. Stál ale opřený o zeď a díval se, jak se Johnny Savage zhroutil k zemi. Oba jeho revolvery ještě jednou vystřelily, ale kulky se zavrtaly do podlahy.

A pak dopadl Johnny Savage tváří na zem.

Zvenčí se ozval dusot kopyt. Před salonem ze sedel seskočilo několik jezdců.

Dovnitř se vhrnul Jim Starr v čele skupinky mužů.

Jesse Willow na ně unaveně pokývl a pak ukázal na Johnnyho Savage.

„Vezmi mu z kapsy ty dlužní úpisy, Jime," řekl zemdlelým hlasem. „A postarej se o Jennifer Stoneovou. Při našem přátelství, Jime! Dobře se o ni postarej!"

Když to řekl, zhroutil se k zemi.

Když se Jesse Willow poprvé probral, zjistil, že leží v jedoucím voze. Jako z veliké dálky zaslechl volání Jima Starra:

„Jeď opatrně, Jube! Jenom jeď hezky opatrně!"

A Jesse zase usnul. Zmocnila se ho zimnice. Celé tři dny proležel v bezvědomí.

Pak se probral podruhé. A po několika minutách už měl v hlavě docela jasno. Mlžný závoj, který se mu zpočátku vznášel před očima, zmizel. Poznal, kdo vedle něj sedí a sleduje ho. Byla to Jennifer Stoneová. Jesse pořád ještě ležel ve voze, na pohodlných měkkých polštářích. Věděl, že je to vůz s výbavou celé party.

Pak se opět podíval na Jennifer Stoneovou a zeptal se: „Jak to vypadá, Jenny? Byly nějaké problémy?"

V jejích očích se objevil mírný a laskavý výraz.

„Jesse, jsem moc ráda," řekla.

„Jo, Jim jistě Savageovi sebral ty dlužní úpisy, takže jste teď volná, Jenny," zasípal.

Tu prudce zavrtěla hlavou. „To ne proto, Jesse! Jsem ráda, že už přešla ta hrozná horečka a že jste se probral. Proto jsem tak ráda! Byla to má vina, že jste jel do Camp Supply."

„Byla to náramná legrace,“ usmál se pod vousy. „Mám několik životů jako kočka. Johnny Savage si do mně mohl střelit ještě párkrát. Jak se u nás cítíte, Jenny?“

„Jsem tu jako mezi bratry,“ řekla vážně. „Už dávno jsem se necítila tak klidná a spokojená.“

Vstala, zamířila k okraji plachty vozu a zavolala ven: „Probral se! Probral se!“

Ozvaly se hlasy. A pak Jesse spatřil vousaté tváře Texasanů. Všichni se usmívali.

Mule Hopkins řekl: „Jen se na něj koukněte! Tady si leží! Ten se ale má! Jen se na něj podívejte! Vždycky se nesl v sedle tak majestátně a hrdě. A rázoval si to dlouhými kroky. Vždycky jsem si přál, abych vypadal jako on. A teď tady leží docela nepatrný a zesláblý. Jesse, jak jsi mohl být takový hlupák, že jsi vběhl do rány hned dvěma kulkám? Copak ti nikdo neřekl, že kulky se odrazí jen od železa?“

„Ne, ty rozumbrado,“ usmál se na něj Jesse.

V předstíraných obavách zavrtěli hlavami, ale on pocítil, jakou mají radost, že z toho vyvázl a že zůstal naživu.

„Teď musí něco dostat do žaludku,“ ozval se hlas Pete Stammera. Kuchař se protlačil skupinkou mužů a podal Jeniffer Stoneové do vozu veliký plechový talíř.

„Včera jsem přivezl z Camp Supply pár slepic,“ řekl spokojeně. „Dejte to nemocnému, slečno!“

Muži se usmívali a podívali se na dvojici ve voze. Bylo na nich vidět, co si myslí.

Jesse Willow se cítil velice unavený. Upadl do hlubokého spánku.

Jennifer ho opatrně uložila. Pak se podívala na kovboje.

„Jestli není Johnny Savage mrtev, bude hledat Jesse třeba až na konci světa,“ řekla. „Ten lotr se vydá po Jesseho stopách, sotva se bude moci udržet v sedle.“

Přikývli. „To se může stát,“ zabručel Mule Hopkins, „ale já bych si s tím nedělal starosti, Jenny. Existuje totiž člověk, na něhož Johnny Savage určitě nemá. A ten člověk je přítelem Jesse Willowa. Jestli bude Johnny Savage natolik hloupý, že se bude chtít pomstít, Jim Starr ho rozstřílí na cucky.“

Mezitím už Jim Starr projížděl palisádovou branou pevnosti Fort Supply a sesedl před velitelskou budovou. Nechal se ohlásit u velitele a hned ho k němu uvedli.

Major Patrick Glenncannon měl rezavý knírek. Byl malý a zavalitý. A protože byl za občanské války dva roky zajatcem jižní armády a nemohl proto vykonat žádné hrdinské činy, které by mu dopomohly k rychlejšímu povýšení, nenáviděl všechny lidi z jižních států přímo z duše. Všechny Jižany obviňoval z toho, že to nedotáhl na brigádního generála.

„Co chcete, kovboji?“ zeptal se drsně.

„Přicházím kvůli Morganům a jejich partě,“ odvětil Jim Starr mírně a upřel své šedé oči na majora. Jeho průzračné modré oči se na něj zlobně zadívaly a rezavý knír jako by se naježil.

„Tihle Morganové,“ řekl major, „se svou divokou bandou zpustošili polovinu města. Kdyby bylo po mém, nechal bych kolem celého Texasu natáhnout vysoký plot z ostnatého drátu a po každém Texasanovi, který by chtěl přes hranici, bych dal střílet ostrými náboji. Strávil jsem dva roky v texaských zajateckých táborech, kovboji a ...“

„Válka skončila, majore,“ přerušil ho Jim Starr. „Jsem na cestě s deseti tisíci kusy dobytka a i když jsou to (krávy z Texasu, vydělají na nich většinou Yankeeové. Poslyšte, když jsme se dostali poblíž zdivočelých buvolů, pomíchalo se Morganovo stádo s naším. Jsme deset mil odtud a moji jezdci teď stádo třídí. Brzy tedy už budou zase dvě stáda. A já bych chtěl vědět, kdy pustíte Morganovy lidi z vězení, aby se zase mohli starat o svůj dobytek.“

„To vážně musejí?“ zeptal se rudovlasý major a vyskočil. Začal malými kroky přecházet po místnosti a obešel Jima Starra. Pak ho ovšem zamrzelo, že se na toho dlouhého Texasana musí dívat nahoru.

„Všichni Texasané jsou rebelové,“ řekl. „Jsou divocí! A já jim dám tentokrát za vyučenou, takže to bude do budoucna varování pro všechny party z Texasu!“

Vrátil se za svůj psací stůl, posadil se a začal si pohrávat se zálesáckým nožem, který mu sloužil jako nožík na otevírání dopisů.

„Jeden z mých vojáků byl zabit," řekl drsně. „A další dva vojáci byli těžce pobodáni nožem. Jsou pochyby, jestli to vůbec přežijí. Morganova parta napadla vojáky. A armáda je zažaluje pro vraždu, rušení veřejného pořádku a otevřenou vzpouru. Budu je držet ve vězení, dokud nerozhodne vláda státu. A jestli se mi nepodaří zjistit konkrétního vraha, dám odsoudit celou tu bandu na několik let odnětí svobody. O to se postarám! Zatracení Texasané ..."

„Bratři Morganové a většina jejich jezdců nejsou Texasané. Přijeli do kraje kolem Pecosu z Arizony," přerušil ho Jim suše. „Nenadávejte pořád na Texasany, když máte na mysli tu jejich sebranku. Mohl bych s Morganovými mluvit?"

„Proč?"

„Pokud se mám postarat o jejich stádo a v Dodge City ho prodat, musím k tomu mít od Morganů plnou moc."

Když to major zaslechl, zeširoka se pod knírem usmál a řekl suše: „Žádnou plnou moc nepotřebujete, kovboji, protože k vám ještě dnes pošlu jednotku svých lidí. Armáda Morganovo stádo zabaví. Natropili tady tolik škody a vdova po vojákovi určitě bude požadovat tak vysoké odškodné, že Morganové budou muset zaplatit spoustu peněz. Stádo bude zabaveno. Moji vojáci si ho od vás převezmou, kovboji. A důkladně prověříme, zda jste vytřídili skutečně všechen Morganův dobytek. Poslyšte, kovboji, můžete být rád, že nezavřu i vás a vaše lidi, protože mezi Johnny Savagem a jedním z vašich lidí došlo k souboji na pistole. A zrovna si u mne stěžoval Abe Buchanan. I na vás a na vaše hochy bych leccos našel. Jen si dejte dobrý pozor, kovboji! Jestli mi ještě dál polezete na nervy, zatopím pěkně i vám!"

Opět vstal. „A teď ven!" vykřikl ostře.

Jim Starr přikývl. Nebyl blázen. Tenhle major je tu pánem a takřka bohem. Jim moc dobře věděl, že kdyby si s tímhle vzteklým důstojníkem ještě nějakou dobu zahrával, mohly by z toho být jedině nepříjemnosti.

Tábory následovaly jeden za druhým.

Kraj už nebyl tak pustý. Cestou neustále potkávali lovce buvolů, kolony nákladních vozů, karavany osadníků, poštovní dostavníky a armádní hlídky.

30. srpna přijel Jim Starr ze severu a narazil opět na stádo.

Zvolal hlasitě: „Do Arkansasu je to ještě 30 mil!“

Zprávu si honáci podávali dál. Všude kolem stáda se ozývalo jásání a tak radostné výskání, že se stádo téměř splašilo.

Jim odjel k vozu, který jel za kuchyňským vozem. Z koně nahlédl dovnitř.

Jesse seděl na měkkých polštářích. Jennifer Stoneová seděla kousek od něj a nohy se jí kymácely přes zadní okraj vozu.

Usmála se na Jima a řekla: „Zítra bych se chtěla projet na koni, Jime! Jesse Willow je už téměř zdráv a má teď plnou hlavu nesmyslů. Už nepotřebuje, aby se o něj někdo staral, spíše by potřeboval ledovou sprchu.“

„To jste se pohádali?“ zeptal se Jim a viděl, jak se jeho přítel usmívá.

„Řekl jsem jí, že se v Dodge City vezmeme, protože potřebuji ženu,“ prohlásil Jesse, „ale ona si myslí, že ji nemiluji. Vzala si do hlavy, že jsem jí jenom vděčný. Jime, řekni jí, prosím tě, že jsem vždycky snil o holce jako ona. Řekni jí, že jsem takovou zatím nikde nenašel. Řekni jí to, Jime!“

Jim pohlédl Jessemu do očí. A poznal, že žertovně pronesená slova míní přítel naprosto vážně.

Tu přikývl. „Je to ták, Jenny! Častokrát jsme seděli u táboráku a říkali jsme si, jak bychom si představovali ženu svých snů. Jenny, Jesse vás popsal ještě dříve, než vás spatřil. Nevím ovšem, jestli bych vám měl poradit, abyste si ho vzala. Má totiž dost špatné zvyky. Je to napůl Indián, při hře podvádí a je líný jak veš. A taky je ošklivý. Být ženou takového chlapa bych si nepřál. Jeho děda byl Indián. Jesse za moc nestojí.“

„K čertu, Jime, proč je potom vaším přítelem?“ zeptala se

pobouřeně.

„Já taky za moc nestojím,“ usmál se.

A tu se všichni rozesmálí.

O dva dny později přebrodilo stádo Arkansas a I když zastavilo u Mulberry Creek, bylo jim jasné, že to je poslední tábořiště stáda. Celé dlouhé týdny před nimi nikdo nehnal, ačkoliv na jaře jistě vyrazilo mnoho stád. Jenže všechna se někde cestou ztratila.

Honáci sotva dorazili na tábořiště, když sem přijely vozy a několik jezdců z Dodge City.

Byli to obchodníci s dobytkem. Jim Starr a Jesse Willow seděli na jedné z postranic vozu. Dívali se na hlouček lidí.

„Teď se budou navzájem předhánět a hnát ceny nahoru,“ řekl Jesse spokojeně. „Jenom ty naše krávy neprodej lacino.“

Ještě toho večera bylo všechno jasné. Jim Starr a Jesse Willow prodali dobytek společnosti Chicago Starbuck, která chtěla zase rozběhnout svá obrovská jatka.

Za každou krávu dostali sedmnáct dolarů. Byla to nejvyšší cena v letošním roce. Když totiž o několik dní později dorazila do Dodge City další stáda, klesla cena až na třináct dolarů.

Stádo navíc přejali honáci společnosti už v noci. Starrovi a Willowi lidé se tedy už o něj nemuseli starat a nemuseli ani pomáhat při nakládání. Při sčítání zůstalo jen několik kovbojů.

Bylo 7. září, když Jim Starr podepisoval potvrzenku. Prodal osm tisíc sedm set padesát sedm kusů dlouhorohých krav po sedmnácti dolarech za kus. Jeho lidé dostali už před dvěma dny pořádnou zálohu a roztrousili se po Dodge City, jako listy ve větru. Jim Starr a Jesse Willow seděli v zadním pokoji hotelu a venku bouřilo a kypělo divokým veselím město Dodge City.

Jim a Jesse se dívali na hromadu peněz, která byla navršena před nimi na stole. Z místnosti právě odešel agent společnosti Starbuck a jeho dva tělesní strážci. Agent je potřeboval, protože musel přenést a vyplatit ohromnou sumu peněz. Protože Jim Starr nechtěl šek. Jim

chtěl do kraje kolem Pecosu přinést peníze v hotovosti.

„Takže první část jsme zvládli," řekl Jesse spokojeně.

„A teď se jede domů," zamumlal Jim.

Díval se, jak Jesse balí peníze do velkého koženého pytle a do cestovní kabely. Bylo to téměř sto padesát tisíc dolarů, protože i za stádo koní dostali dobrou cenu. Prodali výhodně dokonce i oba vozy a jejich spřežení.

Jim se podíval na výplatní listinu a olízl tužku.

A tu už vešel první z jezdců. Byl to Pat O'Connor. Byl mírně opilý, měl kruhy pod očima a žvýkal tlustý doutník.

„Šéfe," řekl, „tohle město je přímo ráj na zemi! Za poslední tři dny jsem se třikrát zamiloval a zasnoubil. Vypil jsem sud whisky a zatancoval si se všemi holkami v Trailmen House. Je to náramně veselé město, jako šité pro Pata O'Connora! Jenže už nemám v kapse ani dolar. A zrovna teď jsem potkal jednu blondýnku, co se mi líbí víc než všechny ostatní. Chce mi přinést štěstí v ruletě. Určitě se mi podaří rozbít bank a pak odjedu na východ. Dej mi prachy, šéfe. Protože jsem jako vyhladovělý tygr, co dostal málo nažrat!"

Když to všechno ze sebe vychrlil, zadíval se, opilý štěstím a nadějí, na Jima a Jesse.

Ti se usmívali. Věděli totiž, že by nemělo smysl toho divocha nějak krotit. Kovbojové nemyslí na budoucnost – žijí jen přítomností. A k nim patřil i Pat O'Connor. Dokud má u sebe třeba i poslední dolar, chce si užít tohohle města se všemi jeho hříchy a neřestmi.

Jim Starr přikývl. „Dostaneš ještě dvě stě dolarů, Pate," řekl.

„A pak máš nárok ještě na sto dolarů odměny. Mám ti ty tři stovky vážně vyplatit?"

Pat O'Connor na tři vteřiny zaváhal. Pak horlivě přikývl. „Jasně," řekl.

Jim Starr si povzdychl. „Dobrý kovboj musí na tři stovky dolarů pracovat celý rok, Pate," řekl pak.

„To přijde pak, až budu docela švorc," zašklebil se Pat O'Connor.

A tak mu Jim vysázel peníze na stůl. Pat O'Connor si je s úsměvem vzal, divoce vykřikl a chtěl odejít z místnosti. Jenže tu ho Jim ještě jednou zadržel a řekl:

„Pate, objednal jsem pro hochy zpáteční lístky do Texasu. Ale

během jednoho týdne je třeba je vyzvednout. Jestli se ti tedy stýská po Pecosu, zajdi do týdne na poštu a dej si vystavit lístek. Za týden lístek propadne a poštovní společnost mi pošle peníze nazpět. Nezapomeň, Pate!“

„Ne,“ řekl O'Connor. „Jseš moc fajn, šéfe! Až budu mít tohohle města dost, asi se zase vrátím do Pecosu!“

Po těch slovech se vyhrnul ven.

A pak přicházeli postupně další muži jejich party. Většinou byli dost v náladě, někteří značně podroušení. Mul Hopkins se už ani neudržel na nohou. Museli ho přivléct Chet a Brack Sloanovi. Přišel i Slim Wayne, Jack Lamm a Pete Loe a všichni ostatní. Objevil se Pete Stammer. Ano, sešli se tady všichni. Dali si vyplatit mzdu a zase se vrhli vstříc radovánkám města. Byli to divocí hoši, kteří měli za sebou dost namáhavou cestu. Byli mladí a chtěli ochutnat všechno, co se tady nabízelo. A každý se dozvěděl, že na poště je pro něj připravená objednaná jízdenka.

Kolem půlnoci byli Jim a Jesse s vyplácením peněz hotovi. Usmáli se na sebe.

„Tihle divocí hoši,“ řekl Jesse mírně. „Jednou přijdou k rozumu, A jednoho dne zjistí, jací byli blázni. Pak budou dolary hezky šetřit, aby mohli někde začít s budováním ranče. Jenže jen málokterý z nich. Většinou ani na budoucnost nepomyslí. No, myslím si, že většina z nich se vrátí do Pecosu.“

„Taky si myslím,“ přikývl Jim. „A kdo si tam bude chtít postavit ranč, tomu pomůžu.“

Sklopil hlavu a podíval se na výplatní listinu. U každého jména byl tužkou zakreslený háček.

„Takže jsme hotovi, Jesse,“ řekl najednou. „Chceš jít spát, nebo půjdeš ukázat Jennifer město?“

Jesse na něj pohlédl. Pak se usmál. „Ani to, ani ono,“ řekl rozmarně. „Vidím na tobě, že chceš domů. No, záleží na každé hodině. Jennifer čeká nahoře v pokoji. Když si pospíšíme, mohli bychom ještě stihnout poštovní dostavník. Proč bychom měli ztrácet čas v Dodge City, když chceme domů?“

Jim rychle vstal. „Dřív bys mluvil jinak,“ řekl. „Dřív bys tady ve městě peníze roztočil a pěkně by sis užíval.“

„Chci mít rodinu," řekl Jesse a také vstal. „Nikdo by mě tady neudržel ani párem volů. Chci do Texasu! A vezmu tam s sebou i Jennifer. Zaplať náš účet a pak poběžíme k dostavníku, aby nám neujel před nosem. Jipíí jou! Nemáme moc času! Chci s Jenny do Texasu!"

A vzápětí vyběhl z místnosti.

O pět minut později celí udýchaní doběhli s Jennifer Stoneovou (k poštovnímu dostavníku do Santa Fé. Kočí zakřičel z kozlíku: „Rychle, už odjíždím! Nastupte si, madam! Lidi, jedete s Las Vegas Charlym! A na tuhle cestu budete vzpomínat ještě hodně dlouho!"

Jennifer, Jim i Jesse naskočili do dostavníku i s taškou s penězi a dopadli na sedadla.

A pak začala cesta domů linkou Wells Fargo, na které rychlé expresní dostavníky měnily koně každých dvacet mil a jely bez přestávky dnem i nocí.

Začala dlouhá a přesto rychlá cesta domů, přerušovaná jen krátkými pobyty ve stanicích, několika hodinami k odpočinku v malých městečkách a pak zase dál a dál, celé hodiny, dny a noci. Šestispřeží dostavníku neustále uhánělo. Kola hrčela a ozývalo se práskání vozkova biče. Dostavník se kymácel, nakláněl a uháněl dál. Asi za deset dní budou doma.

Santa Palomas byla osada čítající jen asi půl tuctu chatrčí z adobe, v nichž žili aklimatizovaní Indiáni a několik Mexičanů, kteří se věnovali chovu ovcí.

Asi čtvrt míle od téhle ubohé díry byla stanice dostavníku, kde se vyměňovali koně.

Víme přesně hodinu i datum, kdy se to seběhlo, protože jeden ze zúčastněných pak vše pro své potomky zapsal.

A stalo se to takto:

Když dostavník zastavil, vysoukal se z něj Willow. Podal ruku Jennifer Stoneové. A ta, protože za uplynulých pět dní spala v posteli jen pár hodin a zbývající čas strávila v uhánějícím dostavníku, byla

velmi vyčerpaná a unavená.

Přijala Jesseho ruku a nechala se odvést do místnosti pro hosty, kde žena majitele stanice přichystala cestujícím občerstvení. Za nimi se vydala tlustá Mexičanka s dcerou.

A pak následoval Jim Starr.

Více cestujících ve voze nesedělo. Jim Starr zamířil ke studni, nabral si vodu, napil se a sledoval, jak vozkův spolujezdec a pomocník majitele stanice vypřahají unavené koně a odvádějí je za dům. Vozka sám si jistě dával v kuchyni oběd.

Tady před domem se rozhostilo ticho. Jim Starr si dal ještě doušek. Pak chtěl vstoupit i on dovnitř.

Jenže tu se za ním ozval hlas:

„Počítali jsme správně, Jime. Ale vlastně jsme tě čekali až tak za dva tři dny. Asi jsi měl hodně naspěch, aby ses dostal z Dodge City, co? No, Jime, tak jsme tady."

Jim Starr se pomalu otočil.

U malé kovárny opodál stáli Ike a Virgil Morganové. Vypadali velice strhaně a byli vyzáblí. Bylo na nich vidět, že se jim v poslední době nevedlo dvakrát nejlíp a že museli hodně dřít.

Pomalu se k němu přibližovali.

Nebyli ovšem sami. Byl s nimi ještě třetí muž. A tím byl Johnny Savage. Vypadal ještě vyšší, bledší a vyzáblejší než tenkrát v Camp Supply.

Johnny Savage upřeně zíral na Jima Starra, prošel nalevo kolem něj a postavil se vedle dveří do místnosti pro hosty. Neříkal nic, vůbec nic, jen se usmíval a sledoval dveře. Jim Starr se opět zadíval na oba Morganovy bratry.

„Vy blázni," řekl roztrpčeně. „Dnes ne," řekl Ike klidně. „Dnes už blázni nejsme. Dnes máme štěstí. Tady Johnny Savage ještě něco dluží tvému kamarádovi Jessemu. A nějak se dozvěděl, že ani my spolu nejsme nijak velcí přátelé. Takže když se uzdravil, osvobodil nás z vězení. A my jsme trochu pouvažovali, zadívali jsme se trochu do armádní mapy a došli jsme k přesvědčení, že vás tady najdeme. A tak se všechno nakonec dostalo k dobrému konci."

„Jste blázni," řekl Jim Starr znovu a ještě roztrpčeněji.

Ike Morgan se pořád ještě usmíval. „Armáda jde po nás," řekl.

„Protože když jsme utíkali, zranili jsme dva vojáky. Jsme teď docela normálně pronásledováni zákonem, takže nemůžeme do Pecosu. Můj sen o velikém ranči se rozplynul. Ale co na tom? Ty sis přece přivezl z Dodge City spoustu peněz, že? Já o hodně přišel – o stádo, lidi a teď jsme se s Virgilem museli dost těžko protloukat. Ale co na tom, když teď přece budeme bohatí. Ta spousta peněz je ve vašich zavazadlech v dostavníku, že?“

Jim Starr přikývl. „Je to skoro sto čtyřicet tisíc dolarů,“ řekl. „Přineseme s nimi do našeho kraje docela slušné oživení, protože je to jistým způsobem injekce pro všechny lidi u nás doma. Obchod a řemesla zase pokročí o kus dál. Mezi lidi se dostanou hotové peníze. A vy jste dva blázni. Měli byste toho nechat!“

„Jenže my toho nenecháme,“ řekl Ike Morgan chladně. „Tuhle hru nevyhraješ, Jime. Poslední kolo vyhrajeme my. A tohle vítězství vyrovná všechny ostatní prohry.“

Mírně otočil hlavu a řekl svému bratrovi: „Rychle, Virgile! Přines ty peníze z dostavníku! Rychle, Virgile!“

Virgil Morgan nepatrně zaváhal. Olízl si rty, jak to někdy dělával, když pocítil pochybnosti a musel se zamyslet.

Zeptal se: „Vážně si s ním poradíš, Iku?“

„Docela hravě,“ řekl Ike. „A Jesse zadrží Johnny Savage, jakmile jen otevře dveře. Tak už běž, Virgu. Jen si nedělej starosti. Jdi a přines peníze!“

Virgil Morgan se podíval na Jima Přitom ztěžka polkl, ale neřekl nic.

Najednou se otočil na bok a zamířil k dostavníku.

Jim Starr si ho nevšímal. Díval se na Ika Morgana, který se zastavil před ním, zeširoka se rozkročil a vzal do ruky revolver.

A když Ike Morgan na Jima Starra zavolal zezadu, měl už v ruce zbraň.

„Tentokrát ti nedám šanci férového souboje,“ řekl Ike Morgan. „Chci jen nad tebou zvítězit. Potřebujeme peníze. Ta hloupá noc v Camp Supply ze mne udělala uprchlíka, který se musí postarat sám o sebe.“

Jim Starr přikývl. V té chvíli pomyslel na návrat domů. Vzpomněl si na svou ženu Joyce. A čekají na něj všichni v kraji. Na cestu se

vydalo dvacet tisíc krav ve dvou stádech. A celý kraj čekal na to, že ten dobytek se změní v blyštivé dolary, které se zase vrátí domů.

Jím Starr najednou pocítil touhu po bezpečí a uhájení svého života. Ano, chtěl domů. Nechtěl zemřít.

Bylo to těžké rozhodnutí pro muže, před nímž byla nejkrásnější část jeho života.

A přesto se teď Jim Starr rozhodl.

Beze slova vytáhl zbraň, rychle a hbitě. Když vyklouzla z pouzdra, spatřil záblesk z hlavně Ike Morgana. Pocítil prudký závan vzduchu a ani se mu nechtělo uvěřit, že nedostal zásah.

Vystřelil a zasáhl. Ike Morgan se zapotácel dopředu, ještě jednou vystřelil. Opět netrefil. Upadl na obličej a zůstal ležet v prachu.

„Dávej pozor, Jesse! Savage je přede dveřmi!“

Jim Starr vykřikl a přitom se otočil. Viděl Virgila Morgana stojícího u dostavníku. Virgil už otevřel dveře. Teď se ale prudce otočil a držel v ruce revolver.

„Copak jsi i ty takový blázen?“ zeptal se Jim Starr a držel kolt připravený k výstřelu. Ještě se z něj kouřilo. Za Jimem se v prachu svíjel Ike Morgan a sténal: „No tak, Virgu, dělej! Dej mu! Nesmí zvítězit nad Morganovými! Rychle, Virgu!“

A pak zemřel. Bylo slyšet, jak naposledy s chroptěním vydechl.

„Co je, Virgu?“ zeptal se ho Jim klidně.

Ten sklopil hlavu a podíval se na zbraň ve své ruce. Pak zavrtěl hlavou a najednou zasunul kolt do pouzdra.

„Dost dlouho jsem dělal, co mi Ike říkal,“ zamumlal. „Můžu jít?“

„Běž, Virgile,“ řekl Jim. Když to vyslovil, třeskly za ním výstřely. Rychle se obrátil. Johnny Savage už nestál vedle dveří do místnosti pro hosty. Mezitím odběhl na roh domu.

A tam narazil na Jesse, který dům oběhl. Jim Starr chtěl vystřelit, ale tu si všiml, že Johnny Savage se potácí.

Spatřil Jesse Willowa. Ten nedržel v ruce kolt, ale brokovnici vozkova spolujezdce. Když vybíhal zadním vchodem domu, prošel kuchyní a vzal si tam zbraň opřenou o zeď.

Za ním se vyhrnuli vozka i jeho pomocník a majitel stanice.

Utvořili kolem Savage kruh. Pistolník klesl na kolena a tiskl si obě ruce na prsa.

„Proč sis vzal brokovnici?“ zeptal se z posledních sil.

„Nejsem pistolník,“ řekl Jesse vztekle. „Chci si založit rodinu.“

Díval se, jak se Johnny Savage zhroutil k zemi a pak přistoupil k Jimovi. Měl ve tváři vážný výraz.

„To bylo tak tak,“ řekl. „Když jsem vyběhl zadními dveřmi, protože jsem zaslechl tvůj varovný výkřik, zahlédl jsem tuhle brokovnici. Co by si Jenny počala s mrtvým chlapem, který by to proti Johnnymu Savagovi už podruhé zkoušel s koltem a nebyl by dost pohotový?“

„Nic by nedělala, vůbec nic,“ odpověděl Jim nepřítomně, protože se díval na jezdce, který si poblíž nedalekého lesíka vzal koně, nasedl na něj a odjížděl.

„To je Virgil?“ zeptal se Jesse.

„Už není takový hlupák,“ zamumlal Jim. „Pořád žil ve stínu svého bláznivého bratra.“

Otočili se, protože k nim přibíhala Jennifer a vrhla se Jessemu do náruče. Zavedl ji opět dovnitř a klidně a přívětivě na ni promluvil.

Vozka přistoupil k Jimovi a zeptal se ho: „Chtěli vaše peníze?“

Jim přikývl.

O hodinu později zase vyrazili směrem k domovu.

KONEC

G. F. UNGER – BRATŘI MORGANOVÉ
Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. (05)412128 50
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Eliška Nováková
Technický redaktor: Jiří Kubíček
Překlad: Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH. & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Red. Poštovní přepravy Praha, č. j. 1127/93, ze 7. 4. 1993